
"REDMERSKI YİNE AKLINIZI BAŞINIZDAN ALACAK!"
-USA TODAY
Bro Sis
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
KATİLLER ÇETESİ
Kara Kurt
J. A. REDMERSKI
EPHESUS

"Yani tüm bunları aileni kontrolün altında tutmak için mi yapıyorsun?"

Bu sefer gülme sırası ondaydı. "Hayır," dedi. "Bunu yapıyorum çünkü hoşuma gidiyor." Gülümsemesi iyice büyüdü, benimki de öyle. Kollarını göğsünde kavuşturup birkaç adım daha attı. "Biz eşsiziz, Niklas. Sen ve ben… Ailelerimizin kara kurtları, mutasyonlarıyız. Biz özeliz. Aramızdaki tek fark, ben kendi sürümü yönetiyorum, sense sadık bir kardeş olarak ağabeyinin gölgesinde yaşamayı tercih ediyorsun."

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

KARA KURT

KATİLLER ÇETESİ 5. KİTAP

Orijinal Adı: The Black Wolf (In the Company of Killers #5)
Yazarı: J. A. Redmerski

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Şafak Tahmaz
Çevirmen: Murat Karlıdağ
Son Okuma: Ayşenur Nazlı
Kapak uyarlama: Selim Büyükgüner
Kapak fotoğrafçısı: Michelle Monique
Kapak Modeli: Kyle Naylor

Basım yılı: 2017

ISBN: 978-605-2064-09-2

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2015, Jessica Ann Redmerski
Türkçe Yayım Hakkı: Kayı Ajans Telif ve
Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Süleyman Seba Cad. Sıraevler F1 Blok D:3
Akaretler - Beşiktaş – İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

KATİLLER ÇETESİ BEŞİNCİ KİTAP

KATİLLER ÇETESİ

Kara Kurt

J. A. REDMERSKI

Çeviri
Murat Karlıdağ

EPHESUS®

Kara Kurt'a Dair...

Nora Kessler tarafından sarsıcı sırlar açığa çıkarılınca, Niklas Fleischer ve Victor Faust arasındaki iş arkadaşlığı ve kardeşlik bozulur, fakat Niklas bir görevi yerine getirmek üzere İtalya'ya gitmek için ikna edilir. Niklas bunu kardeşinin ihanetine karşı merhamet –ya da bir intikam– fırsatı olarak görür.

Görev şudur: Varlıklı bir Alman yatırımcıymış gibi davranıp, Francesca Moretti isimli kötü şöhretli güzel bir kadını kaçırmak... Bu tür rollerin hiç de yabancısı olmayan Niklas, Birlik içinde bu işe en uygun kişi olduğunu bilir ama bu sefer riskler tek başına göze alabileceğinden çok daha fazla olduğu için ona başkaları da eşlik edecektir.

Haliyle Niklas öncesinde esir hayatı yaşamış ve seks köleliği yapmış olan Izabel'in, Moretti'nin malikânesinde gördüklerinden etkilenip öfkesine yenik düşerek, gizli görevlerini açığa çıkarmasına engel olmak için genç kadını kontrol altında tutmak zorunda olduğunun farkındadır. Öte yandan rol yapması gereken tek kişi Niklas değildir. Çünkü Izabel, Niklas'ın sevgilisi gibi davranırken, çetenin yeni üyesi Nora da Niklas'ın kölesi olmak gibi aşağılayıcı bir rol üstlenecektir.

Öte yandan Niklas artık hayattan zevk alamamaktadır ve içinde biriktirdiği öfkesi taşmak üzeredir. Victor'u bir türlü affedememesi de bu çöküşü hızlandırır. Bu yüzden belki de kontrol altında tutulması gereken kişi Izabel değil, Niklas'tır.

Niklas ve Victor arasındaki kan bağı, kinden daha güçlü olabilir mi?

Yoksa intikam bıçağı aralarındaki bağları kesecek kadar derine mi saplanacak?

GİRİŞ

Niklas

2 Haziran 1988 – Portekiz

Hapishane gibi etrafımızı saran beyaz boyalı, duvarları çatlamış, seramik çiniden zemini olan, yüksek tavanlı bir binada tutuluyorduk. Kapıları kilitsizdi, pencerelerinde de demir parmaklıklar yoktu, çünkü şimdiye dek hiç kimse buradan kaçmaya cüret edememişti.

Tabii ki ben hariç...

Buradan kaçmak ve kardeşimi de yanımda götürmek istiyordum.

Birlik'te annem ve babam dışında hiç kimse, Victor'un ve benim üvey kardeş olduğumuzu bilmiyordu. Babam bunu bir sır olarak saklayıp, kendi aramızda bile konuşmamamız için bizi uyardığından dolayı, bu konu hakkında tek bir kelime dahi etmiyorduk.

Henüz çok küçük yaşta, evimizden, annemizden, sevdiğimiz yemeklerden, kurduğumuz düşlerden, kısacası

birbirimiz hariç bildiğimiz her şeyden çok uzaklara götürüldük. Arkadaşlarımızla bahçede oynadığımız oyunlardan ve galiba hiç bilmediğim üvey bir kız kardeşten uzaklara... Kız kardeşim, Almanya'da, evimizin arkasındaki bahçede bizimle oynayan, oyuncak bebek gibi iri gözleri ve kısacık sarı saçları olan kız mıydı yoksa? Dizi sıyrılıp elbisesi yırtıldığında Victor'a tutunan kız mıydı? Ah, bilmiyordum ve hiçbir zaman da sormayacaktım. Ne de olsa tanımadığım bir kız kardeş umurumda bile değildi. Hem sadece erkek kardeşimle babam ve annemin bildiği sırrımız dışında önemsediğim bir şey de yoktu.

Birlik'te verilen zorlu, hatta acımasız denebilecek eğitim dört yıl sürdü. Ben on bir yaşındaydım. Victor ve ben, o zamana dek hiç ayrı düşmesek de birbirimizden çok farklı yetişmiştik.

Victor, Birlik'in favorisi, parlayan yıldızı olabilirdi. Çocuk bir gün Vonnegut'ın gözdesi olabilirdi, ancak o da, tıpkı benim yaptığım gibi babamızın sırrını sakladı. Dahası bir an olsun, bugün kendisinin de olduğu gibi usta bir suikastçı olan babamın bu tür bir konu hakkında sadakatle hizmet ettiği Birlik'e neden yalan söylediğini sorgulamadı.

Sakladığı sırra rağmen Victor en disiplinli ve en ümit vadeden kişiydi. O zamana kadar o kadar farklıydık ki, sırrımızın doğruluğundan dahi şüphe etmeye başlamıştım.

On bir yaşındayken sadece... on bir yaşında olmak istiyordum. Yan odada sesli bir şekilde uyuyan kardeşim ise babamın ondan olmasını beklediği her şey olmak

istiyordu. Ben eve dönmek istiyordum. Victor ise *evdeydi*. Annemi düşündüğüm ve onun hakkında konuştuğum her gün sanki kendisini bir daha göremeyecekmiş gibi hissediyordum. Victor'sa annesi hakkında tek kelime etmezdi. Değerimi ortaya koymak için çok çabalasam da, ben bu hayat için uygun değildim. Oysaki Victor doğaldı ve her şeyi emeklemeyi öğrenen bir bebek gibi içinden gelerek yapıyordu.

Dün kırılan başparmağım, şişen alt dudağım ve çatlak kaburgalarımın ağrısından bütün gece yatakta sızlanıp durdum, çünkü karanlıkta altmış metre uzaklıktaki hedefimi ilk denemèmde vuramadığımdan, elden ele dolaşıp çoğu benden büyük olan çocuklar tarafından dövülme cezasına çarptırılmıştım.

Ne kadar çok denesem de, asla Victor kadar iyi olamayacağımı biliyordum zaten ve nihayet yeterince işkence çektiğim dört yılın ardından kaçmaya karar verdim.

Odamın açık olan kapısına doğru sessizce ilerlerken, çıplak ayaklarımın altındaki zeminin soğukluğunu hissediyordum. Etrafa bir tür ölüm sessizliği hâkimdi ve çıkan tek ses ayak bileklerime değen pijamamın hışırtısıydı. Kaburgalarım o kadar ağrıyordu ki, yüksek tavanların etrafını çevreleyen pencerelerden içeri sızan zayıf ay ışığının aydınlattığı karanlık koridorda güç bela yürüyordum. Gardiyanlardan biri koridorun en sonunda bir sandalyeye oturmuş, gözlerini kapatıp başını duvara yaslamıştı. Bizi gözetleyen gardiyanların iş başındayken aslında hiçbir zaman tam anlamıyla uyumadıklarını o vakte kadar bilmiyordum. Olur da

içimizden biri kaçmayı dener diye böyle inanmamıza ses çıkarmamışlardı muhtemelen.

Yavaşça Victor'un odasına kendimi attım ve onu uyandırdım.

Victor gözlerini aralarken, "Victor, ben bu lanet olası yerden kaçacağım," diye fısıldadım. "Ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

Victor yatakta doğruldu. Üzerinde tıpkı benim gibi, beyaz, sade bir pijama vardı.

Endişeli bir ses tonuyla, "Ne diyorsun, Niklas?" diye fısıldadı. Gözleri hızla açık olan kapıya yöneldi ve sonra tekrar bana döndü. "Birlik'ten *ayrılamazsın*, burası bizim evimiz, hayatımız," dedi.

Ağrı içinde zorlanarak yatağının ucuna dikkatlice oturdum.

Sanki bu durum tartışmayı sonlandıracakmış gibi, "Zorlukla yürüyebiliyorsun," diye ekledi. "Odana dön ve yatağına yat. Bundan da hiç kimseye bahsetme. Ben de kimseye söylemem, ama diğerleri duyarsa hemen yetiştirirler, biliyorsun."

Aramızdaki kan bağını hatırlatırcasına bir vurguyla, "Hayır, kardeşim..." diye itiraz ettim. Sadece bunun bile fikrini değiştirmesini umuyordum. "Buradan çıkmak istiyor ve senin de istediğini biliyorum." Victor'un kaçıp gitme konusunda benimle hemfikir olduğundan emin değildim ama doğru olmasını umuyordum.

Victor başını salladı ve bir elini omzuma koydu. Sadece bir yatak, metal bir masa, eşyalarını ve kıyafetlerini

koyduğu üç çekmeceli bir komodinin olduğu boş odada, karanlığın içinden bana baktı.

"Kaçmaya kalkarsan seni yakalarlar," diye hatırlattı. Onun kemikli ve çocuksu parmaklarının nazikçe omzuma gömüldüğünü hissediyordum. "Sana verecekleri cezayı görmeye dayanamam."

Sıradan çocukların aksine Victor bu kadar genç yaşta bile her zaman asil ve bilgece konuşurdu. Birlik'teki diğer çocuklar da genel olarak böyleydi, fakat ben bu anlamda bile çoğu zaman yetersiz kalıyordum. Ben en çok *siktir* demeyi seviyordum ki hâlâ öyle...

Kaburgalarımı acıtsa da elini omzumdan ittim. Bu basit hareket bile canımı acıtmaya yetiyordu.

"Bana ne yapacakları umurumda değil," diyerek çıkıştım. "Onlardan korkmuyorum!"

Victor beni susturmak için hafifçe "Şşşt," diyerek işaret parmağını dudaklarına götürdü. Karanlık da olsa gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum. "Seni duyacaklar," diye sertçe fısıldayıp tekrar omzumu kavradı.

"Neden bu kadar korkuyorsun, Victor?" diye sorarken kalbimin ayak tabanlarıma kadar gömüldüğünü hissediyorum. "*Neden* benimle gelmiyorsun?"

Victor iç çekti.

Sonra bana baktı ve yüzünde zaten bildiğim ama asla inanmak istemediğim şeyi gördüm: Korkmuyordu ve hiçbir zaman da korkmamıştı; aksine istekliydi ve bunu da kabul ediyordu. Neye mal olursa olsun, babamızı gururlandırmak için Birlik'te başarılı olup sivrilmekten başka hiçbir şey istemiyordu.

"Ben burada olmak *istiyorum*," diye açıkladı. "Niklas, dinle beni... Eminim zamanla sen de aynı şeyleri hissedeceksin. Burada bize yaptırılan her şeyin bizi güçlendirmek için yapıldığını anlayacaksın. Tüm bunlar bizim *adam* olmamızı sağlayacak. Hayatımıza bir yön verecek, amaç katacak."

Victor artık Almanya'da, bahçede birbirimizi ite kaka oynadığımız kardeşim gibi konuşmuyordu. On üç yaşındaydı ve ağzından çıkan tüm kelimeler tamamen onu eğitenlerin ve danışmanlarının kelimeleriydi. Ve tabii babamızın...

Victor bir kere daha kapıya baktı, bir süre bekledikten sonra içtenlikle, "Sen benim kardeşimsin, Niklas," deyip iç çekerek ekledi: "Ve bu benim tek zaafım. Neden aramızda herhangi bir bağ olması yasak, neden sırrımızı kimseye söyleyemiyoruz düşündün mü hiç? Çünkü ilişkiler bizi zayıflatır ve zayıflık da ölümümüze yol açar."

Ondan uzaklaştım ve yaralarımın ağırlığını derinden hissederek doğruldum.

"O halde neden onlara gidip kardeş olduğumuzu söylemiyorsun? Ya da benim bir haine dönüştüğümü? Ne istersen söyle onlara!" dedim. Sesimi yükseltmemeye gayret ediyordum ama öfkelenmiştim. "Seni seviyorlar, *kardeşim*," derken ise dargınlığımı, yaşadığım acıyı gizleyemiyordum. "Sana inanırlar ve onlara ne söylersen **söyle, ben** yine de seni seviyorum. Beni öldürürler ve **senin de artık benim** için endişelenmene gerek kalmaz."

Victor yataktan fırlayıp gözünü bana dikerek tam karşımda dikildi. Onun daha önce hiç bu kadar kızgın olduğunu, duygularına yenik düştüğünü görmemiştim. O an bir yabancının gözlerine bakıyorum sandım. Beni korkutuyordu fakat daha ziyade bir tür suçluluk duygusu içimi kaplamıştı.

"Ömrüm ister kısa olsun, ister uzun... Asla ama asla sana zarar verecek bir şey yapmayacağım, Niklas."

Daha yakınıma geldi, ayakuçları benimkine değiyordu. Burnundan çıkan soluğun sıcaklığını dahi yüzümde hissediyordum. "Eğer aksini düşünüyorsan, eğer sana zarar verebileceğimi sanıyorsan, o halde bundan sonra benim kanımdan değilsin demektir."

Ne demek istediğini anlamıştım. Sonraki yıllarda da kardeşimin bana olan bağlılığı devam edecekti. Birlik'teki pozisyonunu, hatta hayatını riske atacağını bilse bile beni korumak adına gücünün yettiği her şeyi yapacaktı.

Fakat on bir yaşında inadı inat bir çocuktum ve onu dinlememeyi seçtim.

Hiçbir şey demeden hızla kapıya gittim ve koridorda sürünerek uyuma numarası yapan gardiyanı geçtim. Sonra sağdaki kapıya yürüyüp ılık gecede binadan çıktım.

Uzaktaki çitlere kadar ulaşmayı başardım.

Peşimden kimse gelmiyordu.

Çitin, arazinin ön kapısındaki tuğla duvara denk gelen bölümünden sıyrılarak geçtim. Ne de olsa vücudum çitlerin arasından sıyrılacak kadar sıskaydı.

Evet, kimse beni takip etmiyordu. Bozuk asfalt yoldan aşağı doğru yürüyebildiğim kadar hızlı yürümeye başladım.

Hâlâ görünürde kimsecikler yoktu.

Özgür olduğumu düşündüm. Yakındaki küçük kasabadan gölün yüzeyine yansıyan ışıklara, attığım her adımda daha da yaklaşıyor; sonunda istediğim hayatı yaşayabilecekmiş gibi hissediyordum. Küçük bir çocukken evimizin arkasında Victor'la, arkadaşlarımızla ve belki kız kardeşim olan Naeva ile oyun oynadığımız anlar aklıma geldikçe, benden çalınan hayatı geri alacakmış gibi bir hisse kapılıyordum.

Fakat kardeşimi arkada bıraktığım için duyduğum suçluluk, yarı yolda durmama sebep oldu.

Portekiz'de, ay ışığının yansıdığı caddenin ortasında, yalınayak, üstünde düz, beyaz pijamalarıyla duran bir çocuktum ve soğuk rüzgâr pijamamın arasından sıska bacaklarıma doğru esiyordu. Kollarımı karnıma sarıp yavaşça eğildim. Bir tabloya dışarıdan bulaşmış bir lekeydim, resme ait olmayan bir leke. Hiçbir yere ait değildim, hem de hiçbir yere... Orada durduğum süre boyunca Victor'un yüzü, o incinmiş ifadesi aklımdan çıkmadı ve bu durum suçluluk duygumu o kadar büyüttü ki boğulacak gibi oldum. Kardeşimi geride bırakıp gidemezdim.

Onu yalnız bırakamazdım.

Bu yüzden geri döndüm.

Uyuma numarası yapan gardiyan giriş kapısının önünde durmuş, beni bekliyordu. Üzerinde siyah bir

tişörtle paçalarını siyah asker botlarının içine tıktığı yine aynı renk asker pantolonu vardı. Dahası avucundan da copu sallanıyordu.

"Devam edebilirdin," dedi. "Niye döndün ki?"

Bir gürültü ve klik sesinin ardından tepelerden geldiğini tahmin ettiğim, susmak ne bilmeyen mekanik bir uğultu başladı ve ayaklarımın etrafındaki çimleri âdeta beyaza boyayan, iki göz alıcı ışık huzmesi tavanın tepesinden beni aydınlattı ve etrafımda dönmeye başladı. Işıklar beni âdeta olduğum yere mıhlamış, binanın önünde esir gibi hissetmeme sebep olmuştu. İki gardiyan daha, bakmaya gerek duymadığım bir yerden çıkıp, bana doğru yürümeye başladı. Bense gözlerimi elinde copla kapıda duran gardiyana çevirdim. Bana bir soru sormuştu, ama nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için hemen yanıtlayamamıştım.

Derken fena bir acı beni sırtımdan yakaladı ve dizlerim aşağı doğru bükülerek yere düştüm. Acıdan çığlık atmak istiyor fakat bunun sadece bana çok daha sert ve uzun süre vurmalarına sebep olmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordum. Yanağımın içini öyle bir ısırmıştım ki kanımın metalik tadı resmen ağzımın içine akıyordu.

Coplu gardiyan "Sana tekrar soruyorum, Fleischer," dedi. Gerçi sırtıma bakılırsa yanıma gelenlerin de copları vardı. "Seni geri getiren şey ne?"

Sesini duyabiliyordum ama gözlerimi acıdan öyle bir yummuştum ki artık eski yerinde durmayan gardiyana

cevap bile veremiyordum. Tek bildiğim bana gittikçe yaklaşmasıydı.

Yavaşça gözlerimi araladım. Etraf uzun saniyeler boyunca bulanık kaldı.

Gardiyan tam karşımda duruyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım ve sonunda, "Ben buraya aidim, efendim. Hayatımı Birlik'e adadım ve son nefesimi de size hizmet ederek vereceğim," diye cevapladım.

"Ayağa kalk." Sesi sakin ama sertti.

Ağrılarıma rağmen ayaklarımın üzerinde durmaya çalışarak dediğini yaptım. Güçlü ve itaatkâr görünmek için çenemi kaldırdım. Her ne kadar acıdan ayaklarım titriyor olsa da duruşumu bozmamaya gayret ettim.

Gardiyan diğerlerine, "Götürüp cezasını kesin," dedi, "ve sonra da naklini başlatın."

Kıyafetlerimi çıkarıp kırbaçla vurmaya başlayınca ağlayacağımı düşündüler. Durmalarını söylemek için yalvaracaktım güya. Kendi kusmuğumda boğulacaktım aksi takdirde.

Hepsinin canı cehenneme! Bir damla bile gözyaşı dökmedim...

Beni bayılana kadar kırbaçladılar. Bir saniye daha geçseydi, koyuverip ağlayacağımdan emindim; ama bilinç kaybı, ağlamasına ramak kalmış zayıf bir çocuğun aşağılanmasını engelledi.

Kardeşim Victor'u o günden sonra uzun yıllar göremeyecektim; ama bu süre zarfında onu hiç unutmadım,

onu sevmekten hiç vazgeçmedim ve tabii sırrımızı saklamayı da sürdürdüm. Bir gün onun gibi olabilmek, yeteneklerine ve Birlik'e olan sadakatine layık olabilmek için ant içtim, çünkü ona hem saygı duyuyor hem de bir daha asla gözlerindeki o acı veren öfkeyi görmek istemiyordum.

Bu yüzden o andan sonra her adımımı kardeşim için attım. Onu tekrar gördüğümde, Victor'un çoktan dokuz leşi vardı. İlk kez naklimden bir hafta sonra, hem de henüz on üç yaşındayken birini öldürmüştü. On yedi yaşına geldiğinde, yani yeniden aynı çatı altına girdikten bir yıl sonra, ona en yüksek rütbeli *Suikastçı* unvanı verildi ve Victor, Birlik'te bu unvanı alan en genç insan oldu.

Bense hayal kırıklığına uğramış bir danışmanla, hâlâ tam bir fiyaskoydum ve asla sahada görev alamayacağımı biliyordum.

Victor'a karşı bir tür kıskançlık duygusu da hissediyor ama bunu iyi sakladığımı umuyordum. Ne yaparsam yapayım, ne kadar çabalarsam çabalayayım, her zaman kardeşimin gerisinde kalıyor ve ona asla yetişemeyeceğimi içten içe biliyordum.

Fakat Victor benim kardeşimdi ve kıskanç bir kalp bile ona ihanet etmeme yetmezdi.

Ne de olsa, bana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını söylediği gece ona inanmıştım. Lanet olsun ki tüm kalbimle hem de.

Yanılmışım.

GÜNÜMÜZ

1. BÖLÜM

Niklas

Büyük, kahverengi gözleri ve mükemmel göğüsleri olan sürtük, sarı saçlarını göğsümden kaldırdı.

Göz ucuyla bakarak, "Söylediğim *hiçbir şeyi* duymadın değil mi?" diye sordu.

Lanet olsun, duymamıştım.

"Evet," diye cevap verdim. "Kız kardeşinden ya da bunun gibi bir saçmalıktan bahsediyordun."

Göğüslerini hoplatıp kalçalarını sallayarak, yüzü asık bir şekilde yataktan kalktı. Onu henüz becermemiştim fakat o yolda emin adımlarla ilerliyordum. Dakikalar önce bana bu konuda öyle bir mesaj vermişti bile.

Komodine doğru uzanıp sigara paketinden bir dal alıp dudaklarımın arasına koydum.

Sürtük bana bakıp homurdandı.

Ne bekliyordu ki? Sikime takmadığım için özür dilememi mi?

Başparmağımla çakmağı yakarken, "Ne?" diye sordum.

Başını sallayıp çıplak vücudunu vücuduma yasladıktan sonra, paketten kendisi için bir sigara aldı ve benimkinin ucuyla yaktı.

"Yok bir şey," diyerek somurttu. "Sevişmeden önce konuşmak istediğini söylediğin için sana zengin, sürtük kardeşimden bahsedip içimi döktüm ama sen oralı olmadın bile..."

"Benden ne söylememi istiyorsun?" diye sordum sigaramın dumanını dışarı üflerken.

Fakat o, "Yok bir şey," diye kestirip attı.

Şimdiye kadar 'Yok bir şey,' deyip de gerçekten kestirip atan bir kadınla hiç karşılaşmamıştım. Sürtükler ve onların akıl oyunları... Vajinaları olmasaydı, hepsine cehenneme kadar yolunuz var derdim muhtemelen.

Dolgun dudaklarını ısırarak, "Belki de benimle geçirdiğin vakit için hesap keserek başlamalıyım," dedi. Karyola başlığına doğru kayıp, uzun çıplak bacağının birini kendine doğru çekti ve diğerini çarşafın üzerine düz bir şekilde uzatarak oturdu.

Hafifçe güldüm.

Sigaramı dibine kadar içtikten sonra izmariti küllüğe bastırdım. Birlik'ten ayrıldığımdan beri kaldığım oda epey boktandı; ama kendimi bildim bileli böyle uyduruk yerleri lüks otel odalarına, eski botları parlak ayakkabılara, yırtık kotları havalı takımlara ve kalitesiz viskileri pahalı şaraplara tercih ederdim zaten. Temiz, kusursuz ve ahlaki olarak lekelenmemiş olup da

ilgimi çeken tek şey kadınlardı. Tabii şu an yanımda olan kadından bahsetmiyorum. Ondan kaltağın teki olduğu için değil, kaltak olamayacak kadar *gururlu* olduğu için hoşlanıyordum. Öte yandan Claire gibi kadınları ise annemden bile çok seviyordum.

Claire... Kardeşimin öldürdüğü kadın...

"Her neyse, bir şey mi oldu?" diye sordu kaltak merakla. "Eh, belki beni ilgilendirmez ama son iki haftadır kara kara düşünüyor gibisin."

İki bacağımı uzatıp ayaklarımı birbirinin üzerine koydum, kollarımı da göğsümde kavuşturup yatak örtüsünü karnıma kadar çektim. Yeşil duvar kâğıdıyla kaplı, küçük, karanlık odanın diğer tarafında, günün son ışıklarını da engelleyen, bir araya toplanmış kalın, koyu mavi bir perde asılıydı. Perdenin örttüğü tek camın önündeyse yuvarlak bir masa vardı. Bir saat sonra karanlık çökecekti. Telefon, bir çalışıp bir çalışmayan saç kurutma makinesi ve çoktan paslanmış mini kahve makinesi gibi, düz ekran televizyon da olası bir hırsızlığı önlemek için odaya sabitlenmişti.

Ekranda *Seinfeld* dizisinin bir bölümü kısık sesle oynuyor; zemin kattaki bardan da ince duvar ve zemini aşıp, havalandırmadan odaya sızan müzik sesi geliyordu.

Kaltak –peki peki, tamam, onun adı Jackie– hareket edince yatak sallandı. Jackie ayağa kalkıp sırtı bana dönük bir şekilde durunca, ben de fırsattan istifade dolgun kalçalarını seyrettim. Gayet iyiydiler.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum biraz ilgileniyor gibi.

Kısa siyah külotunu giydi ve sigarasını benimkinin yanına söndürdü. Geriye kalan küllerden zayıf bir duman yükselirken, yatağın etrafından bana doğru yürüdü.

Umursamaz bir şekilde, "Bir saate kadar bir yerde olmam gerekiyor," dedi.

Onu belinden yakaladım ve ellerimi vücuduna doladım. Jackie'nin şimdiye kadar gerçekten "bir yerde" olması gerekmemişti. Onu iki aydır tanıyordum ve birden kendimi aptal gibi hissettim. Peki, evet, yirmi dört yaşında, lanet olası bir aptal olduğumu reddetmiyordum fakat gerçekten böyle biriymişim gibi hissettiğimde bu durumdan nefret ediyordum.

Bana aşağılayıcı bir şekilde baktı ve kahverengi gözlerini kırparak benden onay bekledi.

"Tam bir rezilim," dedim ve ellerimi belinden çektim. "Özür dilerim, lütfen otur yine."

Jackie ikna olmadı, dişlerini sıkıp kararsız gözlerini bana dikerek, lekeli halının üzerinde duran sütyenine uzandı. Gitmesini istemiyordum çünkü sevişmesek de onun yanımda olmasını seviyordum. Saçma sapan egomu bir tarafa bırakmam gerektiğini hissedip, "Zengin, sürtük kardeşinle aranda neler geçtiğini anlat bana. Kuzenin Katie ile zaman geçirmeni engelleyerek seni dışarı attığı için senden özür diledi mi? Kuzenin adı Katie'ydi, değil mi?" dedim.

Kendi meselelerim üzerine düşüncelere daldığımı sanmama rağmen, Jackie'nin bahsettiği her şeyi dinlediğimi de o an fark ettim. Hiçbir zaman kendi sorunlarını anlatan veya başkasınınkini dinleyen biri

olmamıştım; fakat önce konuşalım dediğimde, sabah omletimin içinden çıkan saç, üç mil boyunca seyahat ettiğim, kollarının şişkinliğinden deodorant sıkmak için koltuk altlarına bile yetişemediklerini düşündüğüm steroid bağımlısı pislikler gibi günlük meselelerin ötesinde bir şeyler kastetmiştim. Son zamanlarda taksi kullanmamın sebebi, Victor ve Izabel'in benim hâlâ kasabada olduğumu bilmelerini istemeyişimdi. Hâlbuki kardeşimi tanıyordum ve nerede olduğumu çoktan öğrendiğinden de emindim. Eh, nasıl olduysa, ben ne diye taksi kullandığımı açıklarken, Jackie konuyu kız kardeşine getirmişti. Ah, tabii, kardeşimden uzak durmaya çalıştığımı söyleyince, o da kendi kız kardeşinden dert yanmaya başlamış olmalıydı.

Kız kardeşi ya da televizyon yıldızı olmak istemeleri umurumda bile değildi. Sadece biraz daha yanımda kalması için benim onu dinlememi istiyorsa, ona istediğini verecektim.

Jackie'nin bıkkın ifadesinin yerini bağışlama aldı ve sütyenini tekrar halının üzerine bırakıp, ayaklarını yataktan aşağı sarkıtarak yanıma oturdu.

Ve sonrasındaki otuz dakika boyunca anlattığı her şeyi dinledim.

"İşte durum bu, sence ne yapmalıyım?" diye sordu. Tavsiyeme gerçekten ihtiyacı olduğunu görebiliyordum.

Oradan lanet olası bir psikiyatr gibi mi görünüyorum acaba?

"Gerçekten fikrimin ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordum. Hiçbir şeyi saklayamadığım için en azından onu önceden uyarıyordum.

"Evet," dedi. "Dürüst bir şekilde aklından geçenleri söylemeni istiyorum."

Omuz silkip kollarımı kaldırarak ellerimi başımın arkasında birbirine kenetledim.

"O senin kardeşin olabilir," dedim. "Fakat bu, sınırları aşması anlamına gelmiyor. Ne yapmak istiyorsan yap bence. Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, onu mahvet mesela. Ama... sırf intikam almak için Çocuk Koruma Hizmetleri'ni aramakla ilgili söylediğin şeyler çok saçma. Ne istersen yap ama yalnızca sürtüklerin ailelerine bu şekilde ihanet edeceklerini de unutma."

Jackie "tavsiyemin" verdiği derin memnuniyetle başını birkaç kez salladı ve derin bir nefes alarak gülümsedi. Narin omuzları dağınık sarı saçlarının altında kalkıp iniyordu.

Sonra sırıtarak, "Gazetede bir tavsiye köşen olsa hiç fena olmazmış," dedi.

Güldüm.

"Evet, değil mi? Bana sorarlar örneğin... Niklas, sence kendimi öldürmeli miyim? Ben de cevap veririm: Tabii, eğer yapmak istiyorsan, yap gitsin!"

Jackie gözlerini muzip bir tavırla devirip kıkırdadı. Sonra da üzerime abanarak tekrar yanımdaki yerini aldı. Derken yüzünü bana doğru çevirdi, kendi tarafındaki yastığa yaslandı ve tırnakları parlak ojeli parmaklarının ucunu göğsümde yavaş yavaş gezdirmeye başladı.

"Kardeşinden niye uzak duruyorsun merak ediyorum," dedi. "Bu konuda konuşmak ister miydin?"

Dalgın bir şekilde ve acıyla yanağımın içini ısırdım.

"Hayır," dedim biraz zaman geçtikten sonra ve gözlerimi yeşil renkli kapıya diktim. "Konuşmasam daha iyi olur."

Yavaşça avucunun içiyle göğsümü okşarken, "Hadi ama," dedi tatlılıkla. "O kadar da kötü olamaz. Bak, benimki de yeterince karışık. Bundan da kötü olamaz ya? Söyle, o piç kurusu ne yaptı sana?"

Bir an bekledikten sonra, "Kardeşim nişanlımı öldürdü," dedim ve bir saniye bile geçmeden Jackie'nin neredeyse tamamen çıplak olan vücudunun yanımda donup kaldığını hissettim.

"O-olamaz..." diye kekeledi şaşkınlıkla.

"Şimdi neden o külotu çıkarmıyorsun?" dedim.

Sorumu algılaması birkaç saniye sürdü, ama sonrasında yüzündeki şok ifadesi ve düşmüş gözkapaklarıyla dediğimi yaptı ve ayağa kalkıp külotunu çıkararak odanın uzak bir köşesine doğru ittirdi.

Ben de hemen ambalajını yırtarak bir prezervatif çıkardım ve bir elimle üzerime oturması için Jackie'ye işaret ettim.

"Üstüme çık," dedim.

Tereddüt etmeden kucağıma yerleşti.

Ve kalan otuz saniye boyunca, ikimiz de lanet olası ailelerimizi hiç aklımıza getirmedik.

2. BÖLÜM

Izabel

New York

Duyduğum, gördüğüm, tattığım, hissettiğim ve dokunduğum şeyleri kontrol edebilmek için ses çıkarmadan hareket etme ve gölgelerin arasında saklanma konusunda artık uzmanlaşmaya başlamıştım.

O gece de topuksuz ayakkabılarım, çatının asfalt zemininde sessizce hareket ederken, her şeyi açıkça görüyordum. Görüşüm keskindi, yürürken ay ışığının yansımasını takip ediyordum. Havanın yumuşaklığını yüzümde ve usul usul atan kalbimde hissediyordum. Soğukkanlı ve sakindim, ama bunu yapmak için hiç de hevesli değildim. Şehrin aşağı kısmındaki caddelerden nadiren geçen arabaların gürültüsünü, kıyıya vuran dalgaların ve ağaçları tepelerinden sallayan rüzgârın sesini işitiyordum; fakat odaklanabilmek, etrafımda olup biteni, düşmanın ayak seslerini, tabancanın

çekilen tetiğini, duyulmak istemeyen bir fısıltıyı yakalayabilmek için bütün bunlardan sıyrılmam lazımdı. Bana bunları Nora öğretmişti. Beni savunmasız bir halde yakalayıp yüzüme vurmadan önce, yüzlerce kez "Odaklan!" derdi. "Harekete geçmeden önce düşmanının hareketlerini duy, gör ve bil." Ve lanet olası orospu, ben savunmasız bir anını yakalayıp burnunu kırana kadar da bana bu şekilde vurmaya devam etti.

Gururla gülümseyip elinin tersiyle yüzündeki kanı sildiğini hatırlıyorum. Bu kadını hiçbir şey yıldırmıyordu. Hiçbir şey...

Derken Nora'nın topuz yaptığı başını bana bakmak için çevirdiğini fark ettim. Kahverengi gözleri karanlıkta kopkoyu görünüyordu.

Peircing, ha? Güzel ve tehditkâr... Gecenin bir insanın aklından nelerin geçtiğini ortaya çıkarabilmesi ne tuhaftı. Nora'nın gülümsemesi belli belirsizdi ama bakışlarına yansıyan heyecan ve ölümcül öfke parıltıları, aramıza katılmakla ne kadar doğru bir şey yaptığını kanıtlar gibiydi. Kendisi için bizden iyisini bulması mümkün değildi.

Derken yüzlerimize maskelerimizi geçirdik ve Nora eldivenli elinin orta parmaklarını içe kıvırarak bana işaret etti.

Ben de başımı onaylar vaziyette salladım.

Randolf Pinceri'nin emrindeki adamların o gün için kilitlediği binanın çatısında akşam yediden beri saklanıyorduk. Gecenin ilerleyen saatlerinde korumanın arttırıldığı zemin kat girişinden geçmeye çalışmaktansa,

gündüz çalışanlar ve misafirler arasında gezinip, sonrasında çatıya sıvışmak, vakti geldiğindeyse yeniden içeri girmek çok daha kolaydı.

Nora ve ben avına sinsice yaklaşan iki kara kedi gibi gölgelerde gizlenerek yürümeye başladık. Üzerimizdeki dar, siyah kıyafetler tenimizin her bir karışını gizliyordu. Taktığımız maske de yalnızca gözlerimizi açıkta bırakıyordu. Ayaklarımıza siyah botlarımızı giymiş, ellerimize de siyah eldivenler takmıştık.

Binanın çatısındaki kamera yavaş ve yatay bir hareketle döndü. Biz de hemen sırtımızı duvara yaslayıp kameranın görüş alanından çıkacağımız ana kadar sessiz bir şekilde bekledik. Bir... İki... Üç... Dört... Beş... Kamera bir sonraki dönüşünü yapmadan kapıyı açıp içeri sızabilelim diye hızlı adımlarla çatının kapısına yöneldik.

Ben parmaklarımın arasına daha önce sıkıştırdığım deri kılıftan maymuncuğu çıkarıp kapıyı açmaya çalışırken, Nora da elindeki silahla etrafı kolaçan etmeye başladı.

Fısıltıyla, "On saniye," dedi.

Kapının önünde çömelmiş, hiçbir şey söylemeden, var gücümle çalışmaya devam ediyordum. Derken kalbim adrenalin yüzünden olsa gerek daha düzensiz atmaya başladı.

"Beş..."

Stresten ve taktığımız maskelerden ötürü terlemeye başlamıştım. Maymuncuğu düşürmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Üç..."

Kameranın karanlık da olsa nerede olduklarını bildiğim fakat göremediğim bir çift göz gibi yavaş ve düzenli olarak bana doğru döndüğünü hissettim ve ensem titremeye başladı.

"İki..."

Ve *tık* sesi geldi, tokmağı tutup çevirdiğimde kapı açıldı.

Hemen içeri girdik ve saniye kaybetmeden kapıyı kapattık.

Rahat bir nefes alabilmek için bir süre hareketsiz kaldım.

Zamanlamanın mükemmel olması gerekiyordu. Mesele sadece kameradan kurtulmak değildi, çünkü saatler 22.30'u gösterdiğinde binadaki alarm sistemi de otomatik olarak devreye girecekti. Akşam yediden ona kadar harekete geçebilmek için hedefimizin üçünü de beklemek zorundaydık. Haliyle içeri girmek işin en kolay kısmıydı. Dışarı çıkma hikâyemiz ise başkaydı. Bu görevi dikkat çekmeden, alarmları devreye sokmadan, Pinceri'nin adamlarından birinin bizi görüp de bir düzine adamı peşimize takmasına sebebiyet vermeden tamamlamak zorundaydık. Şimdi sırada sekizinci kata çıkıp hedefimizden bilgi almak ve onu yanındakilerle birlikte sessizce öldürmek vardı. Bunları düşündükçe başıma resmen ağrı giriyordu.

Eldivenimi geriye çekerek saate baktım.

Nora'nın da kulağına yerleştirilen işitme cihazını ayarlarken, "On beş dakikadan az zamanımız var," diye fısıldadım.

Derken Victor'un sesini kendi kulağımda duydum.

"Onuncu katın kapısına bir adam yerleştirilmiş," dedi. "Ve koridorun sonunda üç adam daha var."

Nora ve ben, birbirimize bakıp ne yapmamız gerektiğini bilir bir edayla başlarımızı salladık.

Elimdeki maymuncuğu belime sarılı sıkı kumaşa soktuktan sonra silahımı çektim ve merdiven boşluğundan aşağı ilerleyen Nora'yı takip etmeye başladım. Klima buraya ulaşmadığı için üzerimdeki tulum üzerime iyice yapışmış ve iyiden iyiye bunalmama sebep olmuştu fakat sabretmem lazımdı, biliyordum. Botlarımın çıkardığı ses çok cılız olduğundan başkaları tarafından duyulması pek mümkün değildi, ama alan küçük olduğu için hafifçe yankılanıyordu. Zemine doğru yol alırken, donuk florasan ışıklarını takip ettik ve onuncu kata açılan uzun, metal kapıya nihayet ulaştık.

Nora, Victor'a, "Sağ mı, sol mu?" diye sordu.

Victor, "Kapının sağına," diye cevap verdi. Onun derinden gelen rahatlatıcı sesi, bu tür görevlerde benim için her zaman bir tür avuntuydu. "Adamın silahı var ama kılıfında."

Bu binayı araştırmak için iki hafta harcamış; gündüz ziyaretçilerin arasına karışıp, bize ait gizli kameraları binaya yerleştirmeleri için de önceden kendi adamlarımızı göndermiştik. Böylece karargâhtan bize direktif

verecek olan Victor ve James Woodard'a eş zamanlı görüntüler sağlanacaktı.

Victor, "Koridorda sadece bir kamera var ama hareket etmiyor," dedi. "Benden haber bekleyin."

Victor binanın gözetleme odasında oturan adamı gözetleyecek ve bizler de Victor hariç etrafımızdaki her şeye gözlerimizi kapatacaktık.

Victor'dan iki dakika kadar ses çıkmayınca, bu işi halletmemiz için ne kadar zamanımız kaldığı konusunu düşünmeye başladım.

Derken Victor kulaklarımıza, "Şimdi!" dedi. Gözetleme odasında bekleyen adam, her gece yaptığı gibi yine işemek veya kahve makinesini çalıştırmak için ekranların önünden ayrılmıştı muhtemelen.

Nora dikkatlice onuncu katın kapısını duvara vurmadan açmayı becerdi ve diğer tarafta oturan korumayı yakalayıp, adam silahını kavrayamadan boynunu kırdı. Görevli Nora'nın kollarına yığıldı ve hemen adamın ağır bedenini merdiven boşluğuna taşıyıp, kameralara görünmeden kapıyı sessizce kapattık.

Zaman kaybetmeden koridorun diğer köşesine hareket edip, asansörün yanında bekleyen üç korumanın bulunduğu koridordan hızlıca geçtik.

Susturucu taktığımız silahlarımızı çekip köşeyi döndüğümüzde, vahşi gözlerle bize bakan adamlarla karşı karşıya geldik.

Adamlardan biri, "DUR!" diye bağırdı ama Nora'nın mermisi görevliyi bir et parçası gibi yere yığdı.

Ben de bir an bile düşünmeden tetiği çekip diğer adamın kafasına sıktım ve siyah üniformalı bedeni beyaz parke zemine yığıldı. Bunun üzerine üçüncü adam silahını kaldırdı ama adam silahını ateşlemeden Nora onu da vurdu. Adamın silahı yere düşüp, kendinden uzağa savruldu.

Victor'a, "Tamam mıyız?" diye sordum. Bu esnada da Nora'yla iki cesedi ayak bileklerinden tutup diğer kapıya doğru sürükledik. Parkenin üzerinde sürüklenen bedenler, yaprakların arasında sürünen yılanlar gibi ses çıkarıyordu.

Victor, "Evet," dedi. "Artık güvendesiniz ama elinizi çabuk tutun. Adam birazdan odasına döner."

Sırtımla ittirerek kapıyı açtım ve cesedi içeri çektim. Görevlinin uzun bacakları, ofis gibi görünen bu odanın halıfleks kaplı zeminine çarptıkça küt küt diye ses çıkarıyordu. Nora da arkamdan geldi ve ikinci cesedi hemen sağıma bıraktı.

Son cesedi ayak bileklerinden kavrayıp aynı yönde hızla çekerken, "Etrafı temizle," dedi bana.

Bunun üzerine adamın yere düşen silahını alıp botumun içine tıktım ve öteki botumun içine tıkılı kumaş parçasını alıp, küçük kan damlalarını ve yere bulaşmış, göze batan bir lekeyi hızlıca temizledim.

Victor, "Hâlâ güvendesiniz," dedi.

Ben yere düşen dergiyi itinayla sandalyeye geri koyarken Nora da ofisten çıktı.

Hiçbir şey söylemeden, Nora'yla hızla asansörü ve koridoru geçip başka bir merdiven boşluğuna vardık.

Basamaklardan aşağı inerken botlarımızdan az evvelkinden çok daha fazla ses çıkıyordu. Nefes alıp verişimiz de kontrolsüzdü. Olası bir sürprizin konsantrasyonumuzu bozup işleri sekteye uğratabileceğini düşündüm.

Dokuzuncu katı yarıladığımızda Victor, "Adam gözetleme odasına dönüyor. Dokuzuncu katta, kapının dışında iki adam daha var," dedi.

"Fakat dokuzuncu kata gitmeyeceğiz," diye araya girdim.

Bu planda yoktu. Neden planın dışına çıkıyorduk ki? Planımız direkt sekizince kata çıkan merdivenleri kullanıp koridorlarda başka adamlarla karşılaşmamak değil miydi? Onuncu kata gelmemizin ve adamları temizlememizin nedeni, bu güvenilir rotaya yakın durmaları değil miydi?

Nora, "Anladım," dedi ve bu sefer kapının duvara çarpmasına izin vererek, dikkatsiz, kontrolsüz bir şekilde dokuzuncu kattan hızla dışarı çıktı.

"Bu lanet olası da..."

Koridorun öteki ucundaki adam cümlesini tamamlayamadan Nora'nın tek bir kurşunuyla yere serildi.

Diğer adam tam silahına uzanacakken, "Kıpırdama!" diye emretti Nora.

Adam kollarını hızla iki yana saldı ve yanık, çizgilerle kaplı yüzü korkuyla kaplandı.

Nora bana dönüp, "Cesedi kaldır. Hemen!" dedi. Ben de tereddüt etmeksizin dediğini yapmaya koyuldum.

Üniformalı adam dağınık saçları ve karanlıkta parlayan mavi gözleriyle Nora'yı inceliyordu.

Sesi ve elleri titreyerek, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Cesedi yakındaki başka bir ofise saklamıştım.

Ben tam koridorda geriye doğru adım atarken, Victor merdivenlerin altında duran başka bir gardiyanı kastederek, "Gözetleme odasının kapısından yaklaşık on beş adım uzakta," dedi.

Sağ, üst tarafımızda tek bir kamera vardı ve yakalanmamak için geri çekilip, ofisin hemen yan tarafında bulunan köşeyi dönerek kameranın görüş alanından çıktık.

Nora silahı hâlâ adamın üzerinde tutuyordu. Ardından, "Ellerini indir ve doğal görün," dedi. Gözetleme odasındaki adam, onu bu şekilde görürse bir şeylerin ters gittiğini anlardı çünkü.

Adam tereddüt eder gibi olunca Nora emrini, "Sana *indir* dedim!" diye tekrarladı.

Adam bir an Nora'nın acımasız gözlerine baktı ve nihayetinde dediğini yaptı.

"Bize bakma," diye devam etti Nora. "Doğal görün dedim sana."

Adam gözlerini çevirip sırtını duvara yasladı ve doğal görünmek için kollarını göğsünde kavuşturdu.

Victor bizi uyardı: "Gözetleme odasına geri dönüyor."

Nora adama, "Şimdi..." dedi. "Merdivenlerden inip gözetleme odasına giriyorsun. Arkadaşınla iletişim

kurmaya başladığında, her şeyin yolunda olduğuna onu inandırırsan iyi olur. Şüphe çekmeden onu odadan göndereceksin. Anlaştık mı?"

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Dişleri birbirine çarparken, dağınık, siyah saçlarını sağa sola sersemce hareket ettirdi.

"Na-nasıl yani?" diye sordu, bakışları biraz olsun normale dönerken.

Nora alabildiğine soğuk bir tavırla, "Eğer aklın varsa..." diye açıklamaya girişti. "Ne olduğunu birazdan çözersin. Aksi takdirde otuz saniye içinde ölmüş olacaksın."

Adam, Nora artık ilgisini çekmiyormuş gibi bakışlarını bir anlığına ondan uzaklaştırdı. İçgüdüsel olarak parmakları kulağına giderken, Nora'nın parmağının tehditkâr bir şekilde tetikte gezindiğini fark edince durdu.

Aptalca bir şey yapma sakın. Seni tek bir kurşunla yere sererim...

Adam güç bela yutkundu.

Çok yavaş bir şekilde parmaklarıyla kulaklıklarını bastırdı.

Sonra tavanın yanında asılı olan kameraya doğru bakıp gülümsedi.

Gözetleme odasındaki, siyah kravatının önünde ufak bir mikrofon takılı olan adama, "Sanırım merdiven boşluğunda birbirlerinin ağzına veriyorlar," dedi. "Vance'le Carmen onuncu katta kaç adamı çevirebilir diye bahse girdik. Ve görünüşe bakılırsa, ben kazanacağım."

Kameraya bakarak başını salladı ve bize doğru ötedeki ofisi işaret eden bir bakış attı. "Evet, Vance ofiste tekrar şu kızla konuşuyor. Biliyorum, biliyorum, bu lanet şeyden daha önce de bahsetmiştim ama ergenler nüfusun fişi çekilemeyecek gibi görünen tek parçası değil ya. Ha! Ha!" Kafasını gülerek arkaya attı. "Hadi ama yok bir şey." Adam bize şöyle bir baktı; biz de ona soğuk bir bakış attık. Yüzlerimizdeki ifade ve Nora'nın silahının namlusu adama resmen acele etmesini söylüyordu.

Adam sesini düzeltti ve tekrar kameraya baktı.

"Hey, şu an burada tek adam olduğum için sakıncası yoksa satıştan bir şeyler getirebilir misin?" diye sordu ve öteki adamdan gelecek cevabı bekledi. "Hey adamım, endişelenme. Bu saatler hep sessizdir böyle. Hem Pinceri daha iyi bir koruma istiyorsa, bize daha çok ödeme yapmalı." Adamın kulağına söylediği bir şeye güldü, sonra da başını salladı. "Tamam, elimden geleni yaparım. Açlıktan ölüyorum, adamım. Aynen, teşekkürler."

Geçen birkaç sessiz ve yoğun saniye boyunca kimseden çıt çıkmadı. Adam her ne kadar doğal davranmaya çalışsa da, altına işeyecek gibi duruyordu.

Victor kulaklıklarımızdan, "Gözetleme odasından çıkıyor," dedi.

Bunun üzerine Nora birkaç adım attı ve yanımızdaki adamı gözünü kırpmadan vurdu. Yere devrilince Nora ellerinden, ben ayaklarından tutarak adamı diğer cesetlerin olduğu ofise doğru sürüklemeye başladık.

Derken Victor, "Kuzeydeki asansöre biniyor," diye fısıldadı.

Cesedi odaya attıktan sonra hızla kuzeydeki asansöre doğru ilerledik ve gümüş sürgülü kapıların önünde durup, asansörün yavaş yavaş yukarı çıkarken yanan kat sayılarını izlemeye başladık.

Zaman resmen parmaklarımızın arasından su gibi akıyordu.

Altıncı kat...

Nora gözlerini oynattı ve bir of çekti. Sanki beklemenin verdiği can sıkıntısı onu öldürüyor gibiydi.

"O halde söyle bakalım, Victor yatakta nasıldır?" diye sordu pat diye. Beni yine savunmasız yakalamış ve fırsattan istifade karın bölgeme dirseğiyle vurmuştu.

"Ha?"

Yedinci kat...

Göz ucuyla bana bakıp hafifçe güldü ama dikkati hâlâ asansör kapısının üzerindeydi.

"Hey," dedi, kopmak üzere olan fırtınayı engellemek ister gibi silahlı olmayan eliyle işaret ederek. "Merakımın tek nedeni, onun Niklas'ın kardeşi olması. Niklas'ın nasıl seviştiğini başka türlü öğrenemem herhalde. Tabii o sulardan geçmiş olmadığını düşünüyorum..."

Şaşkınlıkla başımı salladım ve gülmemeye çalışarak, "Tuhaf bir kadınsın, Nora," dedim.

"Hadi oradan," dedi, "sadece iletişim becerilerim iyi."

Bu sefer kendimi tutamayıp güldüm.

Alaycı bir tavırla, "Gerçekten mi?" dedim. "İletişim becerilerinin bence biraz iyileştirilmesi gerekiyor. Bu kadar patavatsızlık sandığın gibi iyi bir özellik değil. İyi olduğun şeyler muhakkak vardır ama iletişim kesinlikle bunlardan biri değil."

Sekizinci kat...

Nora omuz silkti ve "Ama öyle olduğumu düşünüyorum," diye itiraz etti. "Ben olanı söylüyorum. Ukalalığımı bağışla. Hem niye lafı dolandırayım ki?"

Metallerin birbirine değmesinden asansörün yaklaştığını duyabiliyordum. "Madem bu kadar merak ediyorsun, o zaman bana sormak yerine, seni nasıl becereceğini görmek için direkt Niklas'a başvurabilirsin mesela?"

Kat dokuz...

Asansör kapıları açılırken, gözetleme odasından gelen adam da yavaş yavaş görünür oldu.

Nora, "Evet, ama onun nerede olduğunu bile bilmezken, bunu yapmak biraz zor," dedi. "Bunun ikimizin arasında bir bağ olacağını düşünmüştüm hem."

Üzerine oturmamış üniformasıyla şişman görevli gözleri dönmüş bir halde asansörden arkamıza doğru baktı ve hemen silahına uzandı. Bir yandan Nora'ya bakmayı sürdürürken, silahımı adama doğrultup tetiği çektim. Adamın bedeni asansörün zeminine pat diye düşüp, elindeki abur cuburlar etrafa dağılırken, "Bağ derken?" diye sordum ve silahımı gerisin geri botuma soktum.

Nora'yla adamın ağır, cansız bedenini parke zeminde karşıya doğru kaydırmak için uğraşırken, "Yani..." dedi. Derken asansör ötüp kapılar kapandı. "Tüm zamanımızı her şeyi çok ciddiye alarak, antrenman yaparak geçiriyoruz. Düşünüyorum da seni tanımak güzel olurdu. Hem bu adam ne yiyordu böyle, Buick mi?"

"Ne yani? Victor'un yatakta nasıl olduğunu sorarak mı?" dedim.

Tekrar omuz silkerek, "Evet?" dedi. Adamın dışarıda kalan bacağını da ofise çekip ayağa kalktı. "Ne var ki bunda?"

Adamı odanın içine doğru biraz daha ittirip, "Çünkü bu benim özel hayatım," dedim ve ben de ayağa kalktım.

Sonra odadan çıktık ve merdiven boşluğuna doğru yol aldık.

"Hem neden böyle birden Niklas'la ilgilenmeye başladın ki?"

Merdiven boşluğunun kapısı neredeyse gürültülü bir şekilde arkamızdan kapandı.

"Yoo, bu ilgi yeni değil," dedi. "Kız kardeşim onunla sevişirken, o kadar çok çığlık atıyordu ki bilmek istedim."

Tek kaşımı kaldırıp, "Diyorum ya, tuhafsın işte..." diye tekrarladım.

Hızla merdivenlerden sekizinci kata geçtik ve ileride uzun, metal bir kapı gördük.

Victor araya girdi ve "Odanın girişini koruyan iki adam var, hanımlar," dedi ve Victor'un bizi dinlediğini hatırlayınca yanaklarıma ateş bastı.

Victor, "Ha bu arada," diye ekledi. "Izabel'i nasıl becerdiğim, senin lanet olası işin değil!"

Nora'yla birbirimize bakıp sırıttık. Kendi evimize giriyor gibi, elimizi kolumuzu sallaya sallaya hedeflerimizin olduğu odaya girmeden önce silahlarımızı çekip girişte bekleyen adamları ortadan kaldırdık.

Eh, ne de olsa ikimiz de bu oyuna bir hayli ısınmıştık.

3. BÖLÜM

Izabel

Hedeflerimiz biraz ilerimizde yatay olarak uzanan masadan bize doğru bakarken, odaya ansızın ölüm sessizliği çöktü. Takım elbiseler, Rolex marka saatler, sinekkaydı tıraş olmuş yüzler... Tam ortada ise bir nevi mafya babası gibi duran, dalgalı saçları geriye doğru taranmış Pinceri var. Fakat kendisi bir gangsterden ziyade profesyonel bir hırsız...

Pinceri'nin tepesinde dikilen elemanlarına silahlarımızı doğrulttuk. Nora masanın soluna doğru ilerledi, bense sağına. Pinceri yavaşça oturduğu yerden kalkıp, beklediğimden de sakin bir şekilde teslim olur vaziyette ellerini iki yana açtı.

"Sanırım konuşabiliriz," dedi rahat bir tavırla. Ses tonu kadınları baştan çıkarma sanatında ustalaştığını gösterir gibi özgüven doluydu; ama Pinceri'nin yadsıdığı şey, Nora ve Izabel'in elde etmeye çalıştığı kadınlara

uzaktan yakından benzemediğiydi. "Şiddete hiç gerek yok, hanımlar. Silahlarınızı bırakmaya ve medeni bir şekilde konuşmaya ne dersiniz?"

Derken bir silah sesi duyuldu. Nora, Pinceri'nin sağında duran adamı çoktan hedef almıştı. Adam yediği kurşunla yere devrildi ve bir kolu sandalyenin koluna takılıp sarkaç gibi sallanmaya başladı.

"Bu tamamıyla senin, Izabel," dedi Nora, silahını ölen adamın hemen yanı başında yaşananlardan hiç etkilenmemiş gibi duran Pinceri'ye çevirirken. Sonra da Pinceri'nin tarafını işaret ederek başını salladı ve yanımdan geçip masaya yöneldi. Ben de silahımı Pinceri'nin solundaki adam yerine Pinceri'nin kendisine doğrulttum. Nora silahını diğer hedefin yüzüne doğrultup, "Ayağa kalk," dedi ve adam da tereddüt etmeden kendisine emredileni yaptı. Yaşlılık sebebiyle oluşmuş çizgiler ve güneş yanıklarıyla kaplı yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Pinceri ise hâlâ sakin ve korkusuzca duruyordu.

Kendi kendime fazla zamanımız kalmadı deyip duruyordum.

Bu yüzden direkt konuya girdim.

Gülümseyen Pinceri'ye, "Sorularıma ne şekilde yanıt vereceğin, hayatta kalıp kalmayacağını belirleyecek," dedim.

Bu sözüm üzerine tebessümü sırıtışa dönüştü. Kollarını önünde genişçe açarak avuç içlerini gösterdi ve "Elbette. Haydi sorularınla beni şereflendir," dedi.

Pinceri'nin solunda duran adam bakışlarını ürkek bir şekilde üzerimizde gezdiriyordu. Cesur patronunun aksine korktuğu her halinden belliydi. Kabul ediyorum, Pinceri'nin sakin tavırları benim de biraz bocalamama sebep olmuştu. Ne de olsa insanların dizlerinin üstüne çöküp yalvarmalarına, yaşadıkları korkuyla tir tir titremelerine, istediğim her şeyi bana vereceklerini ve benim için her şeyi yapacaklarını söylemelerine alışkındım.

Pinceri yüzüne çevrilmiş silahın namlusuna yakından bakarken, "Lewington Daws hesabı İsveç'te kimin adına tutuluyor?" diye sordum. "Ve senin dışında başka kim bu hesaba ulaşabiliyor?"

Pinceri'nin sırıtışı daha da genişledi.

"Burada olmanızın sebebi *bu* mu?" diye sordu başını yana eğip.

Güm!

Nora, Pinceri'nin solundaki adamı da vurmuştu. Pinceri ise hiç istifini bozmadı.

Derken Nora bu sefer belinden yeni bir şarjör çıkarıp silahını doldurdu.

Poposunu masaya dayayıp şarjörü yerine kilitlerken, "Devam et, Izabel," dedi.

Pinceri'yle gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Evet," diye devam ettim ben de, "tam olarak bunun için buradayız."

Pinceri başını dik tutarak, "Ve siz en güvendiğim iki adamımı öldürerek," dedi, "pes edip size bu bilgiyi verebileceğimi düşünüyorsunuz, öyle mi? Sorun değil.

Yerine başkalarını tutabilirim." Yine sırıttı. "Ve beni öldüremezsiniz, çünkü elde etmek istediğiniz bilgiyi size verebilecek tek kişi benim." İki eliyle takım elbisesinin yakasına uzandı ve düzeltmek için çekiştirdi.

Kendimden emin bir şekilde, "Aynı kumarı eşinin üzerinde oynamak için de istekli misin?" diye sordum, tüm kartları masaya serme vaktinin geldiğini düşünerek.

Endişeleneceğini sanmıştım ama böyle olmadı. Belki sadece biraz...

"Karımın bununla ne ilgisi var?"

Sırıttım ve ona doğru bir adım daha attım.

"Yani... bu işlerin nasıl döndüğünü bilirsin," diyerek onu tahrik etmeye çalıştım. "Eğer şu an bu odada alarmları devreye sokmadan seninle konuşabiliyorsak, demek ki iyi hazırlanmışız."

"Karım elinizde? Bunu mu demek istiyorsun?" İç çekti fakat korku ve endişeden değil, can sıkıntısındandı sanki. Sonra çenesinin yumuşak kısmına uzanıp parmak uçlarıyla ovuşturmaya başladı. "Pazarlık bu mu? Karımın hayatı karşılığında bilgi?"

Nora, muhtemelen Pinceri'nin bize inanmayacağını sezdiğinden, hemen masa boyunca ona doğru yürüdü ve botundan bir fotoğraf çıkararak önüne fırlattı.

Pinceri parmaklarının arasına almadan önce fotoğrafa göz ucuyla baktı ve bakışlarını hemen bize çevirdi. Sonra yeniden, izbe bir bodrum katındaki bir su borusuna bağlanmış ve dövülerek kanlar içinde bırakılmış kadının gerçekten de karısı olduğundan emin olmak için bir süre daha fotoğrafı inceledi.

Yine gözünün korkmadığını anlamıştım ve karısına ne yaptığımızı umursamayan bu pislikle aynı yerde ne kadar çok vakit geçirirsem, onu vurmayı o kadar çok isteyeceğimin farkındaydım. Fakat endişesini göstermemek için soğukkanlılığını korumaya çalışıyor olabileceği ihtimalini de hesaba katmak zorundaydım.

Derken Pinceri zoraki bir şekilde gülümsedi ve ellerini arkasında kenetledi.

Bunun üzerine "Şimdi sana tekrar soracağım," dedim. "İsveç'teki Lewington Daws hesabı kimin adına tutuluyor ve buna kim ulaşabiliyor?"

Pinceri yine sırıtınca, ben de dişlerimi gıcırdattım.

Nora odanın karşı tarafından bana bakıyor, fakat hiçbir şey söylemiyordu. Çünkü bu benim görevimdi, benim anlaşmamdı. Dolayısıyla kararları verecek olan bendim. Eğitim kısmı başkaydı neticede, ama yaptığım ve söylediğim her şeyin birtakım sonuçları olacak ve Nora da dâhil çetenin tüm üyeleri tarafından yargılanacaktım.

Derken Pinceri'nin sağ kalçasına bir mermi yolladım.

Adam bir eliyle destek almak için isteksizce masayı kavrarken, arkasındaki uzun, deri kaplama sandalyeye düştü ve karısının fotoğrafı parmaklarının arasından kaydı.

"Lanet olsun!" diye sızlandı. Dişlerini gıcırdatma sırası şimdi ondaydı.

Fakat çok geçmeden gülmeye başladı. Yüzü ve bakışları yoğun bir acıya katlandığını gösteriyor olsa da adam bir şekilde gülmeyi başarıyordu.

Ama kararlılığımdan ödün veremezdim. Bu yüzden tereddüt etmeksizin silahımı üzerine doğrulttum.

Yarasının verdiği acıyla yüzünü buruştururken, "Devam et," diye meydan okudu. "Gerekirse kendime yeni bacaklar alırım ama beni kimin hayatıyla tehdit ederseniz edin, size bir şey söylemeyeceğim."

Baskı yapmak için silahı tepesine doğru kaldırarak, "Karın bile mi?" diye sordum. "Para senin için karından daha da mı önemli?" İçimdeki öfke daha da büyüyordu, âdeta sinirden köpürüyordum.

Elleriyle masanın hemen altında kalçasını kavrayıp sandalyede dengesini bulmaya çalıştı. Daha sonra ellerini göremediğimi fark ettim ve hemen masanın üstünden fırlayarak, bacağımı kaldırdım ve botumun tabanıyla göğsüne indirdiğim darbeyle onu yere devirdim. Sandalye arkaya doğru savruldu ve iki ayağı tam olarak durana dek sallanmaya devam etti.

Bir elimle kafasına silahı dayarken, boş olan elimle de masanın altına önceden yerleştirildiğini düşündüğüm silahı aradım. Silahı bulur bulmaz masa boyunca kaydırdım ve Nora tabancayı eliyle durdurdu.

Pinceri başını sallayıp hâlâ gülümsemeye çalışarak sandalyeden bana baktı. Kan, pantolonunu ıslatıyor ve yanı başında küçük bir göl oluşturup pahalı döşemenin üzerine damlıyordu.

Parmağım tetikte ona ters ters bakarak, "Lanet olası soruma cevap ver!" diye haykırdım.

Tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan, "İki milyar dolar benim için her şeyden daha önemli," dedi. "Karımdan bile..."

Dişlerimi sıktım.

"Victor?"

Cevap vermesi için bir süre bekledim çünkü artık ne yapacağımı bilemiyordum.

Victor

Bayan Pinceri'nin evinde kurulu olan bilgisayar ekranından uzaklaştım ve ağzı muhtemelen sinirden kaskatı kesilmiş kadına baktım. Gri-sarı saçları kıvır kıvır omuzlarına dökülmüştü. Üstünde krem rengi, uzun bir elbise ve boynunda da bakır rengi bir fular vardı. Yorgun, yaşlı, mavi gözlerinde ise öç alma isteğini okuyabiliyordum. İntikam ve acı... Bu bakışı daha önce başka kadınlarda da görmüştüm; eşleri kendilerinden çok daha genç ve ateşli olanları kendilerine tercih eden kadınlarda...

"Sizce şimdi ne olacak, Bayan Pinceri?"

Izabel'in yüz maskesinde gizlenen kameradan ekrana yansıyan görüntüye baktı. Karşısında az evvel kendisini gözden çıkaran eşi duruyordu. Kolları bağlı vaziyette, oturduğu yerde yutkundu.

Hınç dolu bir sesle, "Öldürün o piçi!" diyerek cezasını kesti.

Başımla onayladım ve ekrana geri döndüm.

Izabel

Victor'un, "Onu ortadan kaldır," dediğini duydum.

Gülümsedim ve masadan atlamadan önce doğruldum. Pinceri'nin gözleri her hareketimi takip ediyordu.

Saat ilerliyor diye hatırlattım kendime.

Cevap vermeyeceğini bilsem bile, "Cevabını tekrar gözden geçirmek istemediğine emin misin?" diye sordum.

"Git, kendini becer seni lanet olası!" dedi. Kelimeleri ağzından tükürükler saça saça çıkarıyordu. "Müşteriniz her kimse onlara da söyle. Aynısını onlar da yapsın."

Güldüm. Maskeden mimiklerimi göremiyordu ama görmesini isterdim.

Silahın namlusunu alnına bastırarak büyük bir memnuniyetle, "Müşterimiz senin karın..." diye açıkladım. Tetiği çekip beynini duvara yapıştırmadan önce yüzündeki gülümsemenin ilk kez kaybolduğuna tanık oldum.

İşimiz artık bitmişti.

Nora hızla arkamdan, "Gidelim," dedi.

Hemen koridora daldık ve asansörün yanındaki merdiven boşluğuna doğru ilerlemeye başladık.

Kapıyı açmak için asılırken "İki dakika," diye hatırlattım. "Yapamayacağız galiba."

"Yapacağız."

Haklı olmasını umuyordum, çünkü korktuğum şey yaşanır da otomatik alarm aktif olmadan çatı kapısından geçemezsek, biz binanın yanından aşağıya inene dek Pinceri'nin giriş katındaki elemanları hem binayı hem de tüm çıkışları ablukaya alırdı.

Nefes nefese, "Belki de asansöre binmeliydik," dedim, koşar adım ilerlerken.

"Hayır, asansörler çok yavaş," diye hatırlattı Nora. "Gözetleme odasındaki adamın asansörle dokuzuncu kata çıkış süresiyle bizim merdivenlerden yukarı çıkış süremizi hesapladım ve emin ol biz daha hızlıyız."

Bu kadın, beni hep böyle hayrete düşürüp amatör gibi hissetmeme mi sebep olacaktı yani?

Birkaç basamak daha...

Çatıya ulaştığımızda kaç saniyemiz kaldığını bilmiyorduk. Kapıyı açmak için var gücümle iterken kulağım da alarmlardaydı.

Neyse ki sessizlik bozulmadı.

Başarmıştık!

Nora hızla kapıyı kapattı ve kapı hemen içeriden kilitlendi. Fakat panelde, kilitlenmeden önce orada olmayan küçük, kırmızı bir ışık ortaya çıkmıştı ve bu sadece tek bir alarmın devreye girdiği anlamına geliyordu.

Alarmı devreye sokmayarak kendimize biraz zaman kazandırmamıza rağmen, dinlenmek için bir an

bile duramayacağımızı anladık. Ardımızda bir sürü ceset bırakmıştık ve birinin ayağının bunlara takılıp yardım çağırması an meselesiydi. Dinlenmeyi her şeyden çok istiyordum, çünkü kalın bir çorap gibi kafama yapışan bu aptal maske beni, Meksika'da bitlendiğimde olduğu gibi deli gibi kaşındırıyordu. Ama bir süre daha bu hisse katlanmak zorunda kalacaktım.

Nora'yla çatının karanlık bir köşesine gizlediğimiz siyah sırt çantalarımızı geri aldık.

Aşağı inmek için kullanacağım halatın ucundaki metal aparatı tulumuma tutturdum ve sıkıca yerine kilitledim.

Ona, "Yükseklik korkum yoktur aslında," dedim gergin bir şekilde yutkunurken. "Ama aşağıya da epey yol var doğrusu."

Güvenli olduğundan emin olmak için son bir kez daha iniş takımımı çektim.

"Sakın aşağı düşeyim deme," diye takıldı Nora gülerek.

Ben de zoraki bir şekilde gülümsedim ve çatının kenarına doğru onu takip ettim.

Bir saniye bile düşünmeden, eldivenli ellerimle halatı sıkıca kavradım ve çatının duvarına ayağımı koyup kendimi aşağı saldım.

Beşinci kata kadar indiğimde, korkunun kalan kısmı da beni terk etmişti. Artık çok daha iyi hissediyordum kendimi.

İnişimiz esnasında hiçbir pencereden fark edilmemeye özen gösterdik ve nihayet binanın arkasında

bulunan, ne araç ne yaya trafiği olan, kokan çöp tenekeleri tarafından işgal edilmiş bir ara sokakta park halinde duran aracımıza vardık.

Üzerimdeki halatı çıkardıktan sonra, yaptığım ilk şey lanet maskeyi yüzümden sıyırıp tulumumun göğüs kısmına sokuşturmak oldu. Hava terli ve kaşınan tenimi yıkarken, üstümden resmen koca bir yükün kalktığını hissettim.

Ve Nora da üstündekilerden kurtulduktan birkaç dakika sonra Boston'a dönmek için yola çıktık.

4. BÖLÜM

Izabel

Arabayla Boston'a doğru giderken Nora görev hakkında tek kelime etmezken, başka pek çok konuda gevezelik yaptı.

Karanlıkta, neredeyse boş olan otobanda giderken, "Epey iyi hallettik sanırım," dedim konuyu gece yaşananlara getirmeye çalışarak. "Bizi gören herkes öldü. Gerçi zaman ucu ucuna yetti ama yine de mükemmeldi ve..."

"Hadi ama, Izabel," diye sözümü kesti, şoför koltuğundan bana göz ucuyla bakıp saçlarını düzeltirken. "Bu konuya hiç girmeyelim bence. Biraz olsun gevşemek ve dönüş yolculuğunun tadını çıkarmak istiyorum." Gözlerini yola çevirmeden manalı manalı sırıttı. "Mesela... Niklas'tan bahsetmeye ne dersin?"

İç çekip başımı salladım ve daha rahat edebilmek için koltuğumu biraz arkaya doğru yatırdım.

"O göt herifin teki, Nora," dedim. "Bu ikimizin de bildiği bir şey zaten. Onun yerine neden Fredrik'i tanımaya çalışmıyorsun? Bir kadına *ihtiyacı* var. Niklas'sa... Bir düşüneyim... Seni sadece bir iki kez güzelce becerir, o kadar."

Aklımdakileri tam olarak ifade edemediğimi cümlem bitince anladım. Niklas'ın yatakta iyi olduğunu düşündüğümü söylemeye çalışmıyordum, ama az evvel söylediklerimden bu anlam çıkarılabilirdi. Şansıma mikrofonları çoktan kapatmıştık da Victor bu saçma muhabbete kulak misafiri olmuyordu.

Nora bakışlarımı yakaladı ve yüzüne muzır bir sırıtış kondurdu.

"Bir ya da iki iyi seks... Tam da benim istediğim şey."

Nora'nın böyle bir tepki vermesini beklediğimden hiç şaşırmadım, ama bu yepyeni bir konuyu açmama vesile oldu.

Kollarımı iki yanıma koyup daha dik oturdum ve ilgiyle ona bakarak, "Merakımı bağışla," dedim, "ama daha önce hiç birine karşı bir şeyler hissettin mi? Yani seksten çok daha fazlasından bahsediyorum."

Nora, rujsuz dudaklarını büküp kafasını salladı. "Hayır. Seksten fazlasıyla ilgilenmiyorum."

Hafifçe güldüm ve kendimi tekrar koltuğa bıraktım.

Kendimden emin bir şekilde, "Ama baş harfi 'a' olan o kirli şey, bir gün gelip seni esir alabilir," dedim. "Bir bakmışsın hiç ummadığın şeyler yaşıyorsun..."

"Ben âşık olmadan önce, o adamı öldürürüm," dedi Nora ve yine beni şaşkına çevirmeyi başardı. Ben

olduğum yerde öylece kalırken o, "Kimseye hiçbir zaman o kadar yakın olamam," diyerek durumu açıklamaya devam etti.

Bir an buna karşılık ne söyleyeceğimi bilemedim.

"O halde Fredrik hakkında söylediklerimi geri alıyorum. Niklas, senin için daha iyi bir seçim. Zaten Fredrik'in şu garson kızla arasında bir şeyler olabilir," dedim.

Nora kıkır kıkır güldü. "Buna inanıyorsan, kendini aldatıyorsun demektir."

"Niye ki? Ondan hoşlanıyor gibi. İki hafta oldu ve henüz onu kaybetmedi ya da ondan kurtulmaya çalışmadı. Sanırım tatlı bir kız. Fredrik'in tam da onun gibi birine ihtiyacı var."

Acıyan bir tavırla, "Yapma, Izabel," dedi. "O adamın o garson kız gibi tatlı, masum bir kızla işi olmaz. Bu konuda bana güvenmen gerek. Seraphina ayarında değilse, hiçbir kadın onun yerini alamaz, nokta."

Buna inanmak içimden gelmiyordu, çünkü Fredrik'in de, hakkımızda en ufak bir şey dahi bilmeyen iyi kalpli Emily'nin de mutlu olmasını istiyordum. Üstelik Emily, Fredrik'e bu mutluluğu verebilecek biri gibi görünüyordu. Ama öte yandan Nora'nın haklı olup olmadığını düşünmekten de kendimi alamadım. Çünkü kendisi genellikle haklı çıkıyordu.

"Peki sen?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Birileri ayağına bağ olmasaydı, hayatının daha kolay olabileceğini hiç düşünmüyor musun?"

Camdan dışarı bakıp bu konuya dair biraz kafa yorduktan sonra, "Bazen," diye cevap verdim. Bir yandan da arabanın kaputu tarafından yutulan çift, sarı çizgiyi takip ediyordum; çünkü Nora neden bilmem, arada bir yolu ortalayarak sürmeye çalışıyordu. "Böylesi bir çalışma ortamında, bu tür bağların engel teşkil edebileceğinin farkındayım; ama sevememenin ya da aşkı hissedememenin de bazen bir dezavantaj olduğuna eminim."

"Neden?"

Bir an Victor'u ve Dina'yı düşündüm.

"Çünkü sevmenin insanı daha güçlü kıldığına inanıyorum," diye cevap verdim.

Nora başını sallayarak, "Daha güçlü mü?" dedi. "Hayır, Izabel. Bence tam tersi. Birini sevmek, onu güvende tutma sorumluluğunu almak ya da onun için endişelenmek demek. Ve tüm bunlar sadece birer yük."

"Yanılıyorsun," diye itiraz ettim. "Birini sevmek, hayatta her şeyle onun için mücadele etmek veya onun için yaşamak demek. Bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrin yok bana kalırsa. Sevgi nedir bilmediğinden de muhtemelen bunu hiçbir zaman anlayamayacaksın."

Daha fazla bir şey söylemedim, çünkü Nora'nın bir bakıma geri kalanımız gibi olmadığının farkındaydım.

Sonra birden "Kız kardeşimi severdim," diye bir itirafta bulundu. Bir şey dememek için güç bela yutkundum.

"Aslında," diye devam etti. "Ona olan duygularım yüzünden, onu öldürmek zorunda kalacağımı bilmeden

çok uzun bir süre önce onu severdim. Yaşa ve gör. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım."

Ona alaycı bir tavırla gülümsedim.

"Şimdi böyle söylüyorsun ama bir gün bana hak vereceksin. Sözlerimi unutma, günü geldiğinde tekrar konuşuruz."

Omuz silkti.

"O halde Javier'e âşık olduğun için pişman değilsin?"

Beni yine savunmasız yakalamıştı. Düşüncelerimi toparlayabilmek için bir an durdum. Beni vakti zamanında esir eden, Javier Ruiz gibi soğuk ve acımasız bir adama âşık olduğum için utandığımı daha önce pek çok kez söylemiştim. Öte yandan bir yanım, her ne kadar bu durumun kabul edilemez olduğunu bilsem de, onu sevmekten ötürü mutluydu.

"Hayır," dedim. "Javier'i sevdiğim için pişman değilim çünkü ona karşı duyduğum sevgi, dokuz yılımı verdiğim bu birliktelik, beni hayata bağlayan tek şeydi. Bana güç verdi, beni hayatta tuttu. Victor'a hissettiğim türden bir sevgi değildi ama yine de sevgiydi ve beni çok daha kötü şeylerden korudu."

Nora'yla tanıştığımızdan beri belki de ilk defa verecek uygun bir cevabı yok gibiydi.

* * *

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, Victor yine yatakta değildi. Ne de olsa her zaman erkenden kalkardı. Hatta bazen güneş bile doğmadan. Fakat genellikle beni de kendisiyle birlikte uyandırırdı. Sabah ilk iş olarak

benimle seviştiğinde, gün içerisinde çok daha iyi çalıştığını düşünüyordu. Eh, bu konu bence de su götürmez...

Bugün tek başıma uyandığım için hayal kırıklığı yaşamam da kaçınılmaz oldu. Victor'dan geriye sadece çarşafa ve yastığına sinmiş kokusuyla, dün gece yaşadığımız ateşli dakikalar sonucu bacak aramda oluşan ağrı kalmıştı.

Yataktan çıplak olarak yavaşça çıktım ve saat sekizde yapacağımız toplantıya hazırlanmak için duşa girdim. Duş sonrası siyah kumaş pantolonumla, siyah topuklu ayakkabılarımı giyip, saçlarımı atkuyruğu yaptım ve aynada bir süre kendimi inceledim. Bu sefer neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Belki de ne Nora ne de Victor, benimle şimdiye dek görev hakkında hiç konuşmadıkları içindi. Çünkü normalde yaşananlara dair muhakkak bir şeyler söyler, ufak tefek yorumlar yaparlardı. Ama hiçbir zaman bu şekilde görev sonrası bir toplantı düzenlenmemişti. Üstelik Niklas hariç herkes orada olacaktı, Dorian Flynn bile! Dorian'ın sadakatinin sadece kendisini değil, Amerikan İstihbaratı'nı da kapsadığını öğrenen Victor, onun hücresinden çıkmasına izin vermişti ve şimdi de masada ilk kez bize katılacaktı.

Belki de toplantının yapılmasındaki sebep Dorian'ı bize tekrar tanıtmaktı, kim bilir?

Derin bir nefes alıp, "Evet, öyle olmalı," diye kendi kendime mırıldandım ve odadan çıktım. Fakat dışarı çıkmak da boğazımda düğümlenen endişe yumağından kurtulmama yetmedi.

Bir elimde şişe suyum, ötekinde cep telefonumla toplantı odasına vardığımda, çift kanatlı büyük kapının kapalı olduğunu gördüm.

Kapıda duran koruma, kapılardan birini benim için açtığında, "Teşekkürler," dedim.

İçeri adım atar atmaz, beş çift gözün bana kilitlendiğini hissettim. Nora'nın sağındaki koltuğuma oturmak için masa boyunca ilerlerken, her hareketimi takip ediyorlardı. Derin bir nefes aldım ve Nora'nın sağındaki yerime geçtim. Nora ise Victor'un yanında oturuyordu. Bu durum canımı sıksa da, şimdilik konu hakkında sessiz kalmam daha iyiydi.

Ben de gerginliğimi biraz olsun dindirebilmek için önce Dorian'a baktım ve gülümsedim.

Sandalyeme yerleşirken, "Seni tekrar görmek güzel," dedim.

Benimkinden daha büyük bir gülümsemeyle, "Seninle olmak da güzel," dedi.

Fredrik'in sorgu esnasında Dorian'ın vücudunda açtığı yaralar hâlâ duruyordu. Fakat neredeyse mükemmel bir ters üçgen oluştururcasına, tam kulaklarının arkasından başlayıp, boynunun iki tarafından boğazının ortasına inen iki eşit kesiğin iyileştiği görülebiliyordu. Fredrik'in bıçağını bedeninde gezdirişi gözümün önüne gelince ürperdim ve yutkundum. Oysa Dorian tatlı gülümseyişi, meşhur, mavi gözleri ve yakışıklı yüzünü daha da çekici kılan kısa dik saçlarıyla her zamanki gibi görünüyordu.

Su şişemi ve cep telefonumu masaya bırakıp Fredrik'e döndüm ve ona dudaklarımdan ziyade gözlerimde görebileceğini umduğum ince bir gülümseme sundum. O da karşılığında başını salladı. Çok bir şey olmasa da iyiye işaret olarak düşünülebilirdi.

Victor, "Şimdi bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor," diyerek konuşmaya başladı. Sandalyeden hafifçe kalkıp ellerini masaya dayadı.

Herkesin gözü üzerindeydi.

"Hâlâ açık değilse," diye devam etti Victor. "Flynn'le bir uzlaşma sağladık." Tüm gözler bir anda Dorian'a çevrildi. "Onun yaşamasına izin vereceğim. En azından kendisinin bahsettiği şu anlaşmaya dair patronlarının ne söyleyeceklerini duyana dek... Anlaşma hakkında konuşmak için de birkaç güne onlarla buluşacağım."

Aslında bunları ilk kez duymuyordum. Victor, Dorian'la ilgili kararlarını benimle özel olarak konuşmuştu, fakat her zaman olduğu gibi, bana her şeyi söylemediğine emindim ve bu yüzden masadaki diğer herkes gibi her sözünü can kulağıyla dinledim.

"Aksi takdirde," diye devam etti. "Flynn şimdiye ölmüştü ama sizin de görebileceğiniz üzere bu hassas bir mesele. Ona hâlâ güvenmiyorum." Dorian masanın karşısından pişmanlık dolu gözlerle bana baktı ve Victor sözüne devam etti: "Fakat aramızda olmasına dair sunduğu gerekçelerde dürüst olabilir."

Nora şüpheli bir ses tonuyla, "O halde patronlarıyla bir anlaşma mı yapacaksın?" diye lafa girdi.

Victor, "Bu henüz bir muamma," diye yanıtladı. "Söylediğim gibi, önce onlarla buluşacağım. Toplantı esnasında ve sonrasında alınacak kararlarsa pek çok faktöre bağlı."

Nora, "Sanırım bu iblisle anlaşma yapmak gibi," diye uyardı. "Onlar için çalışma konusunda anlaşırsanız, hepimiz onların kontrolüne daha fazla gireriz."

Victor, "Hayır," diye araya girdi ve bir tür sessiz tehditle doğrudan Dorian'a baktı. "Dorian'la konuştuğumuz gibi, benim Birlik'im yine bana ait olacak. Benim onayımdan geçmeyen hiçbir şey gerçekleştirilmeyecek. Organizasyonda ben istemedikçe hiçbir değişiklik yapılmayacak." Victor kesin teminatlarını açıklarken, sırayla hepimizin gözünün içine bakıyordu. "Eğer bir anlaşma sağlanırsa, yeni bir müşterinin eklenmesi haricinde hiçbir şey değişmeyecek. Devlet, benim gözümü korkutamayacak. Tehdit edilmeyecek ve kontrol altında tutulmayacağım."

Tekrar Dorian'a döndü ve dalgın gözlerini yakaladı.

"Patronları benim yardımımı istiyor, çünkü Tessa dâhil kimseyi benden koruyamayacaklarını biliyorlar."

Victor'un yerine getiremeyeceği bir tehditte asla bulunmayacağını bildiğimden nefesim kesilecek gibi oldu. Ama Tessa... masum bir kadındı. Dorian ya da hizmet edeceği adamlar kendisine ihanet ederlerse, Victor onu gerçekten öldürecek miydi? Öyle olmayacağına inanmak zorundaydım. Dorian'ı hizada tutabilmek için sadece bir gövde gösteriydi bu.

"Pek çok yönden Dorian'ın güvenilir olduğunu düşünüyorum," diye konuşmaya başladım. "Onun patronlarıyla ilgili bildiğim bir şey yok fakat Dorian'a inanıyorum." Dorian bunun üzerine gözleriyle bana teşekkür edip kibarca gülümsedi.

"Öyle olsa bile," dedi Victor, "benim Birlik'im hakkında sen ya da başka biri kontrolüm dışında Flynn'e hiçbir bilgi vermeyecek. Buradan dışarı çıktıktan sonra Flynn sadece benden emir alacak ve özel talimatlarım dışında Flynn'e hiçbir şekilde emir ve bilgi akışı sağlanmayacak. Flynn görevlerinde yalnız olmayacak ve hiçbir göreve liderlik etmeyecek. Ona her zaman siz, Niklas ya da İlk Bölük'ten birileri eşlik edecek."

Dorian hiçbir şey söylemiyordu. Yeni anlaşma şartlarının onu rahatsız edip etmediğini haliyle anlayamadım, fakat bu şartlar muhtemelen ölmüş olmaktan iyiydi.

"Bekle..." Nora sırtını sandalyeye yasladı ve çıplak kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerini kuşkuyla Dorian'a dikerek, koyu kırmızı ruj sürdüğü dudaklarını büzdü. "Yani Amerikan İstihbaratı için çalışırken, aynı zamanda senin için de mi çalışacağını söylüyorsun?" Bunu kabul edemeyeceğini belirtircesine başını sağa solla salladı. "Aynı anda iki patrona çalışılmaz." Nora, Dorian'ın gözlerini kor gibi delip geçen kara gözleriyle masaya doğru eğildi. "Hangi patron için hizmet etmek istersin, Dorian Flynn? Seni bu karanlık dünyaya çekenler için mi? Yoksa seni buradan çıkaracaklar için mi?"

Artık aramızda kıskanmam gereken, zeki, soğuk ve her şeyi hesap eden bir Nora Kessler vardı. Ansızın

hayatlarımıza giren ve bize ecel terleri döktüren o gizemli ve tehlikeli kadın...

Fredrik'in alışkın olduğumdan biraz daha fazla bir ilgiyle Nora'yı incelediği dikkatimi çekti ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin olamadım. Hatta bu durumu anladığımdan bile şüpheliydim.

Dorian bakışlarını kısa bir süre önce onu omzundan vuran, tilki gibi kurnaz, güzel sarışının olduğu tarafa dikti. Kendisinden bir budala çıkaran, nadir rastlanır bir yetenekle onu işleyen ve hepimize gerçekte kim olduğunu itiraf ettiren ve Victor'la papaz olmasına sebep olan sarışın... Herhalde kadını gırtlaklayıp canını almayı her şeyden çok istiyordu.

Şakacı bir ses tonuyla, "Çok güzelsin," dedi, parlak, mavi gözleri masanın üzerindeki florasan ışığın altında parlarken. "Fakat sen lanet olası, geveze bir kaltaksın!" deyip ileriye eğildi ve Nora gibi masanın kenarına göğsünü bastırarak sırıttı. "Hiçbir lanet olası patrona hizmet ettiğim yok," dedi. "Ama eğer seçmek zorunda kalırsam, duruma uygun bir seçim yaparım."

Başımı öfkeyle Dorian'a çevirdim, çünkü içinde bulunduğu güçlüğü düşündüğümde, cevabm kesinlikle bu olmaması gerektiğini biliyordum.

Victor, Dorian'la yüz yüze gelmek için döndü, fakat ifadesi tek kelimeyle okunaksızdı.

Fredrik, daldığı düşüncelerden sıyrılıp ilgisini Dorian'a yöneltti.

Korkunç bir şekilde tüm toplantı boyunca sessiz kalan James Woodard ise yüzünde gizlemeye çalıştığı panik ve kocaman olmuş gözlerle Dorian'a şöyle bir baktı.

Nora tekinsiz bir şekilde gülüp, "Bunlar cesur sözler," dedi ve gözlerini Dorian'dan bir an olsun ayırmadan, "Belki de onu hemen öldürsen iyi edersin, Victor," dedi.

Dorian, "Izabel bana güveniyor," dedi meydan okurcasına. "Görünüşe bakılırsa Fredrik de günlerce bana işkence yaptıktan sonra bana güvendi. Ve Victor, *lideriniz...*" deyip bir süre sustu ve sonra sözleri buz kesercesine, "Beni o kahrolası hücreden çıkardı ve aranıza soktu. Görüyorsun ya, ben de hepinizle birlikte aynı masada oturuyorum," dedi. Sonra masaya eğilip bir parmağıyla Nora'yı göstererek, dişlerini gıcırdata gıcırdata, "Dolayısıyla *sana* hiçbir halt kanıtlamam gerekmiyor, seni amcık," dedi.

Dorian'ın tüm "cesur sözleri" bunlar oldu. Nora'yı derinden etkileyen sözler... Dorian'ın muhalif kişiliğini bildiğinden, Victor'un hemen kontrolü eline alması ve olayı kapatması gerektiğini sezdim.

Nora yine pis pis sırıttı.

Dorian, Nora'yı işaret eden parmağını yavaşça kendine doğru çekerken, gözlerindeki sert ifadeden bir an olsun ödün vermeden, "Ve artık etrafa tehditler savuracak bir konumda olmadığını da hatırlaman gerek," diye ekledi.

"Taraf tuttuğumdan falan değil ama..." diyen Fredrik, ilk defa konuşmaya başladı. "Şu bir gerçek, Nora. Sen burada tam anlamıyla güvenilen biri değilsin."

"Evet ve hiçbir zaman da böyle biri olmayacağım," diye itiraz etti Nora. "Bu odadaki hiç kimse de olmayacak." Her birimize sırayla baktı ve "Kimi sevdiğimiz ya da neye sadık olduğumuz fark etmiyor. Hepimiz bizi her kim besliyorsa, ona dönme ve onun lanet elini öpme potansiyeli taşıyoruz," diye ekledi.

Dorian suçlarcasına, "Yani, ne demeye getiriyorsun?" diye sordu. "Bir itirafta mı bulunuyorsun? Yoksa döneklik etmeye ne kadar yatkın olduğuna dair bizi mi uyarıyorsun?"

Nora, "Sadece bir gerçeğe dikkat çekiyorum," diye hırladı. "Herkesin aklından geçirdiği şeyi ben sesli söylüyorum."

Sandalyemden kalktım ve ellerimi kaldırdım. Ortamı yatıştırmak için, "Hadi ama, şimdi bunun sırası değil," dedim.

Dorian koltuğunu yavaşça geri buldu ve Nora'yla hatırı sayılır bir süre, öfke dolu bakışlarını birbirlerinden çekmediler.

Victor'a döndüm. "Pekâlâ, şu adamlarla yapacağın buluşmada sana ve Dorian'a kim eşlik edecek?" diye sordum. "Ben gönüllüyüm."

Victor başını salladı. "Hayır, toplantı için bana katılacak olan tek kişi Fredrik, ama aklımda senin için başka bir şey var."

"Ha?"

"Evet," dedi. "Fakat önce dün gece Nora'yla gittiğiniz görevi masaya yatırmamız gerekiyor."

Bu söz üzerine gerginliğin doğurduğu o garip duygu mideme tekrar döndü.

Başımla onayladım ve onu dinlemeye koyuldum.

Victor, "Görev sorunsuz bir şekilde yerine getirilmesine rağmen," diye söze başladı, "hatasız değildi."

Hem konuşmasını teşvik etmek hem de soru mahiyetinde önce kısa bir "Evet?" dedim ve iki elimi masanın üstüne koyup sandalyeme oturdum. Nora'nın bana baktığını hissediyor, fakat sadece Victor'a odaklanıyordum. "Görev sorunsuz bir şekilde geçtiği için performansımla ilgili olumsuz bir şey duymayı beklemiyorum açıkçası," diye devam ettim ardından.

Victor, "Görev iyi planlanmıştı," dedi, "fakat performansın biraz yorum gerektiriyor." Kaskatı kesilmiştim. "Gustavsson, sen ve Woodard çıkabilirsiniz. Flynn'i de yanınıza alın."

James Woodard bedenini güçlükle sandalyeden kaldırıp, evrak çantasını toplamaya girişti ve masadan bir fincan kahve alıp, "Zaten kendimi pek iyi hissetmiyordum," dedi. Biraz terlemişti ve epey solgun görünüyordu. Toplantı boyunca bu kadar sessiz olmasının sebebi de buydu belki.

Üçü birlikte çift kanatlı kapıya doğru ilerlerken Victor, Fredrik'e, "Bu akşam raporu bekliyorum," dedi. "Gideceğimiz zaman sana daha çok bilgi vereceğim."

"Bekle," diye bağırdım ve sandalyemden kalktım.

Dorian'ın öleceğini düşündüğü için Fredrik'in sorgusu sırasında bana verdiği kiralık kasasının anahtarını cebimden çıkardım ve "Bu sana ait," deyip avucuna bıraktım. Ona içtenlikle gülümsedim ve "Anahtarı Tessa'ya kendin verecek kadar uzun yaşayacak gibisin," dedim.

"Teşekkürler," dedi.

Birbirimize gülümsedik ve Dorian, Fredrik'in peşinden gidip odadan ayrıldı.

Kapılar kapandığı an Victor ayağa kalktı, bana baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sonra ağır adımlarla yürümeye başladı.

5. BÖLÜM

Izabel

Victor'un az evvelki sözcük seçimlerinden ötürü tadım kaçmış bir halde, "Pekâlâ, yorum gerektiriyor derken tam olarak demek istiyorsun, Victor?" diye sordum.

Durdu ve Nora'ya dönüp "Neden sen başlamıyorsun?" diye önerdi.

Nora, "Pekâlâ," dedi ve siyah, uzun topuklularının üstünde ayağa kalktı. İncecik bedenini dizlerine kadar inen, siyah, daracık bir elbise sarıyor; elbisesinin yakasında yer alan kan kırmızı tonlarındaki çizgiler, dikleştirilmiş göğüslerinin arasına doğru dalga dalga iniyordu. Nora'nın her zamanki tarzıydı bu. Dudaklarına koyu kırmızı, marka bir ruj sürmüş, gözlerine rimel çekmiş ve uzun sarı saçlarını geriye doğru atmıştı.

Köşeye sıkışmış gibi hissettiğimden oturduğum yerde kaldım. Karnemde bulunan kırık notlar yüzünden azarlanacakmış gibi hissediyordum.

Nora, tırnaklarına kırmızı oje sürdüğü parmaklarını arkasına götürüp, "Pinceri seni kolaylıkla öldürebilirdi," dedi. "Böyle bir şey yapar diye gözümü ondan bir an olsun ayırmadım ve o da kendisini izlediğimi fark etti. Ama bunu senin anlaman epey vakit aldı."

Kafam karışmıştı, olması gereken planın ayrıntılarını hatırlamaya çalıştım.

"Fakat fark ettim," dedim. "Masanın altına ellerini götürdüğü an sakladığı silaha ulaşamadan onu durdurdum."

Victor, "Ama uzun sürdü," diye araya girdi, Nora'nın dediklerinde haklı olduğunu vurgularcasına.

Gözlerim masanın başında duran Victor'un gözlerine dikildi. Sandalyesinin yanında duruyor, sessizce ve hayal kırıklığına uğramış gözlerle bana bakıyordu.

İç çektim.

"Anlayacağın o lanet herif ellerini masanın altına asla götürmemeliydi," diye ekledi. "Eğer Nora orada seni izliyor olmasaydı, şu anda burada oturuyor olmazdın."

İçimdeki öfke gittikçe büyüyordu, zor durumda olduğumu göstermek istercesine derin bir nefes aldım. Haklı olduklarının farkındaydım ve yerin dibine geçmiş gibi hissediyordum. Öfkemse onlardan ziyade kendimeydi, dikkatsizliğime...

Yanlış yaptığımı kabul ederek onaylamak için gönülsüzce başımı salladım.

Nora, masa boyunca yürümeye başlayarak, "Fakat hepsi bu değil," diye devam etti. Yürüdüğü yol boyunca gözlerim onu takip etti. "Çok duygusalsın,"

diye açıkladı. "Oysaki hedefinin zaaflarını görmesine müsaade etmemen gerekir."

Şaşkınlıkla ve gözlerim ikisi arasında gidip gelirken, "Çok mu duygusalım? Ben?" diye tekrar ettim. "Bu saçma sapan sonuca nerden vardın, Nora?"

Nora'nın fikirlerini duymak istemediğime karar verip, onun yerine Victor'a döndüm ve cevabı ondan almak istedim.

Victor, "Karısı yerine parayı tercih ettiği için Pinceri'yi boğazlamak istedin," dedi. "Ve Pinceri senin bu duruma fena bozulduğunu anladı. Nora haklı. Hedefinin zaaflarını fark etmesine asla müsaade edemezsin, çünkü aklı biraz olsun çalışan biri, bunu karşısındakine karşı nasıl kullanacağını bilir."

"Bunu bana karşı kullanmak için mesela ne yapabilirdi, Victor?" Sesimdeki suçlayıcı ve alaycı tonu fark ettiğinden emindim. Ama sorun değildi çünkü gizlemeye çalıştığım da yoktu zaten.

Victor, "Ona son şansı verdiğinde, sana fikrini değiştirdiğini söyleyebilirdi," diye anında cevap verdi. "Zaman kazanabilmek için duygularınla daha fazla oynayabilirdi. Böylelikle alarm devreye girebilir ve binadan canlı çıkmanız zorlaşabilirdi."

Kendimi savunmak ve yaptıklarımı haklı çıkarmak adına, "İyi de oraya gitme nedenimiz buydu!" dedim. "Eğer bize istediğimiz bilgiyi vermeyi tercih edecekse, neden bunu yapmasına müsaade etmeyelim ki?"

"Çünkü oraya gitme sebebin *bu* değildi, Izabel," diye Victor, beni düzeltti. "Senin görevin Bayan Pinceri'nin

hayatına karşılık bize bilgiyi vermesi için ona bir şans sunmaktı ve bunu reddettiğinde, sana onu öldür dediğim an icabına bakmalıydın."

İç çekerek bakışlarımı masadan aşağıya çevirdim.

Nora, "Evet, yaptığın diğer yanlış da bu," dedi. "Sana bir emir verildiğinde, soru sormadan, tereddüt etmeden onu yerine getirmen gerek. Hedefe 'başka bir şans' daha vermeden ya da öfkeni dindirmek için onu azarlamadan... Hemen o an hedefi öldüreceksin."

Teslim olurcasına, "Tamam," dedim. "Evet, hatamı görebiliyorum, haklısınız. Bir dahaki sefer daha iyi olacağım."

Victor, "Ama hepsi bu kadarla da sınırlı değil," diyene dek işin burada bittiğini düşünüyordum.

Bunun üzerine başımı sallayarak, "Ah, harika. Başka ne var?" diyerek işi dalgaya vurmaya çalıştım.

Victor, "Görev yerinden uzaklaşana dek maskeni çıkarmaman gerekir, tatlım," dedi. "Arabaya binene dek öylece kalmalıydın. Kameralar sadece hedefin olduğu yerde veya onun çevresinde değil, her yerde. Sokak lambaları, kavşaklar, iş yerleri, cep telefonları... Sense ayakların yere değer değmez maskenden kurtuldun."

Başımla tekrar onaylayarak, "Peki," dedim. "Ahmaklık olduğunu kabul ediyorum."

Victor, bana doğru yaklaştı. Ellerini açık bacaklarının arasında gevşekçe bağladı ve masaya oturdu.

Daha yumuşak ve affedici bir ses tonuyla, "Yaptığın hatalara rağmen... iyiydin," dedi.

Başımı ona doğru kaldırıp bakışlarımla teşekkür ettiğimi göstermeye çalıştım. Gülümsemek isterdim ama moralim o kadar bozuktu ki bunu bile başaramadım.

Victor'un bağışlayan gözlerine dikkatle bakarak, "Ve daha da iyi olacağım," dedim. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Sana inanıyorum," dedi ve o güzel dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. Bu gülümseme o an bana bacaklarımın arasındaki sızıyı hatırlattı.

Daha sonra masadan kalkıp baştaki sandalyesine doğru yürüdü ama oturmadı. Nora da tam karşıma geçti.

Victor, "Ancak şimdi yeni göreve gitme zamanı," dedi. Nora ve ben merakla ona baktık. "Ben, Gustavsson ve Flynn'le beraber giderken, siz ikiniz de İtalya'ya uçacaksınız."

Nora, "Hedef kim peki?" diye sordu.

Victor, "Bu," diye devam etti, "önceki görevleriniz kadar kolay olmayacak. Aslında görevin şekli alışkın olduklarınızdan biraz daha farklı olacak." Bunu söylerken sadece bana bakıyordu.

Dikkatle dinliyordum.

Sonunda Victor tekrar yerine oturdu. Masada duran kapalı zarfı iri ellerinin arasına aldı ve kenarındaki metal tokayı çıkarıp masaya içinden yığınla fotoğraf döktü.

Sonra incelememiz için nazikçe fotoğrafları bize doğru iterek, "Hedef bir kadın," dedi. "Adı Francesca Moretti. Bu kadını bulmak o kadar kolay olmayacak çünkü müşteri, Morettilerin malikânesinde hangi kadının Francesca olduğundan emin değil. Ve görünüşe

göre dışarıdaki çoğu kişi de gerçek Francesca'nın kim olduğunu bilmiyor."

Nora fotoğrafların birkaçını karıştırırken, ben bir fotoğrafa odaklandım. Önümde duran kare gösterişli bir malikânenin içinde çekilmişe benziyordu. Ön planda altı kadın vardı ve hepsi de pek çok açıdan birbirini andırıyordu. Omuzlara değen açık kahverengi saçlar, açık karamel tenler, fildişi, kırmızı ve mavinin farklı tonlarında elbiseler, taşlı ve yüksek topuklu sandaletler... Dahası her birinin elinde bir şampanya kadehi vardı ve başkalarıyla kaynaşmakla meşguldüler.

Başımı fotoğraftan kaldırmadan, "Kardeş gibiler," dedim.

Victor, "Daha ziyade yemler," dedi.

Bunun üzerine bakışlarımı fotoğraftan Victor'a çevirdim.

Nora'nın önündeki diğer fotoğrafları işaret etti ve "Ve altıdan da fazlalar," diye devam etti, masanın karşı tarafından fotoğrafları bana iterken.

"İki hafta önce çekilmiş bu fotoğraflara bakılırsa, en az on iki tane yem var. Bunlardan hangisinin gerçek Francesca olduğunu bulmanız gerekecek ve bu, görevin zor kısmı değil."

Nora zoraki bir gülümsemeyle "Ah, zorlu görev," dedi. "Bunu şimdiden sevdim."

Victor, "Seveceğini biliyordum," dedi.

Sonra tekrar bana döndü; gözlerinde aniden bir tür kararsızlık belirmişti.

"Seni bu göreve yollamak için gerekli ayarlamaları yaptım, Izabel. Ve bunun sorunsuz olmasını istiyorum."

"Neden?" Aslında buna alışkındım. Victor'un benim için endişelendiğinin farkındaydım ve bu durum biraz rahatsızlık da veriyordu ama yine de onu anlıyordum. Onu anlıyor ve onu daha çok seviyordum.

"Ruiz'le yaşananları düşünürsek, bu görev tam sana göre olabilir. Sadece işine duygularını karıştırmandan korkuyorum. Ayrıca senin..."

Şefkatli bir şekilde ve onu rahatlatmak istercesine, "Korkmuyorum, Victor," diye araya girdim. "Gelecekteki Meksika görevinde Nora'ya katılma konusunda seninle daha önce de konuşmuştum. Bunun üstesinden gelebilirim."

Yavaşça başını salladı, fakat benim istekli oluşumun üzerinde fazla bir etki yaratmadığı hissine kapıldım.

Nora, "Peki, gerçek Francesca Moretti'yi bulduğumuzda, ondan ne almamız gerekiyor?" diye sordu. "Onu bulmak işin zor kısmıysa, sanırım onu öldürmeyeceğiz, ha?"

Victor, "Moretti'yi öldürmek kesinlikle planın bir parçası değil," diye açıkladı sır verir gibi. "Müşteri daha çok misafir olarak ağırlamaktan memnun oluyor."

"Kadını kaçıracak mıyız yani?" dedim.

Victor, "Evet," diye doğruladı. "Ama hiç de kolay olmayacak. Moretti'nin etrafındaki güvenlik her zaman en üst seviyede. Çok varlıklı biri olduğu gibi, ona sadık polis ve bazı devlet memurlarının olduğuna da inanılıyor. Bu kendisinin ve ondan önce de annesinin işlerini,

hükümet tarafından kayıt altına alınmadan nasıl yürüttüklerini gösteriyor. Ayrıca Moretti'nin dünyanın her yerinde nüfuzlu müşterileri var."

Özünde cinsellik olduğunu tahmin ederek, "Ne tür bir iş yürütüyor?" diye sordum.

Victor, "Francesca Moretti genelev işleten bir kadın," diye açıkladı. "İtalya'daki, hatta belki de dünyadaki en başarılı kadın. Dünyanın her yerinden, çalışanlarıyla seks yapmak için gelen müşterileri var. Sadece en iyilerini seçtiği çalışanlarını *fahişeler* diye adlandırıyor."

Kaşlarımı çatarak, "Peki, böyle bir görevin üstesinden gelemeyeceğimi sana ne düşündürüyor?" diye sordum.

Nora'nın da şaşırtıcı bir biçimde en az benim kadar meraklandığını sezdim.

Victor, "Moretti'nin çalıştırdığı kadın ve erkekler, hayatlarını kendi istekleriyle seks işçisi olmak için yaşamıyorlar," diye açıkladı. "Onlar da tıpkı senin gibi buna zorlanıyorlar, Izabel," diye açıklayıp zarftan bir fotoğraf daha çıkardı ve bana doğru kaydırdı. "Müşterimizin kızı da kaçırıldıktan sonra Moretti'ye satılanlardan biri..."

İçimdeki öfke iyice kabarmıştı fakat kendime hâkim olmaya çalışarak fotoğrafa baktım. Sevimli, beyaz dişleri, hayat dolu kahverengi gözleriyle ışıl ışıl gülümseyen, neşeli, masum bir yüz bana bakıyordu. Sol gözünün hemen altında badem çekirdeği şeklinde bir doğum lekesi vardı. Kırmızı-beyaz bir amigo kız elbisesi giymiş, bal rengi saçlarını da aynı renkte tokalarla atkuyruğu yapmıştı.

Gözlerimi yavaşça Victor'a döndürdüm. Sessiz ve üzgün bir ses tonuyla, "Kaç yaşındaydı?" diye sordum.

"Olivia Bram ailesiyle tatildeyken kaçırıldığında sadece on beş yaşındaymış. Bundan kısa bir süre sonra da annesi intihar etmiş. Babasının eline bu imkân geçene dek haliyle epey zaman geçmiş ama adam kaçırıldığı günden beri kızını arıyormuş."

Nora, "Öyleyse müşteri bile kızını satın alan kişinin Francesca Moretti olduğundan emin değil mi?" diye sordu. "Neden kaçıranın değil de satın alanın peşine düşüyor ki?"

Olivia Bram'in fotoğrafını dalgın bir şekilde Nora'ya uzattım.

Victor, "Müşteri Moretti'nin o kişi olduğuna inanıyor," diye açıklama getirdi. "Ve ben de adamın elindeki kanıtları, onu Moretti'ye götüren her şeyi gördüm. Sanırım bu pekâlâ mümkün. Fakat haklı ya da değil, bu bizim üç milyon dolarlık yeni görevimiz... Müşterimiz yıllarca, kızını kaçıran kişinin peşindeymiş, ama bir sonuç elde edememiş. Bu yüzden de kızını alan kadına odaklanmayı seçmiş. En azından kızının, onların elinde olduğunu biliyor."

Fotoğrafı masanın karşısındaki Victor'a doğru uzatırken, Olivia Bram'in yüzündeki gülümsemeye baktım. Hayat dolu, mutlu, kahverengi gözlerinde kendimi kaybederken, bir zamanlar benim de böyle olduğumu düşündüm. Derken korkunç bir geçmişin bizi birleştirdiği diğer kızların yüzleri aklımdan geçmeye başladı: Cordelia, Carmen, Marisol ve Lydia. En çok Lydia yer

etmişti aklımda. O benim en yakın arkadaşımdı, kız kardeşim gibiydi. Fakat gözlerimin önünde öldürülmüş, kollarımda can vermişti.

"Izabel?"

Düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırarak Victor'a baktım.

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordu. Hâlbuki neler olduğunun gayet farkında olduğunu biliyordum.

Lydia'nın yüzünü ve hafızama kazınmış ölü gözlerini zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak yavaşça başımı salladım. "Öyleyse, Francesca Moretti," diye devam ettim. "Javier'le iş yapan varlıklı adamlar gibi biri. Javier'in beni partilere götürdüğü zamanlar gördüğüm adamlar gibi..."

"Evet," diye onayladı. "Temelde aynılar fakat unutmaman gereken bir şey var. Moretti'yi öldüremezsin. Her ne sebeple olursa olsun, görevin planlandığı şekilde ilerlemesi için öfke ve intikam gibi duygularını kontrol altında tutmanı istiyorum senden. Moretti, müşteriye teslim edilecek yere getirilemezse, ödeme olmayacak ve tüm görev boşa gidecek."

Nora'nın gözlerini üzerimde hissettim ama ona bakmadım.

"Müşterinin ve kızının kişisel hikâyesini bana anlatma sebebin ne peki?" diye sordum ne olduğunu bilmeme rağmen. "Arthur Hamburg'un karısını öldürmek için beni Los Angeles'a götürürken, özel hayatlarını ne kadar az bilirsem, duygusal açıdan konuya o kadar uzak kalacağımı söylemiştin, hatırlıyor musun? Şimdi

bunca şeyi anlattığına göre duygularımı kontrol altına alıp alamayacağımı ölçmek istiyor olmalısın?"

Victor başıyla onayladı.

"Zaaflarının üstesinden gelebilmenin en iyi yolu, onlarla doğrudan yüzleşmektir, Izabel." Sandalyesinde biraz öne doğru yaslanıp kararlılıkla ekledi: "Ve senin zaaflarını yenmeni istememin tek sebebi, daha iyi bir ajan olman değil. Onların üstesinden gelmeni, seni bir daha güçsüzleştiremesinler diye istiyorum."

Sözleri kalbimi ısıtsa da gülümsemekte zorlandım. Sadece yavaşça, güçlükle başımı salladım. Victor, benim için endişelenmesinin, beni ne kadar mutlu ettiğinin farkındaydı ve ben de zaaflarımla mücadele edip nihayetinde onları alt etmeyi kendim için öğrenmeliydim.

Evet, bunu yapabilirdim.

Sonra aniden aklıma bir şey geldi.

"Sanırım şu Francesca Moretti, Javier ve Izel gibi pisliklerden ve onlarla iş birliği yapan insanlardan ne kadar nefret ettiğim gayet açık, değil mi?"

Victor hiçbir şey söylemedi.

Nora nihayet, "Bu görevi Meksika için bir tür hazırlık olarak düşün," dedi. "Orada benimle içeride olmayacaksın, ama hayatının en kötü dönemini yaşadığın bir yere tekrar gitmen bile hâlâ duygusal bir işkence riski taşıyor." Bakışları benimkileri yakaladı ve kısa bir an sadece ikimizin bildiği o sır, Javier'den çocuğum olduğu gerçeği belirdi gözlerimizde.

Bakışlarımı hemen Nora'dan kaçırıp Victor'a döndüm.

Fakat haklı olduğunun farkındaydım. Tekrar Meksika'da olmak kesinlikle duygusal bir işkenceydi. Öte yandan Victor intikamımı almam için bana yardım edeceğine söz verdikten sonra, Dorian, Niklas ve Fredrik'i de yanımıza alıp Meksika'ya gitmiş ve o adamların hepsini tek tek öldürmüştük. Dolayısıyla artık *farklı* biriydim. Yeni ismim, yeni benliğimle intikam duygusuyla hareket etmiş ve nihayetinde öfke dolu bir katile dönüşmüştüm. Javier'in kardeşleri Diego ve Luis'in gırtlağına bıçağımı dayadığımda, geçmişimle olan tüm bağımı kesmiştim. Bundan zevk almıştım üstelik. O piçlerin yapışkan, ılık kanı parmaklarımın arasına aktıkça kendimden geçmiş ve gülümsemiştim. Ve bildiğim tek bir gerçek vardı: Bu intikam duygusunun kontrolü altında olmak değil, intikamın verdiği zevkin kontrolünde olmaktı.

Fakat İtalya'daki bu görevi yürütecek kişi ben olamazdım. Olmayacaktım da.

Victor, "Moretti'yi sen öldürmeyeceksin," diye ekledi, benim bunu yapmayı ne kadar istediğimi bilmesine rağmen. "Fakat seni temin ederim ki, sen daha oradan ayrılmadan onu öldürecekler."

Gözlerimi hafifçe Nora'ya çevirdim. O da Victor'u onaylarcasına başını salladı.

"Güzel," dedi Victor. "Çünkü öyle bir an gelir ki hiçbir şekilde yapamayacağın bir şeyi yapmak zorunda kalırsın. Bizim işimiz kolay değil."

Masada bir süre kimse konuşmadı. Bu esnada ben de İtalya ve Meksika'daki görevleri uzun uzun düşündüm. Nasıl olmuştu da bu toplantıda çoğunlukla benden

ve zaaflarımdan bahsedilmişti? Sonra bu merakımı bir kenara attım ve önemli olan neyse ona odaklandım.

"Peki, şimdi İtalya'ya gittiğimizde tam olarak ne yapmamız bekleniyor bizden?" diye sordum. "Alıcı falan mı olacağız yani?"

Victor bir müddet bekledikten sonra, "Hayır, aslında başka bir adamın malıymışsınız gibi davranacaksınız," dedi.

O an kanımın çekildiğini hissettim.

6. BÖLÜM

Izabel

Şaşkınlığım geçtikten sonra, "Victor, bir saniye," dedim, "eğer bu kadın sadece üst sınıf bir genelevin ya da artık her ne haltsa oranın başındaki kişiyse, neden başka bir adamın malı olarak gitmemiz gerekiyor? Neden sadece alıcı olarak gitmiyoruz?"

Victor, "Çünkü Francesca Moretti kadınlardan nefret ediyor," diye cevap verdi. "Ve güzelliğini tehdit eden kadınları öldürdüğüne dair dedikodular dolaşıyor etrafta."

Güldüm. "Ayna ayna, söyle bana, ha? Şaka yapıyor olmalısın!" diye tekrar güldüm ve başımı salladım.

Fakat Victor tepkisiz kaldı. Bunda gülünecek bir şey görmüyordu belli ki. Gayet soğuk bir şekilde, "Genelev, Moretti'nin yürüttüğü tek iş değil. Seks kölesi ticaretinde de bir satıcı," diye açıklamada bulundu.

Kanım dondu, fakat duygularımı gizlemeye çalıştım.

"İkinizle de işi olmaz," diye devam etti sonrasında. "Orada gördüğünüz kadınlar ister köle olsun ister fahişe, ister aile üyesi olsun ister alıcı, Moretti'nin kendisinden daha genç ve güzel olmayacaklarına dair size garanti verebilirim."

Victor kalkıp ceketine uzandı. Elleri arkasında bağlı bir şekilde odanın içinde dolandı. Gergin görünmüyordu aslında ki Victor'un gerilip gerilmeyeceğinden bile emin değildim, fakat içten içe böyle hissediyor gibiydi.

Nora ve ben birkaç saniye boyunca, sandalyesinin arkasında bir ileri bir geri yürüyen Victor'u durana kadar izledik. Sonrasında ellerini birbirinden ayırıp, yana doğru kaydırarak pantolonunun ceplerine soktu ve "Bu görev için Niklas'a ihtiyacınız olacak," diye açıkladı. "İtalya'ya sizinle gelmesi için onu ikna etmeniz lazım."

Nora'yla gözlerimiz bir anda mıknatıs gibi birbirine kenetlendi. Onun da benim kadar şaşkın olduğu her halinden belliydi.

Nora bakışlarını Victor'a çevirip, "İşi ben alıyorum," dedi. "Ve bu görevde malı olunacak kişi de Niklas oluyor, değil mi?" diye sordu.

Victor, "Evet," diyerek Nora'yı onayladı.

Niklas'ın 'malı' olma düşüncesi suratımın ekşimesine neden oldu, fakat görev görevdi ve ne yapılması gerekiyorsa onu yapacaktım.

"Yalnız Victor," dedim, "onun nerede olduğunu bile bilmiyoruz."

"Onun nerede olduğunu geçen perşembeden beri biliyorum," dedi.

Şaşırmış ve bu haberi bana daha önce söylemediği için biraz da içerlemiştim, ama hiçbir şey söylemeyip ona dik dik bakmakla yetindim.

Victor, "Niklas şu an bu binaya on dakika uzaklıktaki Gaither Caddesi'ndeki bir apartmanın üst katında uyuyor," dedi. Geçen perşembeden beri, zamanını her gece odasının altında bulunan barda geçiriyor."

Nora hevesle, "Harika," dedi, bunu yeni öğrenmek hevesini kaçırmamış gibiydi. "Bu durumda işleri kolaylaşıyor. Bu gece oraya gidip onu getireceğiz."

Niklas'ı Nora'dan daha iyi tanıyan biri olarak, "O kadar kolay olmayacak," dedim. "Niklas'ın, Victor için bir iyilik veya iş yapmaya hevesli olacağından şüpheliyim."

Victor, Nora'ya, "Izabel haklı," dedi. "Kardeşim yaptığım şey için beni henüz affetmedi ve belki hiçbir zaman da affetmeyecek."

Nora, sırtını sandalyeye yasladı ve sarı saçlarını omzundan geriye attı. Kollarını bağlayıp başını bir yana dayadı. Taşı gediğine koymaya hazırlanıyor gibiydi.

"E madem öyle," dedi. "Niklas'ın yerine neden başka birini göndermiyoruz? Niye vaktimizi onunla harcayalım ki?"

"Niklas bunu kabul etmeyecek, Victor," diye ekledim ben de.

Victor bakışlarını önce Nora'yla benim üzerimde gezdirdi ve sonra gözlerime kenetleyerek, "Niklas'a görevin ayrıntılarından ve senin de orada olacağından bahsederseniz, bunu kabul edecektir," dedi.

Kaşlarımı çattım. Kaskatı kesilmiştim.

Nora da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Victor elleri ceplerinde, tekrar volta atmaya başladı.

"Bu görevde seninle gitmesi için güvenebileceğim tek adam, kardeşim," dedi. "Onu gitmeye ikna edemezsen, senin yerine İlk Bölük'ten bir kadını göndereceğim zaten."

Ağzım şaşkınlıkla ve merakla açıldı.

"Ne? Neden?"

Bilgi, çözüm ve güçle dolu gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmayarak, "Çünkü kardeşim şu anda benden ne kadar nefret ederse etsin," dedi. "Yine de bana sadık ve öyle de kalacak. Sana karşı olan duygularımı, herkesten çok o biliyor ve seni korumak için canını ortaya koyacağından yana hiç şüphem yok." Sözlerinin ağırlığını da üzerimden çekerek, nihayet gözlerini benden uzaklaştırdı. Bu durum bende pek çok soruyla birlikte bir tür belirsizlik hissini de doğurdu. Sadece Niklas yanımda olduğu sürece içinin rahat edeceğini söylediği bu görevde, Victor başıma nelerin geleceğini biliyor olabilir miydi? Claire'i saymazsak, iki kardeşin aralarına giren tek kadın bendim ve bu durumda Victor neye dayanarak Niklas'ın benim uğruma ölümü göze alacağını söylüyordu? Aksine nasıl ki Victor, Claire'i öldürdüyse Niklas da pekâlâ beni öldürebilirdi. Peki ya hangi sebeple Nora'nın yüzüne baktığımda kafamdan geçen tüm soruların cevaplarını bildiğini düşünüyordum? Ah, ondan bazen gerçekten nefret ediyordum!

Victor, "Ve Niklas'ı bu görevde istememin diğer bir sebebi de," diye devam etti, "bu görev, doğası gereği onun gibi birini gerektiriyor. Kardeşimi iyi tanıdığım için benim Birlik'imde bu işi yürütebilecek en iyi ajan o."

Nora sabırsızlanarak, "O halde, neyi bekliyoruz?" diye sordu. "Şu takıldığı bara ne zaman gidiyoruz?"

Bense hâlâ kafamın içinde dolaşan sorularla cebelleşiyordum.

Victor, "Niklas, gece dokuzdan sonra barda olur," diye cevap verdi.

Ellerini ceplerinden çıkarıp masaya doğru bastırarak uzatıyor ve sağ elinde, kıvrılmış parmaklarının arasında, bir şey dikkatimi çekti: küçük, plastik ve siyahtı.

"İtalya'ya gitmek için sabah yola çıkıyorsunuz," dedi ve Nora'ya doğru küçük, siyah bir harici bellek kaydırdı. "Üçünüzün de görev hakkında bilmeniz gereken şeylerin hepsi bunun içinde. Dosyalara ulaşacağınız şifreyi Izabel'e bu gece vereceğim." Bana baktı. "Kardeşimle aramızda geçenleri düzeltmeyi umup, bu gece o bara gitmek akıllıca olmaz, aksine zaman kaybı olur. Sen *sadece* göreve odaklan."

Victor'un çok az olan vaktimizin Niklas'la ilgiyi mevzuyu tartışarak harcanamayacağını düşündüğünden şüphelendim, ama bu şüpheyi de kendime saklayıp, onu anladığımı gösterircesine başımı sallamakla yetindim.

Nora da ayağa kalktı ve o uzun, güzel bedeni gözler önüne serildi. Sonra da masa boyunca ilerleyip çıkış kapısına kalçalarını zarif bir şekilde sallayarak vardı.

"Heyecanlıyım," dedi arkasını dönüp. Yüzünden heyecanını okuyabiliyordum ama her zamanki gibi tekinsiz, karanlık bir ifade de bu heyecana eşlik ediyordu. Güldüğünde kıpkırmızı, dolgun dudaklarının arasında beyaz dişleri göründü. "Daha önce itaatkâr rolünü de üstlenmemiştim doğrusu. Şey, belki bir kere ama o da çok kısaydı."

Başımı salladım ve bir anlığına gözüm Victor'a kaydı.

Gözlerimi devirerek, "Her şeye rağmen onunla yatabilirmişsin gibi görünüyor ama," dedim.

Victor bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Bunun gibi şeylerle ilgilenmiyordu ne de olsa. Fakat içten içe bu durumu komik bulduğundan emindim.

Nora, avuç içini kapıya yerleştirdi.

Dramatik bir şekilde, "Hadi ama, Izabel," dedi, "beni heyecanlandıran şey bu değil."

"Ha?" Tek kaşını kaldıran kişi bu sefer ben oldum.

Yüzündeki tebessüm iyice genişlerken, "Ciddi bir görevde bulunmayalı epey oldu. Bu önemsiz intikam teranesinden ve monotonlaşmış araştırmalardan sıkılmaya başlamıştım. Dolayısıyla İtalya'daki Francesca Moretti görevi bana çok iyi gelecek," dedi.

Sonrasında Victor'a sabırsızlığını gösteren bir bakış attı.

Victor başını ve bir elini sallayıp, "Açıklamalarım bu kadar," dedi.

Nora, kapıyı açınca koridorun tavanındaki florasanın yoğun ışığı odaya doldu. Çok geçmeden de Nora gözden kayboldu ve Victor'la baş başa kaldık.

Victor'a döndüm. Odanın kapısı yavaşça kapanırken, odadaki florasan ışık da kayboldu.

"Kardeşinin sana olan sadakatinin değişmeyeceğini düşündüren şey ne, Victor?"

Bakışlarını yakalayabilmek için kalktım ve cevap vermesini bekledim.

"Çünkü o Niklas," dedi. "Ve kardeşimden daha sadık ve yürekli olan birini tanımıyorum."

Duymayı beklediğim son şey buydu. Hatta o kadar ki, bu kadar basit ama içten sözler karşısında küçük dilimi yutacaktım.

"Biz..." dedim kafa karışıklığıyla. "Aynı kişiden mi bahsediyoruz?"

Yürekli? Niklas Fleischer? Beni vurup öldürmek isteyen, öfke, kalpsizlik ve iğrençlikte eşi olmayan o deli değil miydi?

Yürekli mi dedi gerçekten?

İnanılır gibi değil...

O adamda gördüğüm tek yürek çürüyerek bozulmuş bir şeydi.

Victor, bana doğru uzandı ve ılık dudaklarıyla ağzımın iki köşesine birer öpücük kondurdu.

"Hazırlanmaya başla," dedi ve dudaklarımda dudaklarının tadını bırakarak benden uzaklaştı. "Akşam görüşürüz."

Beni öylece bırakıp kapıya doğru ilerledi. Sonunda kapı arkasından kapandığında, ayakkabılarının çıkardığı sesler de kesildi.

Bu görev epey ilginç olacak diye düşündüm. Hem de çok ilginç...

7. BÖLÜM

Niklas

Barmen benim için biraz daha içki koydu. Onu da kafama dikip bardağı barın arka kısmına bıraktım. Etraftaki masalardan yükselen sigaraların dumanından mekâna sis çökmüş gibiydi. Benim sigaram da küllükte yanıyordu. Duvarda asılı iki televizyonda futbol maçı gösterilirken, hoparlörlerden de kısık seste rock müzik geliyordu. Fakat kimsenin dans ettiği ya da kendinden geçerek bağırdığı falan yoktu. Burası o türden bir yer değildi. Barda geçirdiğim süre boyunca buranın hiçbir zaman aşırı gürültülü olduğuna tanık olmamıştım. Daimi müşterileri vardı. Evinden uzaklaşmak için oyun oynayıp içki içen adamlar ve geçici yatak arkadaşım Jackie gibi kendilerine benzeyen, acınacak durumdaki insanlarla takılarak vakitlerini öldürmekten başka yapacak işleri olmayan kadınlar...

O akşam benim de durumumun içler acısı olduğunu kabul etmeliydim. Ne de olsa herkes zaman zaman

böyle şeylere mahkûm olabiliyordu. Fakat ben buraya derdimi, kederimi viskilerin içine gömmeye gelmemiştim. Buraya gelmemdeki asıl neden atmosferiydi; sıradan, günübirlik yüzler ve bazen ilgimi çeken, boş beleş muhabbetler... Ne de olsa hayatımın büyük bir kısmını, birini nasıl öldürdüğümü, bir sonraki hedefimin kimin olması gerektiğini ve işi tamamladığımda ne kadar para alacağımı konuşarak geçirmiştim.

Buradaysa vaktimin büyük bir kısmını, sıradan insanların akıllarının almadığı, kendilerine has saçma sapan sorunlar yaşayan insanlardan oluşan küçük bir grupla geçiriyordum. Fakat oraya, Birlik'e dönüp dönmeyeceğime karar verebilmiş değildim. Kardeşimi görürsem yapacaklarımdan korkuyordum çünkü başımı alıp gitmemin tek sebebi Victor'u öldürmek istememdi.

Barmen, "Biraz daha?" diye sordu, bar tezgâhının arkasında elinde viski şişesiyle hazır beklerken.

Bardağımı ona doğru kaydırarak, "Olur," dedim.

Derken kapının üstündeki çıngırağın çaldığını duydum. Arkamdan biri içeri doğru yürüyordu fakat dönüp bakmadım. Jay de genellikle bakmazdı ama şimdi ilgiyle, hatta iştahla siyah gözlerini kapıya doğru dikmişti. İçeri giren her kimse belli ki müdavimlerden değildi ve muhtemelen çok hoş kalçaları vardı.

İtiraf etmeliyim ki bir çift güzel kalça olasılığı merakımı biraz daha arttırdı. Sigaramı parmaklarımın arasına gelişigüzel alıp, iyi bir manzarayla karşılaşma umuduyla arkamı dönmeden sigaramdan hızlı bir nefes çektim.

"Benimle taşak geçiyor olmalısın!" dedim hayretle.

Viski şişeleri, bardak altlıkları, parlak televizyon ve Jay'in olduğu tarafa tekrar döndüm. Bardakta kalan içkimi, tam da Izabel yanıma gelmişken bir dikişte içtim. Gürültülü müzik çalan barlara giderken giyilecek türden bir kıyafet seçmişti kendine ve az sonra dans edip kendinden geçercesine çığlıklar atacak gibi bir hali vardı. Derken diğer tarafımdaki boş bar taburesine de Nora oturdu. Tanrı aşkına, o niye buradaydı? Ve *hâlâ* neden hayattaydı? Yokluğumda gerçekten beklenmedik şeyler yaşanmıştı belli ki. Victor ölmüş müydü acaba? Belki de James Woodard işin başına geçmişti? Ve... belki de... Izabel, Fredrik'le kırıştırıyordu? Açıkçası an itibariyle *her şey* mümkün gibiydi.

"Ne istiyorsun, Izzy?"

İkisine de bakmıyordum. Gözlerimi televizyona dikip sigara içmeye devam ettim. Jay onlara bir şey içmek isteyip istemediklerini sordu, fakat adamı geri çevirdiler. Jay de bunun üzerine bizi yalnız bıraktı.

Izzy solumdaki bar taburesinin üzerine atlayıp uzun, siyah botlarını metal çubuğa dayayarak, "Bir iş için sana ihtiyacımız var da," diye söze girdi.

Başımı sallayarak, hafifçe güldüm ve Jay'e işaret ettim. Gelip bardağımı tekrar doldurdu.

Sırıtarak, "Tamam, o halde," dedim, "beni bunun dışında bırakın." Ona şöyle bir baktım. "Bir sonraki iş için, hatta bilemiyorum belki de hepsi için beni yok sayabilirsiniz." Yanan sigaramı küllüğe koyup, bardağı

kafama diktim ve dönüp tekrar gözlerimi televizyona çevirdim. "Psikopat Barbie'nin ne işi var burada?"

Nora, kendisine edilen hakaretten etkilenmemişçesine hafifçe güldü.

"Uzun hikâye," dedi Izzy. "Bizimle İtalya'ya gel, sana her şeyi anlatacağız."

Hızla geriye doğru eğilerek, "İlgilenmiyorum," dedim. Sonra da döndüm ve direkt Nora'ya baktım. "Yaptıklarından sonra, hâlâ dünyada en az sevdiğim kişilerden birisin, bundan dolayı benden uzak dursan iyi edersin, seni lanet olası!"

Ve tekrar televizyona döndüm.

Izabel iç çekti ve uzun, ince parmaklarını birbirine gevşekçe geçirip her iki kolunu da tezgâhın üzerine koydu. Ona bakmayı istiyordum çünkü beni ne kadar gıcık etse de, Birlik'te üzüldüğüm tek insan oydu. Oraya ait değildi ve bir gün ölümüne sebebiyet verecek, son derece gülünç hedefleri olan nahif bir kızdı. Onu bizzat öldürmeye çalışmıştım. İki yıl önce bu beni rahatsız etmiyordu bile, fakat o günden beri pek çok şey değişmişti ve şimdi tehditten ziyade benim için bir tür sorumluluktu. Sanırım bir yerde kendi yansımamı kardeşimin kadınında görmeye başlamıştım: Genç yaşta istemediği bir hayata zorlanmış, tahmin bile edilemeyecek şekilde istismara uğramıştı fakat mücadeleciydi ve hâlâ hayattaydı. Atlattığı bunca sıkıntıdan dolayı öldürmekten de korkmuyordu üstelik. Dediğim gibi bir tek ona bu denli hoş görüyle yaklaşabiliyordum, çünkü içimizde insani duyguları en baskın olan Izzy'ydi ve

sanırım bu yüzden ona saygı besliyordum. Kuşkusuz benden bile daha insandı.

Izabel teslim olurcasına, "Niklas, bu önemli bir görev ve..." dedi.

Göz göze geldik.

Soğuk bir şekilde, "Kardeşim için önemli," diye belirttim. "Hayatını kolaylaştıracak modda olduğumu düşünmüyorum. Görevi kendisi de yapabilir. Hem ne bu? Beni tekrar sürüye dâhil etme çabası mı? Belki de bir tek sen çırpınıyorsundur, ha?" Gözlerim tekrar televizyonu buldu, dudaklarım da sigarayı. "İyilik yapmakla da ilgilenmiyorum ayrıca. Şimdi benden uzaklaşın ve Jay adındaki bu centilmenin işlettiği güzel tesiste kendinize birer içki alın." Salondaki barmene elimi salladım. "Ya da gidip başka birinin keyfini kaçırın."

Nora'nın, "Hatasında ısrarcı," dediğini duydum. Hızla döndüm ve kendimi Nora'nın yüzüne o kadar yakın buldum ki diş macununun, kıpkırmızı rujunun ve hafifçe sürdüğü parfümün kokusunu alabiliyordum.

Lanet olası bir laf daha etmesi için onu yüreklendirerek, "Bu kadar insanın önünde seni öldüremeyeceğimi sanma," diye mırıldandım.

Nora, kum saati gibi olan kıvrımlarını saran siyah, dar elbisesi ve aynı renkte yüksek topuklu ayakkabılarının içinde taburesini gelişigüzel kaydırdı.

Aldırış etmeksizin Izabel'e, "Bunu sana bırakıyorum," dedi ve dinlenme odasına doğru yürüdü.

Siktiğimin kaltağı!

Dişlerimi gıcırdatarak tekrar dalgın bir şekilde önüme döndüm ve parmaklarımı bardağımın etrafında dolaştırmaya başladım.

Izabel'in hâlâ ağzını açmayışını garipsemiştim. Çünkü normalde çoktan yüzü öfkeden kızarmış vaziyette, ne kadar pislik biri olduğumu, gözlerimi kafamdan tırnaklarıyla sökmek istediğini falan söylemesi lazımdı. Derdi neydi bu kızın? Gerçekten zor durumda olabilir miydi?

Sonunda, "Bak," diyerek söze girdi. "Buraya seni ve Victor'u yeniden bir araya getirmek için gelmedim. Bunu yapmayı isterdim tabii. Ayrıldığınız günden beri de istiyorum ama bu gece olmayacağını ben de biliyorum... Sabah İtalya'ya gitmek için yola çıkmamız gerekirken hele..."

Kararlı bir şekilde, "Kardeşim pekâlâ yerime birini ayarlayabilir," dedim. "Ben olmak zorunda değilim, bu resmen saçmalık."

Izzy, bana doğru eğilip, "Hayır, saçmalık falan *değil*," diye itiraz etti. Fikrimi değiştirme teşebbüsüne şimdi başlıyordu. Derin bir iç çekti ve söyleyeceklerini kafasında tartacak kadar bir süre bekledi. Izzy de görevin benimle çok daha iyi olacağını biliyordu. "Bana iyilik yapmak mecburiyetinde değilsin, Niklas," dedi sonrasında. "Ben de bunun farkındayım. Herhangi bir şey için bana yardım etmektense, kan işemeyi tercih edeceğini de biliyorum ama senden rica ediyorum. *Lütfen* bu görevde bizimle ol."

"Neden?" Sigaramı küllüğe bastırdım.

"Çünkü..." Kelimeler resmen boğazında düğümleniyordu ve bu durum nihayetinde ona bakmamı sağladı. Yüzünü asmıştı, kendisini reddetmemden ötürü hayal kırıklığı yaşadığı her halinden belliydi.

"Gitmiyorum," diyerek sözünü kestim. Böylece zerre umurumda olmayan futbol maçını izleyip, ilerleyen saatlerde canıma okuyacak viskimi ağız tadıyla içecek ve gecenin sonunda odama çıkıp şimdiye kadar hiçbir merminin vermediği bir acıyı bana bahşeden yatağıma sızıp kalabilecektim.

Izabel, "Sen gitmezsen, Victor benim gitmeme de izin vermeyecek," dedi.

Bu kesinlikle dikkatimi çekmişti, fakat bunu Izabel'e pek yansıtmamaya çalıştım. Victor'un Izzy'yi göreve atamasını böyle bir şarta bağlamasının ardındaki nedenlerin neler olabileceğine dair aklımdan bir şeyler geçti ama daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Aniden bir sigara daha yaktım.

Dudaklarımın arasından duman çıkıp giderken, "Hâlâ bir şaperona mı ihtiyacın var?" diye alay ettim. "Kardeşim atandığın görevi yaşıtlarında bir elemanla klozette falan sonlandıracağından mı korkuyor yoksa? İlla klozet olacak değil tabii."

"İğrenç olma," diyerek savunmaya geçti. Nihayet onu biraz olsun rahatsız edebildiğim için kendimi daha iyi hissettim. Eski kabiliyetlerimi yitirdiğimi düşünmeye başlamıştım çünkü. Izabel, "Hayır demeden önce her şeyi açıklamam için izin ver," diye ekledi sonrasında.

Gereksiz yere uzatmamak için pes ettim ve taburemde dönüp dikkatimi tümüyle Izabel'e verdim. Fakat bir yandan da fikrimi değiştirebileceğim izlenimi vermemeye de gayret ediyordum.

Elimle işaret ederek ifadesiz bir suratla, "Mantıklı açıklamalar yapabilirsin tabii," dedim. "Fakat cevabım yine de *hayır* olacak, bilesin."

Izabel sinirle yutkunup bir an etrafına bakındı. Elleri hâlâ barın üzerindeyken, tabureden indi ve arkama doğru ilerledi. Bir yanım alıp başını gitsin istiyordu ama bir yanım da onun yanı başımda böyle sessiz, sakin ve yardıma muhtaç halde oturmasından hoşnuttu. Onun sohbetinde, masumiyetinde her zaman tuhaf bir huzur buluyordum.

Yeşil gözleri gözlerimle buluştu.

"Victor bizi İtalya'ya, Francesca Moretti adında, genelev sahibi bir kadını bulup kaçırmamız için gönderiyor." Geriye kalan sözleri, kafamın içindeki karanlık çatlakların arasında yavaş yavaş kayboldu.

Francesca Moretti'nin ismini telaffuz etmesi yetmişti aslında. Çünkü bu görevin temel detaylarını zaten biliyordum. Dolayısıyla Victor'un Izzy'ye neden sadece benim eşlik etmem gerektiğini söylediği gayet anlaşılırdı. Gelgelelim kardeşimin Izzy'yi benimle ya da bensiz böyle bir göreve yollaması, beni rahatlatmalı mıydı yoksa onu eskisinden de az mı düşünmeliydim karar veremiyordum.

Izabel planın kararlaştırılan ayrıntılarını bardakilerin duymaması için sessizce anlatmaya başladı. Yakındaki

müşteriler ya da Jay, konuşacaklarımızı duyacak kadar yakınımıza geldiklerinde, konuyu değiştiriyor, sonra tekrar plana dönüyordu. Derken botunun içine uzanıp, çıkardığı harici belleği bana uzattı. Hemen alıp cebime koydum.

Bana doğru yaklaşıp yumuşak bir sesle, "Şifre MX37A," dedi. "Buraya gelmeden önce Nora ve benim şöyle bir bakma fırsatımız oldu."

Göz teması kurmaksızın, "Izzy..." dedim. "Hangi akla hizmet böyle bir şey yapmak istiyorsun? Meksika'da yaşadıklarından sonra... ben... anlayamıyorum. Gerçekten sende yanlış olan bir şey var, kadın!"

Izabel homurdanarak ellerini kucağına bıraktı ve başını sallayarak bardan uzaklaştı.

"Victor'un beni hâlâ geçmişte yaşadığı travmalar yüzünden hayatı kaymış bir kız olarak görmesi yeterince sinir bozucu. Bunun sürekli yüzüme vurulması da öyle." İfadesi sertleşerek sözlerini sürdürdü: "Korkmuyorum, Niklas. Victor bana dokunduğunda, vakti zamanında yaşadığım cinsel şiddet yüzünden irkilmiyor ya da kendimi çekmiyorum. Biri bana o günleri hatırlatan bir laf ettiğinde, geçmişte yaşadıklarım gözümün önünden geçip de beni zayıf düşürmüyor. Belki de öyle olmalıyım ama olamıyorum işte. Ben çoktan yaşananları geçmişte bıraktım. Ama diğerleri neden bunu başaramıyor?" Son cümlesi cevap beklentisinden çok, öfkesinin bir dışavurumu gibiydi.

Nora'nın yanımıza geldiğini burnuma dolan hafif kokusundan anladım.

"Ben arabada bekleyeceğim," dedi ve Izabel'den arabanın anahtarlarını aldı. Ayrılmadan önce de kulağıma, "Seninle çalışmayı iple çekiyorum, Niklas. Birbirimizle geçinmeyi öğrenelim. Sana ihanet eden ben değildim. Hatırlamaya çalış," diye fısıldadı. Bardaki küçük kalabalığın ve sigaranın yarattığı duman bulutunun içinden, halkının arasında tüm görkemiyle yürüyen bir tanrıça misali ilerleyip bardan çıktı.

"Vay be! Demek Nora da kardeşim için çalışıyor," dedim.

"Evet, ama bu uzun hikâye. Şimdi konumuza dönelim. Dediğim gibi Victor'la aranızı düzeltmek için gelmedim. Sana bu işte ihtiyacım var."

"Ama haklısın," dedim. "Kan işemeyi tercih ederim."

Jay bardağımı doldurmak için bana doğru yürüdü, ama Izabel bardağın üzerini avucunun içiyle kapatarak onu durdurdu. Jay rahatsız olmuş gibi bir süre ona baktıktan sonra yanımızdan uzaklaştı.

Izabel bunun üzerine iyice yanaşıp kızgın gözlerini gözlerime dikti. Burun delikleri genişleyip duruyordu; saçmalıklarımdan bıktığı her halinden belliydi. Ve en önemlisi artık benim tanıdığım Izabel'e dönüşmüştü.

Kendi kendime gülümsedim.

"Kendine gel, aşağılık herif!" diye hırlayıp avuçlarının arasındaki bardağı benden uzağa ittirdi. "Sevdiğimiz herkesi kaybettik. Hepimiz pişman olduğumuz ya da telafi etmek için her şeyimizi vermeyi göze alacağımız işler yaptık." Söylediklerini sadece ben duyabileyim, anlattıklarının önemini tam olarak kavrayabileyim

diye aramızdaki mesafeyi iyice kapattı. "Fakat Victor'un aklında daima sadece sana beslediği sevgi oldu. Seni korumak için babasını öldürdü. Ve yanlış hatırlamıyorsam, Claire'e gerçekte ne olduğunu bilmeden önce kardeşini korumak için *beni* öldürmeye çalıştın."

Kendini benden geri çekti fakat gözlerini gözlerimden hâlâ ayırmıyordu.

Izabel gerçekleri söylüyordu, bunu kabul etmiyor değildim fakat anlayamadığı bir şey vardı.

Çenem sımsıkı, gözlerim onunkiler kadar sert ve soğuk bir şekilde bu sefer ben ona yaklaştım.

Yüzümüz birbirine çok yakın bir halde, "Seni öldürmeye çalıştığım zaman Victor sana henüz âşık olmamıştı," diye fısıldadım. Bu sözlerim üzerine biraz da olsa yüzü düştü. Bu durum bile kazanmış olduğumu düşünmeme yeterdi aslında ama devam ettim: "Hâlbuki o her şeyin farkındaydı. Claire'i öldürdüğünde onu sevdiğimi de gayet iyi biliyordu. Bunu ne sana ne kendine itiraf edebilir ama kardeşim görev olduğu için değil, tam da farkında olduğu şeyler yüzünden öldürdü. Söyleyeceği hiçbir şey beni aksine inandıramaz."

Izabel'in bakışları barın arkasındaki televizyona yöneldi.

"Üzgünüm," dedi.

"Ne için? Victor'un yaptıkları için mi? Yoksa o öldüğü için mi üzgünsün?" Başımı sallayıp ben de gözlerimi uzaklara çevirdim. Daha fazla bir şey söylememe gerek yoktu artık. İstediğimden bile fazlasını söylemiştim zaten.

"Sevdiğin kadın ölürken, hâlâ hayatta olduğum için..."

Öfkeden deliye döndüm.

Başta ona merhamet etmemi istediğini sanmıştım, fakat ona bakıp da sözlerinin ağırlığını yüzünde gördüğümde, Izzy'nin sözlerinde samimi olduğunu anladım. Derin bir suçluluk duygusu içindeydi. Hem de tahminlerimin de ötesinde bir suçluluk duygusu...

Kısık, öfkeli ve acı dolu bir sesle, "Niklas," diye devam etti, "bundan dolayı hayatta olduğum her günü vicdan azabıyla geçiriyorum. Benim yerime o kadar insan öldü ki... Ve Claire'i düşündüğümde... Onun yerine benim burada olmam suçlu hissetmeme yetiyor, çünkü onu seviyordun ve ne kadar pislik olursan ol, benim kardeşini sevdiğim şekilde sevilmeyi hak ediyorsun." Küçük omuzları nefes alıp verişiyle inip kalkarken durdu. "Benden nefret ettiğin için seni suçlayamam. Fakat bu işte en azından kendimi işe yarayan biri haline getirmeye çalışıyorum, Niklas. Viskinle ve geriye kalan içler acısı hayatınla burada takılmak yerine, sen de aynısını yapabilirsin bence."

Küçümsercesine bir tavırla taburesinden kalktı.

Ona ağzının payını vermek, hatta içten içe onun o küçük gırtlağını sıkmak istiyordum. Fakat bunun yerine ne bir şey söyledim ne de bir şey yaptım. Gelgelelim bu sessizlik hali, beni Izzy'nin söylediklerinden de çok rahatsız etti. Ne de olsa şimdiye dek hiçbir kadın onun şu an yaptığı gibi beni susturmayı başaramamıştı.

Elindeki bardağı ulaşabileceğim kadar itti ve pes ederek, "Ben İtalya'ya gidiyorum," dedi. "Biliyor musun, burada olmamam gerektiğini, zayıf ve hayal dünyasında yaşayan biri olduğumu söylüyorsun ama çok *yanılıyorsun*." Bir adım daha yakınıma gelerek gözlerimin içine baktı ve "Bu görevi senin kadar iyi yapabilirim." Elinin yan tarafıyla bar tezgâhının üstüne vurup, "Jet sabah sekiz kırk beşte kalkıyor, lütfen geç kalma," dedi.

Masaların arasından sıyrılarak uzaklaştı.

Çalan müziği bastırmak istercesine, "Hangi akla hizmet gideceğimi düşünüyorsun?" diye bağırdım.

Yürümeye bir süre devam etti, fakat sonra durdu ve bana dönüp, "Çünkü harici diski aldın!" dedi. Siyah elbisesinin içindeki uzun, zarif bedeni barın içinde zikzaklar çizerek yolunu buldu ve masaları ardında bırakarak ön kapıdan çıktı.

Ayağa kalkarken Jay'e döndüm.

Gür kaşlarından birini kaldırarak, "Bir kadeh daha?" diye sordu.

"Aynen devam."

Lanet olsun o kadına...

8. BÖLÜM

Fredrik

Benim güvenilir, eski eroin bağımlısı özel asistanım Dante Furlong hafifçe aydınlatılmış oturma odamın ortasında duruyordu. Yoğun çizgilerle kaplı yüzü heyecanın verdiği sersemlikle parlarken; siyah, kıvırcık saçlarının hemen altındaki gözleri alabildiğine açılmıştı ve ışıl ışıldı. Ona işkence ederken çektiklerimin yerini alan pahalı, yeni dişleri ise gülümseyince iyice ortaya çıktı.

"Bu gece senin için bir tane alacağımı söylemiştim," dedi hevesle. "Hoş bir günüm olduğunu düşünerek önce üzüldüm ama sonra yaptım işte."

Yanından geçerken, "O nerede?" diye sorup çantamı yere, koltuğun yanına bıraktım.

Yürüyüp ön kapıyı işaret ederek, "Araçta," diye cevap verdi. "Onu bodruma taşımamı ister misin?"

Cebimde arabamın anahtarını bulmaya çalışırken, "Evet," dedim. "Önce bir duş alayım."

Dante gülümseyerek başını salladı.

"Lanet olsun, kan banyosundan sonra duş almak istersin diye düşünmüştüm." Yüzümdeki hoşnutsuzluğu görünce ellerini hemen teslim olurcasına havaya kaldırdı. Takıntılarıma dair ayrıntıların sorgulanmasından hoşlanmadığımı biliyordu çünkü. "Hey hey," diye hemen telafi etmeye çalıştı. "Eminim sebeplerin vardır tabii."

Anahtarlarımı sehpanın üzerine bırakıp bakışlarımı uzaklara çevirdim.

Gömleğimin düğmelerini açarken ona, "Yarın son günüm. Sonra birkaç gün uzaklarda olacağım," dedim. "Senden bu esnada evimi temizlememi ve döndüğümde burada olmamanı istiyorum."

Hızlı bir şekilde başını sallayarak, "Ah, elbette," diye onayladı. "Patron sensin sonuçta. Yine bir kadın mı getireceksin yoksa?" Yüzünde hınzır bir gülümseme belirirken, kalın kaşları da alnında oynadı. "Otelde sizi beraber gördüğüm siyah saçlı olanı mı yoksa?" Dudaklarını ıslatmak için durdu. "Kahretsin, tam bir afetti. Onun gibi bir kadına nasıl kanca attığını bilemiyorum doğrusu. Ben daireme zavallının birini attığımda bile kendimi şanslı hissederken üstelik... Şanslı bir adamsın, Gustavsson. Şanslı, şanslı, şanslı!"

Son zamanlarda sadece bir kadının dâhil olduğu cinsel yaşamımdan bahsetmeyi istemediğimden sustum. Dante benim sohbet edebileceğim türden biri değildi.

Doğru düzgün ve zekice bir şey söylemeye yaklaştığı an bile, hatırladığım kadarıyla her şey iğrenç ve amatörce bir hale bürünüyordu. Onu yakınımda bulundurmamın tek sebebi, ihtiyacım olan suçluları sandalyeme getirebiliyor oluşuydu. Onları nerede bulabileceğini, dövüp bana getirebilmek için onları nasıl karanlık sokaklara ve terk edilmiş binalara çekebileceğini biliyordu. Elbette bunları ben de yapabilirdim ama buna zamanım yoktu. Haliyle ona bunun için iyi para ödüyordum.

Dante ön kapıya doğru ilerledi ve sonra durup bana baktı.

"Belki... hani... bana da onun gibi bir kadın ayarlayabilirsin." Böyle bir şey istemesinin doğru olup olmayacağından şüphelenerek alıngan bir şekilde güldü.

"Kendine bir kadın bulabilmen için sana yeterince para ödüyorum, Dante. Her şehrin yüksek dolarlı fahişeleri vardır."

"İyi de ben bunun için para ödemek istemiyorum," dedi. "Benimle gerçekten sevişmek isteyen birini istiyorum, anlıyor musun? Tıpkı seninle yaptıkları gibi."

Başımı sallayıp gömleğimi kanepenin koltuğuna doğru attım.

"Üzgünüm, ama bu sana yardım edebileceğim bir mevzu değil."

Hayal kırıklığıyla iç çekip kapı tokmağına uzandı.

"Evet, sanırım haklısın," dedi. "Fakat en azından birkaç tüyo verebilirsin mesela?"

"Bunu düşüneceğim." Sohbet çok saçmaydı ama bunu ona söylemenin bir faydası yoktu.

Ön kapıyı açarken, kapının o ana dek hep aralık olduğunu geç de olsa fark ettim. Dahası kapının öteki tarafında üzerinde çalıştığı restoranın üniformasıyla dikilen Emily'yi görmek benim için tam bir sürpriz oldu.

Bir an gözlerimi kapatıp pişmanlıkla derin bir nefes çektim, çünkü az evvelki muhabbete kulak misafiri olduğunu biliyordum.

Emily'yi gördüğüne benim kadar şaşıran Dante, bir süre bakışlarını ikimiz arasında gezdirdi. Normalde birlikte olduğum kadınları asla eve getirmez, otelleri tercih ederdim. Fakat Emily başkaydı. Çünkü ondan hoşlanmaya başlamıştım. Gerçi Dante'nin bundan haberi yoktu.

Omuzlarına kadar inen uzun, altın rengi saçlarıyla Emily ellerini önünde bağlamıştı. Yüzü yere doğru eğilmişti ve incinmiş gibiydi.

"Be-ben çok özür..." dedi, durdu ve cümlesini tamamlamak yerine topuklarının üstünde dönüp gerisin geri yürümeye başladı.

"Emily, bir saniye bekle!" Dante'yi ardımda bırakıp koşar adımlarla, panik olmuş bir şekilde Emily'nin peşinden gittim. "Ne duyduğunu bilmiyorum." Araçtaki adam kısmını duymamış olmasını her şeyden çok umuyordum çünkü bu telafisi güç bir sorun olurdu.

Kaldırımda durup bana döndü.

"Bak, sen harika bir adamsın. En azından öyle olduğunu düşünüyordum. Çok üzgünüm Fredrik, ama fahişelerinden biri olmayacağım."

Yola park ettiği arabasına gitmek için hızla döndüğünde uzun saçları arkasında dalgalandı.

Fakat peşinden gitmeyi bıraktım.

Asla onunla duygusal bir ilişki başlatmayı düşünmemeliydim. İnsanların hayatını kurtarmak için hemşire olmak isteyen, sevimli, alabildiğine iyi niyetli ve güzel bir kızdı o. Hâlbuki ben piçleri hayatlarının son eşiğine getirmekten büyük bir zevk duyan, karanlık, şeytani bir canavardım. Ve bu karanlık her gün içimde daha da büyüyordu. Hatta işkence etmenin yetmediği günler bile yaşıyordum. Bu biraz korkutucuydu tabii. Ama sadece biraz...

Emily arabasına binip hızla uzaklaşırken, fren lambalarının kırmızı ışığı karanlığı aydınlatıyordu.

Eve geri geldiğimde, Dante'nin endişeli bir şekilde, "Araçtaki adamla ilgili bir şey duyduğunu düşünüyor musun?" dediğini duydum.

Başımı salladım. "Hayır, bununla ilgili bir şey duymamış."

Dante sesli bir oh çekti.

"Rahatladım," dedi. "Ama emin misin?"

İşimin bir parçası olan insanları okuyabilme yeteneğimden şüphe edecek değildim. "Evet, eminim," dedim. "Korkmuş gibi görünmüyordu çünkü," diye devam ettim. "Sadece hayal kırıklığı içindeydi."

"Hey, özür dilerim, patron. İyi bir kıza benziyordu."

"Öyleydi."

Dante "Hey, daha iyisini yapabilirsin zaten," dedi. Keşke zırvalamayı kesip araçtaki adamı getirseydi. "Siktir et, patron. Bu arada senin sevimli bir kıza ihtiyacın yok. Senin tam da *senin* gibi birine ihtiyacın var."

Belki ona daha fazla kredi vermeliydim. Çünkü bu şimdiye dek ondan duyduğum ilk akıllıca sözdü.

Aklımda yoğun bir şekilde kan akıtma düşüncesiyle banyoya doğru ilerledim.

9. BÖLÜM

Izabel

Özel jette yanımda oturan Nora, "Geleceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Gitmemize on dakika kalmıştı ve hâlâ Niklas'tan haber yoktu. Derken ayaklarındaki asker botları, koyu leylak rengindeki ruju ve göz farı, omuzlarına dökülen uzun, siyah saçları ve yüzüne artık iyice yer etmiş somurtkanlığıyla jetin hemen girişinde duran Blythe'in elindeki alete şöyle bir göz attım. Nora zayıf ve dayanıksız görünürken, Blythe bir o kadar itaatkâr duruyordu. Fakat Victor, Nora'nın iyi iş çıkaracağından emindi ve ben de haliyle Victor'a güvenmem gerektiğini biliyordum. Sadece bu görevde onun *yerimi* almasını istemiyordum, o kadar.

Artık kendimi sadece yüzde kırk emin hissederek Nora'ya, "Burada olacak," dedim ve endişeli bir şekilde elimdeki telefonun saatine baktım.

İlk Bölük'ten Elric adında bir ajan uçağın dışında bekliyordu. Eğer Niklas gelmezse, Niklas'ın yerini o dolduracaktı.

Pencere kenarında oturan Nora'ya şöyle bir baktım. İkna olmuşa benzemiyordu.

"Burada olacak," diye tekrar ettim.

Saatime baktığımdaysa güvenim hızla azalmaya başladı.

Nora madem-öyle-diyorsun tadında omuz silkti.

Dakikalar sonra dışarıda bir şey dikkatini çektiğinde Blythe'in heykel gibi duruşu bozuldu. Merdivenlerden inip uçaktan çıktı. Birden yerimden fırladım. Diğer tarafın penceresinden dışarıyı görebilmek için koridorun karşısına geçtiğimdeyse kalbim küt küt atmaya başladı.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim; ama siyah takım elbisesi, sıkıca bağladığı kravatı, ayakkabıları, elindeki evrak çantası ve bir omzuna attığı kıyafet çantasıyla uçağa doğru yürüyen Niklas, benliğimin müthiş bir rahatlık hissiyle dolmasına neden olmuştu.

Hızlıca uçağın girişine doğru ilerlerken Nora'ya, "O burada!" dedim.

Merdivenlerden aşağıya piste indim ve Niklas'ın yanına iyice yaklaştığımda, "Geç kaldın," dedim.

Niklas bileğindeki kalın, pahalı Rolex'ine baktı ama bir şey söylemeyip benden uzaklaştı. Tüm dikkatini Blythe ve Elric'e vermişti. Tabii bu beni biraz gıcık etti, ama burada olduğu için yine de mutluydum.

Niklas, Blythe ve Elric'i uğurladıktan sonra yanıma doğru gelip, mavi-yeşil gözleriyle beni baştan aşağı süzdü.

Şaşkınlıkla ve rahatsız bir şekilde, "Ne var?" diye sordum.

"Uçakta üstünü değiştirmen gerekecek," dedi. "Umarım daha uygun bir şeyler getirmişsindir. Bu şekilde giyinemezsin."

Siyah dar tulumuma ve uzun botlarıma hızlı bir bakış attım.

Gücenerek, "Bunun için bir seçim yapmadım zaten," diye açıkladım. "Neredeyse tüm gardırobum yanımda ama daha yolculuk bile başlamadı. Ne giydiğimin bir önemi yok."

Niklas önden yürüdü, ben de onu takip ettim.

"İtalya'ya indiğimiz an itibariyle," dedi, "rolüne göre gibi giyinip davranman gerekecek." Küçük merdivenin en alt basamağında durup, bana bakmak için arkasını döndü. Gözleri ısrarlı ve karanlıktı. "Anladığım kadarıyla bu uçak, bizimle alakalı gerçeklerin korunduğu sayılı yerden birisi olacak. Ve bunu aklında tutman gerek, Izabel. Bir kez ya da bir saniye bile unutursan, hepimizin sonu olabilir." Yukarı doğru çıkmaya başladı, sonra durup ekledi: "Ve eğer ölümüme sebep olursan, Izzy, bedel ödeyeceğin bir cehennem olacak."

"Ölümden sonra yaşam olduğuna inanmamam bu durumda gayet iyi bir şey," diye arkasından bağırdım.

Kendisine oturacak bir yer bulmak için koridorda yürürken Nora, Niklas'a fettanca gülümsedi. Niklas,

uzun bacakları rahat etsin diye geniş bölüme geçti. Evrak çantasının birini koltuğa, diğerini de masanın üstüne bıraktı ve ceketini çıkarıp yanındaki sandalyenin üzerine koydu.

Nora, "Seni takım elbise içinde görmek tuhaf," dedi. "Hoşlanmadığımı söyleyemem." Kahverengi gözlerinde şehvet dolu bir parıltının olduğu aşikârdı.

Niklas karşılık vermedi.

Bunun yerine boynundaki kravata uzanıp, onu gevşettikten sonra gömleğinin en üstteki iki düğmesini açtı.

Ben de Niklas'ın karşısındaki koltuğa oturdum.

"Bunu yaptığın için sana teşekkür ederim," dedim.

Niklas'ın gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu, ama sonra gözlerini uzaklara çevirdi ve ardından masadaki evrak çantasının mandalını açtı.

Ben doğru kelimeleri bulmaya çalışıp rahatsız edici sessizliği bozmayı umarak, "Pekâlâ..." deyip bekledim. "Victor bu işi en iyi senin yapacağını söylüyor. Neden böyle düşündüğünü benimle paylaşmak ister misin?"

Dikkati hâlâ çantasındaydı. İçinden bir tablet çıkardı ve kitap gibi deri kılıfını açtı.

Koltuğumdan Nora'ya doğru şöyle bir baktım. Başının tam tepesinden atkuyruğu yaptığı uzun, sarı saçları, açıkta kalan boynunun bir tarafına düşmüştü. Bacak bacak üstüne atmış, sessizce dergisini okuyordu. Neden sohbete çok dâhil olmadığını anlayamıyordum. Belki de ben rahatça konuşayım diye geri duruyordu. Ne de olsa Niklas'ı ondan daha iyi tanıyordum ve Nora da bunun farkındaydı. Ve Niklas, her ne kadar

aramızdaki ilişki hoşgörü sınırlarında da olsa, sadece bana güveniyordu.

Niklas çantasını kapattı.

Uçak havalandı.

"Birlik'teyken..." diye başladı, "kardeşim gibi görevlere gönderilmezdim ben. Victor seni öldürmeden önce onu göremeyeceğin bir silüet, bir hayaletti. Bense içeriden bilgi almak için türlü roller üstlenen biri oldum." Bir anlığına gözlerinin Nora'ya kaydığını fark ettim. Sonra bana tekrar bakıp, "Pek çok role girdim," diyerek devam etti, "tıpkı başlangıçta Claire ile oynadığımız gibi. Eğlenceli günlerdi bunlar..." Cümlesinin son kısmında acı bir alay vardı.

Sonra sandalyesinde geriye doğru yaslanarak sağ ayak bileğini sol dizinin üstüne attı ve tableti kucağına koydu.

"O halde daha önce bu tür roller oynadın?" diye sordum. "Francesca Moretti gibi kadınlarla yani? Bu arada diğer çantada ne var?"

Düşünmeksizin, "Hayır," dedi. "Francesca Moretti gibilerle değil, ama öncesinde kadınların sahibi rolünü oynadım. Yani kızları satan alan kişiydim. Tabii satıcıyı da oynadım. Fakat Francesca Moretti görevinde beklentiler yüksek, risk daha büyük ve oyun daha ölümcül. Victor'un senin bunu yapmana neden izin verdiğini bilemiyorum bu yüzden. Bu arada diğer çantada bir milyon dolar nakit para var." Dikkatle tabletine bakıp işaret parmağını ekranda oynattı.

Sesimdeki soğukluğu gizlemeye çalışarak, "Çünkü yapabileceğimi biliyor," dedim. "Peki, o halde plan nedir?"

Daha çok şaşkınlıkla ağzından çıkan bir eleştiri olarak, "Hâlâ bir planının olmadığını mı demek istiyorsun yani?" diye sordu, parlayan ekrandan kafasını kaldırmadan. "Victor ve arkanda oturan yeni oyun arkadaşının şimdiye her şeyi hallettiklerini düşünmüştüm oysa."

Nora ve ben bir anlığına bakıştık.

Sözleri beni şok etmişti. Victor'un oyun arkadaşı mı? Onu buraya, Birlik'e getiren *bendim*. Onun burada olmasını isteyen de bendim, Victor değil... Peki, o zaman Niklas'ın sözleri neden bu kadar canımı acıtmıştı?

Kendi kendime, "Konuyu dağıtma, Izabel," diyerek sakin olmaya çalıştım. Niklas'ın beni bu şekilde ele geçirmesine izin veremezdim, çünkü yapmaya çalıştığı şeyin ne olduğu biliyordum.

Tableti yanındaki koltuğa koymadan önce, Niklas birkaç kere ekrana hızla vurdu. Daha sonra bacağını tekrar yere koyup, öne doğru eğildi ve dirseklerini bacaklarının üst kısmına doğru dayadı.

"Bana bak, Izabel," dedi. Ben de birazdan ağzından çıkacak sözleri duymaya hazır bir halde sertleşmiş, kirli sakallı yüzüne yönelip derhâl dediğini yaptım. "Bu görevleri hafife almıyorum," diye açıklamasına başladı. "Bazen etrafta şaka yaparak dolaşabilirim ve birini öldürmek üzere bir görevdeyken, yorulduğumda bazen kendimi kaybedebilirim ama *bu*..." Gözleri daha da vahşileşmişti ve dalgın bir biçimde yeri işaret ederek,

"bu benim uzmanlık alanım ve benim daha önce görmediğin bir yönümü göreceksin. Umarım içine etmeden rolünü oynamayı becerebilirsin, çünkü oynadığım rolü bozmayacağım. Bunu da aklında tutman gerekiyor. Rolümden asla *taviz* vermem." Onu anladığımı hissedene dek delici bakışlarını gözlerimden ayrılmadı. Sonra tekrar arkasına yaslandı.

Koca bir düğüm midemin derinliklerine otururken bir diğeri de boğazıma saplandı.

Nora, "Pekâlâ, ben bunu duymaktan ötürü gayet mutluyum," diyerek sonunda sesini çıkardı. Bize doğru ilerleyip tam arkamdaki koltuğa oturdu.

Niklas birkaç saniyeden fazla ona baktı. İlgisiz görünen ifadesine bir de hoşnutsuzluk eklenmişti.

"Şahsen rolün olabildiğince gerçek oynanmasını tercih ederim," diye ekledi Nora. "Ve ben de karakteri asla bozmam."

Niklas'ın dudaklarına neredeyse görünmeyecek kadar hafif, zoraki bir gülümseme yerleşti.

Sonra ise genişçe sırıttı ve soğukça, "Her neyse, sen nasıl içeri girdin? Eminim vajinan altından yapıldığı için değildir."

"Bu da ne demek oluyor?" diye çıkıştım. Gelgelelim sorumun gerçekten ne olduğundan bile emin değilim. Sadece Victor'un Nora'yı aramıza kabul etmesinin, onu becermiş olmasıyla ilgisi olabileceğini ima etmesinden hiç hoşlanmamıştım.

Nora'ya cevap verme fırsatı bırakmadan soğuk bir sesle, "Nora'nın içeride olmasının sebebi *benim*," diye

araya girdim. "Gerçek bu yani. Victor kabul etti, çünkü ben öyle olmasını istedim."

Niklas yine güldü. Neden gülüyordu bu, Tanrı aşkına? Onun kinayeli yorumlar yapmasını beklediğimden bu sessizlik beni boğuyordu. Niklas normalde geveze bir pislikken, şimdi şüpheci bir ifadeyle başını sallayıp aklımı karıştırıyor ve beni rahatsız ediyordu. Neden böyle olduğumu bilmiyordum bile. Ah, doğru ya... Niklas'ın asıl uzmanlık alanı çaba sarf etmeden beynimin içine girmekti. Bu gerçekten unutulmayacak bir görev olacaktı. Ya da unutmak için her şeyimi vereceğim bir görev...

Sonraki yirmi dakika boyunca, Nora'yla birlikte Niklas'a o gece yanımızdan ayrıldıktan sonra olan her şeyi aktardık. Nora'yı nasıl aramıza kattığımızdan, Fredrik'in Dorian'a işkencesine kadar her şeyi... Büyük küçük tüm ayrıntıları anlattık, ama Victor'un Claire'i öldürmesinin sebebiyle ilgili Victor'la aramızda geçen diyaloga dair bir şey söylememek için kendimi tuttum. Niklas konuyla alakalı konuşmayacağını önceden söylemişti zaten ve ben de bu mevzunun yeri ve zamanı olmadığının farkındaydım. Ne de olsa Victor ve Niklas bu konuyu kendi aralarında halletmelilerdi.

Dahası Niklas görevin ne kadar önemli ve tehlikeli olduğunu anladığından Nora'ya da şimdilik fazla bulaşmıyordu. Çünkü ona olan antipatisini gereğinden fazla açığa vurmanın enerji ve vakit kaybı olacağının bilincindeydi muhtemelen.

Ama öte yandan, bu görev bittikten sonra hepimiz hâlâ hayatta olursak, ne tür bir intikam peşinde olacağını da kestiremiyordum doğrusu.

"Nora," dedi Niklas, "köle ticaretiyle ilgili ne tecrüben var?"

O an jet türbülansa girdi, fakat hemen toparladı.

Nora şimdi jetin geniş bölümünde Niklas'ın hemen bitişiğinde bacak bacak üstüne atmış, rahat bir şekilde oturuyordu. Ona bakmadan, ayartmaya çalışmadan ve gülümsemeden cevap verdi: "Çok değil. On dokuz yaşındayken, bir görev için Dubai'ye gönderildim. Orada varlıklı bir şeyhe seks kölesi olarak satıldım. Görevim oğlunu öldürmekti. Söylemeye gerek yok, benden bekleneni de yaptım." Bir kolunu koltuğun arkasına koyup parmak uçlarıyla bir yanağını destekledi. "Bu türde tek görevim buydu," diye devam etti. "Görevimi tamamlamadan önce sahiplerim maskemi ortaya çıkardılar ve şeyhin kötü muamelesine maruz kaldım, fakat seni temin ederim ki bunun üstesinden gelebilirim. Oynamam gereken her rolün altından kalkabilirim. Çok hızlı öğrenirim."

Niklas gülümsedi.

"Ne kadar öteye gidebilirsin?" diye sordu sonrasında. Sorusunda meydan okurcasına bir tavır vardı.

Nora'nın gülümsemesi muzır ve kendinden emindi; en küçük bir korku belirtisi dahi yoktu.

"Bir görev için gidebileceğim en son nokta senin yapabileceğinden daha öte, Niklas." Başını kibarca bir tarafa yaslayıp kolunu tekrar aşağı indirirken, uzun

parmakları da yüzünden kaydı. Derken kollarını sandalyenin arkasına doğru saldı ve "Çok yakında sen de bunu öğreneceksin," dedi. Hâlâ onu baştan çıkarmaya çalışacak bir şey yapmamıştı. Nora Kessler... hafife alınmayacak bir ölüm perisiydi.

"Elbette öğreneceğim," diyen Niklas'ın suratı ifadesizdi. "Sınırlarının olmadığını bilmek iyi bir şey."

Sonra bana döndü.

"Öte yandan sen..." dedi. "Sadece dikkatli olman ve ağzını kapalı tutman gerekecek. Gerisini ben halledeceğim. Fakat çeneni kapalı tutman bu görevde her şeyden önemli. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Zorla gülümseyip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Sakin bir şekilde, "Bana sadece ne yapmam gerektiğini söyle, Niklas," dedim. "Bir kere olsun bana baba gibi davranmayı bir kenara bırak ve işimizi biraz profesyonelce yapalım."

Karşı çıkmadı ve cevabımdan memnun olmuş bir şekilde gülümsedi.

Tableti bana uzattı. Elime alıp ekrana baktım.

"Seks kölesi ticaretinde tecrüben olabilir," dedi, "ama bu biraz *farklı* olacak. Moretti'nin sahip olduğu gibi yerlerde kalan kızlar... Nasıl söyleyeyim, daha klastırlar."

Ekrandan başımı kaldırıp somurtarak ona baktım.

Niklas, "Francesca Moretti'nin kızları, yani fahişeleri ve gösterilerinde satılanlar en yüksek kalitededir," diye devam etti. "Onlara ödüllü yarış atları gibi bakılır ve öyle davranılır. Bu kızları ve erkekleri mükemmel

yapmak için yüz binlerce dolar harcanıyor. Plastik cerrahi, tıbbi işlemler, özel diyetler... Hatta şahsi diyetisyenleri, diksiyon ve davranış koçları bile var. Efendileri mükemmellikten başka bir şey beklemiyor çünkü. Dedim ya, yarış atı gibiler. Çok yarış kaybederlerse ya da bir bacaklarını kırarlarsa, onları vuruyorlar."

"Hadi ya? Meksika'da işler gerçekten de bu şekilde yürümüyordu," dedim. "Plastik cerrahi, koçlar falan neyse de... Kızların sonları bizde de aynıydı. Sadece belki muameleleri daha klastır, o kadar."

"Hayır," dedi Niklas. "Daha klas olmaları, daha güvende oldukları anlamına gelmiyor zaten. Bu insanların arasındayken, özellikle de Francesca'nın etrafındayken, asla güvende olmadığınızı aklınızdan çıkarmamanız gerekiyor. Onun namıyla alakalı Victor'un sizi uyardığını düşünüyorum. Haksız mıyım?"

Başımla onayladım. Elimi havada dramatik bir şekilde sallayarak, "Evet," dedim, "kendini yeryüzündeki en zarif insan olarak görüyor olmalı."

"Güzel. Sizi öldürmesi için ona bir neden vermeyin o halde."

Niklas elimdeki tableti işaret etti. "Nora bu terimler ve kurallar hakkında bilgi edinmeli. Oraya inene dek bunları avucunun içi gibi biliyor olduğundan emin ol."

Tekrar ekrana döndüm. Nora metni okuyabilmek için gelip yanıma oturdu.

"Kararlı olmanız gerekiyor. Genel olarak bu kuralları esas alacağız. Orada gördüğünüz her şeyi aklınızda tutun. İnsanların bize inanması lazım. Bir kere

hata yaparsak, şüphe çekmiş oluruz ve hata sayımız çoğalırsa, ya daha çok gözü üzerimize çekeriz ya da bizi o anda öldürürler."

Hızlıca birkaç kuralı okuyarak, sınava girecekmişim gibi her birini kavramaya çalıştım. Altı numaraya geldiğimde güçlükle yutkundum.

Zevk almadığınız ya da canınız acımadığı müddetçe, yüzünüzde her zaman düz ve duygusuz bir ifade olsun.

Ekrandan başımı kaldırdım.

"Zevk alma ya da canın acıması mı?" diye gergin bir şekilde sordum. "Gerçekten yapmak zorunda olmayacağız..."

Niklas hayal kırıklığıyla başını salladı.

"Düşündüğün bu mu?" diye sordu. "Böyle bir göreve yollanacaksın ve sırf patronun kadını olduğun için rolünü tam olarak yapmayacaksın, öyle mi?"

"Hayır, sadece düşündüm ki Victor'un seni, bizim yanımızda göndermesinin sebebi..."

Niklas derin bir of çekip güldü.

Sonunda, "Hayır Izzy," dedi. "Sana hiç kimse dokunmayacak. Bu arada evet, Victor'un bu görevde senin yanında beni istemesinin sebebi de bu. Çünkü sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyor." Bir süre bekledi ve ağzında pis bir gülümseme belirdi. "En azından affedilemeyecek hiçbir şeyin..."

Bu açık kapı rahatsız edici bir biçimde ürpertici olmasına rağmen rahatlamış olarak başımı salladım.

Bunun üzerine Niklas, Nora'ya baktı.

"Ve sen..." dedi. "Sana hiçbir şey için söz veremem." Gülümsedi.

Yapabilecek olsa dahi Nora'yı ilgilendiren tehlikeleri engellemeye dair herhangi bir söz vermeyeceği hissine kapıldım.

Nora omuz silkerek, "Anladım, sadece seks," dedi. "Öyle karşılıksız verme alışkanlığım yok, ama görev hatırına ne yapılması gerekiyorsa yapacağım."

Niklas başıyla onayladı.

"Efendimizi oynuyorsun," diye belirttim. "Bizim sahibimizsen, hiç kimse ikimizden birine dokunamaz, değil mi?" diye sordum umutla.

"İznim olmadan, hayır," dedi. "Fakat görev için en iyi şartlar bu şekilde oluşursa, pekâlâ izin verebilirim de."

Tekrar kısa bir süre için Nora'ya baktı ve yine hınzır bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi gelelim isimlerinize," dedi. "Ben Moretti'nin de benimsediği eski bir İtalyan geleneğini sürdürüyorum. Kızlarım sadece üç harfli isimler taşıyabilir. Üçten fazla olması, bir kızın efendisinin yanında kölelikten daha yüksek bir mevkiye geldiği anlamına geliyor çünkü." Nora'yı işaret etti. "Sen Aya olacaksın." Sonra da bana bakıp "Ve sen Naomi olacaksın," dedi.

Bu gerçekten de benim ikinci ismimdi.

Sadece biraz şaşırarak, bir an beş harfli adımı düşündüm, ama bana neden bunu verdiğini zaten biliyordum. Böylelikle bana, Nora'ya davranacağı şekilde davranmak zorunda kalmayacaktı. Özel muamele görecek olmamdan ne kadar memnun olsam da kendimi

kötü hissettim. Her konuda Nora kadar iyi olmak istiyordum. Onun yeteneğine erişmek ve herkes tarafından ciddiye alınmak istiyordum.

"Tamam," dedim. "Peki tam olarak Aya ve Naomi arasındaki farklılık ne olacak?"

Niklas gözlerimin içine baktı.

"Aya benim kölem olacak," dedi, "fakat sen, Naomi olarak ne yazık ki benim kız arkadaşım rolüne katlanmak zorundasın."

"Fakat ben de köle rolü oynayacağımı sanıyordum?" dedim şaşkınlıkla. Niklas'ın terimleri ve kuralları öğrenmesi için Nora'yı sıkı sıkı tembih etmesinin sebebi ortaya çıkmıştı.

Niklas öne doğru eğilip, avuçlarını bacağının üst tarafına koydu.

"Sana söyleyeceğim rolü oynayacaksın, Izzy," dedi. "Ya da ben gelmiyorum. Şart bu. Ya kabul edersin ya da çeker giderim. Gerekirse iner inmez Boston'a dönen bir uçak bulabilirim."

Sinirle uzun ve zor bir nefes verip kollarımı göğsümde kavuşturarak arkama yaslandım.

"Bu saçmalık."

"Artık ne dersen fark etmez," dedi, sırtını koltuğa dayayıp. "Olması gereken bu."

"Herkes bana çocukmuşum gibi davranırsa, nasıl öğreneceğim? Köle rolü oynayabilirim, Niklas..."

Bana bakmadan sakince, "Hayır, oynayamazsın," diye itiraz etti.

"Lanet olsun, Niklas! Tam dokuz yıl boyunca bir *köleydim* ben..."

Kararlı, otoriter ve sert bir tavırla, "Ve bunu yapamayacak olmanın sebebi tam olarak bu işte!" diye tersledi. Aniden değişen mizacı beni şaşırtmıştı.

Yumruklarımı sıktım.

Niklas öne doğru tekrar eğilip, bakışlarımı yakaladı. "Bunu yapıyor olman bile zaten yeterince kötü," diye devam etti. "Göreceğin şeyler, o malum çevre, ne senin ne de benim durdurabileceğimiz türden. Üstelik tüm bunları olağan karşılıyor gibi davranmak zorunda kalacağız. Çünkü senaryoya göre bu pislikler benim hoşuma gidiyor, sense umursamıyorsun. Anlayacağın bu görev senin gibi dokuz yılını köle olarak geçirmiş biri için yeterince büyük bir risk taşıyor." Benim argümanımı yineleyerek, "Fakat seni tekrar bir köleye dönüştürmek, ki böyle bir şey olmayacak, yangına körükle gitmek gibi bir şey, anlıyor musun?" dedi.

Meksika'ya geri dönmemle ilgili Victor'la aramızda geçen diyaloğu sil baştan yaşıyordum. Ve bu beni resmen deli etmişti. Bunu yapabilirdim, biliyordum. Karakteri bozmadan ve eski hayatımla ilgili karanlık hatıralarımın performansımı etkilemesine izin vermeden köle rolü oynayabileceğimi biliyordum. Bana niçin güvenmiyor, neden kendimi ispat etmem için bir şans vermiyorlardı? Victor'un bu rol mevzusunu bilip bilmediğini düşündüm. O ve Niklas konuşmadığı için muhtemelen bihaberdi. Çünkü toplantımızda buna dair herhangi bir şey söylememiş ve Niklas'ın kız arkadaşını oynamamı talep etmemişti. Tüm bunlar belli

ki Niklas'ın işiydi. Belki de bu Victor'dan intikam almak için oynadığı bir oyundu.

Niklas, "Hem ne olacak ki?" diye sordu.

Uzun bir süre sadece ona bakmakla yetindim. Sonra da bakışlarımı Nora'ya çevirdim. Gelişigüzel omuz silkti ama konuyla dair hiçbir şey söylemedi. Zaten dile getireceği pek bir şey de yoktu gerçekten, çünkü Niklas'ın pes etmeyecek türden biri olduğunu, benim bildiğim kadar o da biliyordu.

Sonra yeniden cevabımı bekleyen Niklas'a baktım.

Sembolik olarak dilimle kurumuş dudaklarımı ıslatıp başımla onaylayarak, "O halde bana ne rol verirsen kabul ediyorum," dedim.

Niklas da karşılık olarak başını salladı.

"Tıpkı Victor'la ilk görevimde olduğu gibi şımarık, zengin bir şıllığı oynayacağım." Sırtımı rahat bir şekilde koltuğa yaslayıp bacak bacak üstüne attım. Izabel Seyfried karakterine bürünmek ilk seferinde epey heyecan verici bir deneyim olmuştu. Bu rolü oynamayı az çok özlediğimi kabul etmeliydim belki de.

"Hayır," diye cevap verdi Niklas. "Kesinlikle şımarık bir şıllık olmayacaksın. Kölem olmayabilirsin ama hâlâ bana itaat eden birisi olarak asla sesini yükseltmeyecek veya isyankârlık belirtileri göstermeyeceksin. Zaten geveze bir şıllık sırtından hedef olur doğrusu. Francesca'nın o tatlı küçük boğazına bir delik açması için ona bir sebep vermek istemiyorsun, değil mi? Senin için bunu yapmanın çok zor olmadığını umarak kibar ve hoş biri olmanı istiyorum."

Sırıtma sırası şimdi bendeydi.

"Fakat daha önce de söylediğim gibi," diye devam etti. "Çeneni kapalı tut." Tam gözlerimin içine bakarak ekledi: "Ve şimdiden için özür dilerim."

Söylediğinden hoşlanmamıştım.

Tedirgin bir şekilde, "Ne için?" diye sordum.

"Yapmak zorunda kalabileceğim her şey için," dedi ifadesiz bir yüzle.

Özür de dâhil her şeyi kabul ederek ben de onu başımla onayladım.

Niklas, "Şimdi gelelim şu kıyafet meselesine," diye devam etti.

Uçakta geri kalan zamanımızı kurallar, nasıl giyineceğimiz, nasıl rol yapacağımız ve her zaman kendimizi nasıl taşıyacağımızı gözden geçirerek harcadık.

Victor, Niklas'ı bizimle gönderdi diye belki de kendimi gereksiz yere güvende hissediyordum, çünkü olmam gerektiği kadar gergin değildim. Aksine epey rahat hissediyordum. Dahası heyecan ve kararlılıkla doluydu içim. Bunu yapabileceğimi biliyordum çünkü. Geçmişimi andıran bir çevrede olup da gördüklerimden etkilenmeyeceğimi onlara kanıtlayabileceğimi biliyordum. Bu görevde gerçekten köle rolü oynamasam da, belki Victor'a bana bir şans verildiğinde bununla da başa çıkabileceğimi gösterebilirdim ve o da fikrini değiştirip Meksika'daki görevde köle rolü oynamama izin verebilirdi.

Bunun olması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Hem de her şeyi...

10. BÖLÜM

Niklas

Izabel hissetmesi gereken gerginliğin yakınından bile geçmiyordu ama bu böyle sürmeyecekti elbette. Bir kere içeri girip her yanını saran düzinelerce gözü üzerinde hissettiğinde, verdiği karardan şüphe duymaya başlayacaktı muhakkak. Yapmam dediği her şeyi kesinlikle yapacak, biri ona dokunduğunda ürperip geriye çekilecek ya da biri yaşadığı korkunç anıları hatırlatacak bir söz ettiğinde aklı hemen geçmişe kayacaktı. Meksika'da başına gelenleri geride bıraktığını sanıyordu, fakat kimse böyle bir şeyi kolayca atlatamazdı. Hem de hiç kimse...

Öte yandan elinden tutmak için yanında ben olacaktım. Ölümümüze sebep olmaması için bunu yapmak zorundaydım. Zaten benden nefret ediyordu, haliyle görevdeyken yapması için onu zorlayacağım şeyler aramızdaki çalkantılı ilişkiyi çok da etkilemezdi.

Victor, kardeşim... benim biricik, *katil* kardeşim... Ne yapmaya çalışıyordu sahi? İtalya'daki bu yeraltı dünyasına, tüm bu vahşi insanların arasına Izabel'i göndermekle eline ne geçecekti?

Ah, evet, belki de biliyordum.

Victor'un yapmaya çalıştığı şey aslında benim için sürpriz değildi. Onu çok iyi tanıyordum. Izzy'yi seviyordu sevmesine ama Victor hep aynıydı ve her zaman da aynı kalacaktı. Bundan emindim.

* * *

Naples'e vardık. Uçaktan dışarı adımımı atar atmaz, bir hatıranın üzerine ayak basıyor gibi hissettim. Yıllar önce bir görev için buradaydım. Fakat anıyı aklıma getiren görev değil, Claire'di. Claire her zaman İtalya'ya gitmek istediğini söylerdi ve ben de muhtemelen hiçbir zaman bunu gerçekleştiremeyeceğimi bilmeme rağmen, ona kendisini bir gün İtalya'ya götüreceğime dair söz vermiştim.

Yaptığı şey için kardeşimi bu yüzden hiçbir zaman affetmeyeceğim.

Hiçbir zaman...

Izabel ve Nora'yla şehrin merkezinde bulunan, ülkenin en pahalı oteline nihayet ulaştık. Zengin ve acımasız bir pislik olan Niklas Augustin olarak otele giriş yaptım. Görevi tamamlayıp buradan çıkıp gidene kadar da bu takım elbiselerin içinde taşaklarımın havasızlıktan ölmesine izin vererek kendimi gereğinden çok kardeşim gibi hissedecektim. Bir daha takım elbise

giymeyeceğime o an söz verdim, fakat sonunun Claire'e verdiğim söz gibi olmayacağını umarak...

Üstünde ince çizgili bir takım elbise olan, papyon takmış otel görevlisi, bizi otelin en üst katında bulunan, şehir manzaralı süitimize götürmek için önden ilerledi. Ben görevliye bahşiş verip eleman bizi odada yalnız bırakana dek Nora'nın gözlerinin yerden kalkmadığını fark ettim. Güzel hamleydi doğrusu.

Sonra balkona doğru gidip kapısını avuç içlerimle iterek açtım ve ılık sonbahar havası içeri doldu. Izabel ve Nora, içeride herhangi bir dinleme ya da görüntü kaydeden aletlerin olup olmadığını kontrol etmek için odayı gözden geçirdiler. Geldiğimizi hiç kimse bilmediğinden burada bir şey olma olasılığı henüz yoktu ama emin olmakta fayda vardı. Bu kadar hızlı yola çıkmamızın sebebi tam olarak buydu. Böylece Moretti'nin çalışanları, bu yeni bir müşteri için bir şeyler ayarlayamayacak ve işler bizim kontrolümüzde başlayacaktı.

Dedektörü çantaya kaldırırken, "Temiz," diye ilan etti Nora. "Tek kablosuz sinyal internetin."

Izabel yaklaşırken, "Bende de durumlar aynı," dedi. "Madem öyle ilk hamlemiz ne?"

Çift camlı kapıdan dönüp onlara baktım. Izabel kendine siyah tokası olan, ince bir kemerin küçük belini sıkıca sardığı, dizlerinin üzerine inen krem rengi bir elbise ve üst kısmında zarif bir şerit olan krem rengi bir ayakkabı seçmişti. Daha çok bana aitmiş gibi görünmesi gereken Nora ise barut renginde basit bir elbise giyiyordu. Elbisesi daha uzun olup dizlerinin iki karış

altına kadar iniyor ve vücudunda rahatça sallanıyordu. Ayaklarında ise bileklerine kadar gelen düztaban beyaz ayakkabıları vardı. İkisi de saçlarını sıkıca atkuyruğu yapmıştı. Sadece Izabel mücevher takmıştı ve küçük siyah bir cüzdan taşıyordu. Lanet olsun, ikisi de gerçekten çok güzeldi. Bu tür rollerin bu işi bu kadar kıymetli kıldığı kesindi.

Onları baştan aşağı süzerken aynı zamanda da bir sonraki hamlemizi düşündüm.

"Doğrudan olaya girelim," diye cevap verdim. "Sanırım uçakta yeterince konuştuk."

Nora, "O zaman bitirelim şu işi," dedi.

Izabel'e baktım.

Kararlılıkla ve kendinden emin bir şekilde, "Ben dünden hazırım," diye yanıtladı.

Umarım kendisine *fazla* güvenmiyordur diye düşündüm ister istemez.

Olur da planlarımızdan biri ters gider diye uçakta zamanımızın çoğunu her bir detayın üzerinden geçerek harcamıştık. İddia ettiğim kişi olduğuma bu insanların inanması konusunda bir endişem yoktu. Niklas Augustin'e ait kimliğim bir yıl önceden hazırdı ve böylesi özel bir role ihtiyaç duyulacak anı bekliyordu. Düzenimiz içinde James Woodard ve benzeri uzmanların varlığı ve Victor'un Birlik'i dışında pek çok bağlantısının olması ihtiyaç duyulduğu kadar geriye gidebildiğimiz sahte hayatlarla, inanılır kimlikler yaratmamıza imkân tanıyordu. Sadece benim için otuz tane kimlik vardı. Fakat bu Francesca Moretti'nin ya da onun

yerine geçecek kişinin bize güveneceği anlamına gelmiyordu. Ama zaten ben de Moretti işinde karşılaşabileceğim herkesin güvenilmez olmalarını umuyordum.

* * *

Birkaç saat sonra şehir merkezinden uzak bir restoranda Miz Ghita olarak bilinen bir kadınla buluştum. Napoli'deki bağlantılarımızdan birtakım numaralar aldıktan ve birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra bir buluşma ayarlamıştım ve bu buluşmanın bizi Francesca Moretti'ye götürmesini umuyordum. Şimdilik elimizde bu vardı ve ben bu işin içinden çıkabilmek için yeteneklerime güveniyordum. Tabii demir gibi sert ve inatçı bir boğa kadını olan Miz Ghita'yı atlatma konusunda etrafta dolaşan dedikodu ve uyarıları hafife aldığım anlamına gelmiyordu bu.

Izabel ve Nora da bana eşlik ediyorlardı ve buluşmanın en çok da bu kısmı beni tedirgin ediyor gibiydi. Derken Miz Ghita kapıda göründü. Umarım Izabel söz verdiği gibi çenesini kapalı tutar diye geçirdim içimden.

Miz Ghita, bize doğru yaklaşırken bir centilmen gibi ayakta bekledim. Ellerim önümde kibarca birbirine kenetlenmişti; altın ve pırlanta kaplı yüzüğüm ve pahalı Rolex'imse gözler önündeydi. Çenemi vakur bir şekilde dik tutup Miz Ghita'dan gözlerimi ayırmadım.

Izabel ve Nora da sandalyelerinden kalktılar.

Garson oturması için sandalyesini çekerken, gösterişli küpelerle süslediği kulaklarının altına gelecek şekilde kısa kesilmiş, gri-kahverengi saçlarıyla, ortalama bir altmış boylarında olan Miz Ghita başıyla beni

selamladı. O oturduktan hemen sonra ben de oturdum. Izabel ve Nora da bizim ardımızdan yerlerine geçtiler.

"Benimle buluştuğunuz için size minnettarım," dedim.

"Dakikalarım kıymetlidir, Bay Augustin. Her birini fütursuzca tüketmeden önce bunu bilmenizi isterim." İçki siparişini alma girişiminde bulunan garsonu sepetledi ve bana bakıp, "Numaranız var mıydı?" diye sordu.

Başımı salladım.

Ceketimin cebine uzanıp içinden bir zarf çıkararak, "Var," dedim.

Zarfı masaya koyup hafifçe ona doğru kaydırdım. Zarfı yüzüklerle kaplı parmaklarının arasına alıp açtı ve içindeki paraya dikkatle baktı. Miz Ghita herhangi bir şey söylemese de zarfı bana geri vermemesi teklifi kabul ettiğine delaletti. Onunla sadece buluşmak için 20.000 dolar vermiştim; ama ona zengin olduğumu ve Moretti'nin fahişelerinin taleplerini karşılayabileceğimi kanıtlamak işin kolay kısmıydı. Gizli bir memur ya da devlet ajanı olmadığımı veya gerçekte olduğu gibi öfkeli bir babayı yatıştırmak için Francesca Moretti'yi kaçırmayacağımı kanıtlamak zor olacaktı.

Böyle bir görevde bulunmayalı uzun zaman olmuştu. Fazla körelmediğimi umuyordum.

Bayan Ghita, "Bir yatırımcı, ha?" diye söze girdi. "Bütün bu yatırıma bakılırsa, risk alan birisin. Yüksek bahisleri seven bir kumarbaz..."

Gülümsedim.

Başımı yana eğerek, "Ah, yapmayın lütfen," dedim, "ikimiz de biliyoruz ki geçinmek için yaptığım şeyin

bir anlaşmaya varıp varamayacağımızla ilgisi yok. Bu sadece satın alma kabiliyetimin bir göstergesi."

O da başını yana doğru eğerek pis pis sırıttı.

"Kesinlikle aksinin mümkün olduğu birkaç meslek söyleyebilirim," dedi. İkimiz de biliyorduk ki polis memurlarından hükümet çalışanlarına, hatta dinle ilgili kişilere dek herkes seks için onlara gidiyordu. Haliyle bu sadece bir testti. Kendimi savunma ihtiyacı hissedip hissetmediğimi, güvenilir biri olduğumu açıklarken gözlerimi kaçırıp kaçırmadığımı görmek istiyordu. Çünkü biri yalan söylüyorsa, gözleri daima etrafta başıboş dolaşırdı. Tabii eğer yüksek lisansını benim gibi yalan söyleme sanatı üzerine yapmadıysa... Günlük hayatta asla yalan söylemiyor fakat rol yaparken, yalancı pisliğin teki oluyordum ve kahretsin, bu konuda çok iyiydim.

Karanlık ve kendine güvenen gülümsemem yüzümde, öne doğru eğilip sesimi alçalttım.

"Zamanın değerli olduğunu düşündüğünüzü sanmıştım, Bayan Ghita. Sizinkine saygı duyduğum kadar siz de benim zamanımın en az sizinki kadar değerli olduğunu ve boşa harcamayı tercih etmediğimi dikkate almalısınız," dedim ve sonra tekrar geriye doğrulup sandalyeme yaslandım. "Şimdi eğer önemli meselelerde bir ilerleme kaydettiysek, hafta bitmeden alım yapmam gerekiyor."

"Sizi onaylasam bile, bu mümkün olmayabilir."

Duraksamadan, "Olması gerekecek ama," dedim. "Olmayacaksa..." Ve ardından saçmalıklara ayıracak

vakti olmayan ve her şeyden öte kesinlikle çaresizlik ne bilmediğinden, seve seve başka bir yere gidebilecek Niklas Augustin oldum. Milyon dolarımı yanıma alıp gitmeye hazırlanmak üzere ayağa kalktım.

Birkaç saniye sonra Izabel ve Nora da kalktı. Nora'nın başı yere eğik, elleriyse zarifçe önünde bağlıydı. Izabel kendini biraz daha ön plana atıyor, Miz Ghita'nın gözlerine bakıyordu fakat yine de ağırbaşlı, itaatkâr bir karakter izlenimi vermeye çalışıyordu. Miz Ghita bunu fark etmişti ama buna dair bir şey sormadı. Onun için yanımda götüreceğim para çok daha önemli bir meseleydi belli ki.

"Neden oturmuyorsunuz, Bay Augustin?" Eliyle sandalyemi işaret etti. "Düzenlemeler yaparak alışverişinizi hızlandırabiliriz. Tabii eğer sizi onaylarsam..."

Teklifini düşünüyor gibi yaparak bir süre daha masanın yanında durdum ve yavaş yavaş tekrar sandalyeme oturdum. Izabel ve Nora her zaman olduğu gibi beni takip ettiler. Izabel oturduğunda Miz Ghita'nın bakışlarının bir an onun üzerine kaydığını gördüm.

Sonra tekrar bana baktı.

Bayan Ghita, "Bizim verdiğimiz hizmetler için burada olmadığınızı anlıyorum," dedi, "karşılıksız satın almak istiyorsunuz. Normalde bunu yapmıyoruz, Bay Augustin."

Yalan söylüyordu, fakat sorun değildi.

Başımı salladım. "Farkındayım ama aynen öyle, ihtiyacım olan şey karşılıksız alışveriş. Bir istisna yapabileceğinizden de eminim."

O da başını salladı ama yapabileceğini kabul ettiği için değil, bunu düşüneceği için. Ne de olsa Francesca Moretti'ye ait fahişeler alıcılara genelde karşılıksız olarak satılmıyordu, sadece hizmetleri satıştaydı. Gelgelelim Moretti ailesi aynı zamanda seks kölesi ticaretindeydi. Birlik'te bir görev için alıcı olarak çalıştığımda, bununla ilgili hikâyeler de duymuştum. Efendiler, satıcılar, alıcılar... Canlı bir alım satım işiydi bu. Fakat ben pazardaki herhangi bir kızı değil, artık kolaylıkla satılamayan bir fahişeyi arıyordum. Görevimiz Olivia Bram'i bulup satın almak, Amerika Birleşik Devletleri'ne göndermek ve Francesca Moretti'yi kaçırıp kızın babasına, kadının cezasını kesmesi için teslim etmekti.

"Belki de," dedi Miz Ghita, "bu Francesca Moretti'yle buluşmanızı gerektirecek." Sanki böyle bir durumun pek de mümkün olmadığından memnuniyet duyar gibi sırıttı. "Ve Madam'la bir buluşma ayarlamak, hiç de kolay bir şey değil."

Kendimden emin bir şekilde, "Sizi temin ederim ki, onun huzurunda bulunabilmek için Madam'ın neye ihtiyacı varsa bunu temin edebilirim," dedim.

Miz Ghita garsona işaret etti.

"Bir su alacağım," dedi ve sonra bana döndü.

"Bana da aynısından."

Garson siparişi getirmek için derhal yanımızdan ayrıldı. Miz Ghita kontrolünü geri kazanmış gibiydi. Tekrar bana döndü. Miz Ghita kaybetmeyi sevmeyen bir kadındı ve ayrılmaya niyetlenip ayaklandığımda burada kalmam için beni ikna etmesi gerekmişti. Onu

gıcık etmiştim belli ki, ama Francesca Moretti'nin benimle buluşmayı hiçbir şekilde kabul etmeyeceğini bildiğinden, an itibariyle benden intikam alıyormuş gibi hissettiğinden emindim.

Bense Moretti'nin teklifimizi kabul edeceğine sol taşağımın üstüne bahse girebilirdim.

"Eğer mevzuyu konuşmaya devam etmemi istiyorsanız, alışverişteki niyetinizin ne olduğunu bana söylemeniz gerek," dedi. "Ve kızları hazırlamak için çok para harcadığımızı, bundan dolayı teklifinizin iki katına çıkarılması gerektiğini, aksi takdirde bu işten kâr elde edemeyeceğimizi bilmeniz lazım."

İçinde en ufak bir şüphe kalmasın diye, "Para hiçbir şekilde engel değil," diye açıkladım. "Yalnız alışverişle ne planladığımın ne önemi var?"

Garson uzun bir şişe su ve dört bardakla geldi. Bir bardağı Miz Ghita'nın önüne, bir bardağı da benim önüme koydu. Kalan iki bardağı Izabel ve Nora'ya vermeye yeltendiğinde onu durdurmak için elimi kaldırdım. Sert bakışlarım çekingen bakışlarını yakaladığında, "Buna gerek yok," dedim. Başını bir kere sallayıp kalan iki bardağı masada Izabel ve Nora'nın uzağına bırakıp, benim ve Bayan Ghita'nın bardaklarını doldurmaya başladı. Daha sonra boş bardakları yeniden eline aldı ve parmaklarının arasında tutup şangırdatarak yanımızdan ayrıldı.

Bayan Ghita sessiz bir şekilde, "Dubai dışındaki efendiler haricinde alışverişe izin vermiyoruz," diye açıkladı. "İş gereği ve kişisel sebeplerden dolayı sizinle

bunu tartışma ayrıcalığım da yok. Hiçbir durumda ya da herhangi bir miktar para için bunun pazarlığını ben yapamam." Alabildiğine haşin, kahverengi gözleri anlattıklarına kulak misafiri olan var mı yok mu diye anlamak için bir sağa bir sola bakıp etrafı inceledi. "Bunlarla alakalı bir durumunuz varsa, iş yapamayız, Bay Augustin."

Bardağımı dudaklarıma götürüp sudan küçük bir yudum aldım.

Gelişigüzel bir şekilde bardağımı masaya koyarken, "Alışverişimin nedeni sadece özel koleksiyonuma ilave yapmak," dedim. Ardından başımı hafifçe solumdaki Nora'ya doğru eğip, "Gördüğünüz gibi bir tane sarışınım var," diye açıkladım. Sonra sağımdaki Izabel'e baktım ve "Bir de kızılım var. Açıkçası farklı renkleri ilgi çekici buluyorum," dedim.

Izabel üzgün bir şekilde bana baktı, elimi kalçasına koydum.

Bayan Ghita, Izabel'in eteğindeki elimi izlerken, suyundan bir yudum aldı.

Bardağı önüne koyarak, "Görüyorum," dedi. "Hafta sonuna kadar almak istiyorsanız, neden daha önce alışveriş yapmadığınız bir kurumda hesap açma zahmetiyle uğraşarak zaman kaybediyorsunuz ki?" Elini önce Nora'ya, sonra da Izabel'e doğru sallayarak, "Neden bu ikisini aldığınız yerden alışveriş yapmayı denemiyorsunuz? İkisi de çok güzel ve terbiye edilmiş görünüyor." İnce kaşlarını kaldırarak Izabel'e baktı ve "Tabii bu hariç, bu farklı," dedi.

Sakin kalıp otoritemi koruyarak, "Kızlarımı konuşmak için burada değiliz," dedim. "Fakat diğer sorularınıza cevap vermek gerekirse, neden sıkıntıya girmek istemeyeyim ki? Ticaretiniz dünyadaki en elit hizmetlerden birini sunuyor. Haksız mıyım?"

Bir müddet duraksadıktan sonra, "Kesinlikle haklısınız. Fakat dediğim gibi dört gün çok kısa bir süre. Diyelim ki her şey kontrol edildi ve mucizevî bir şekilde Madam Moretti sizinle görüşmeyi kabul etti. Sizin dışınızda da pek çok randevusu olacağı için size sıra gelene kadar haftalar, hatta aylar geçer." Bardağından az bir yudum daha su içti ve yüz ifadesi değişti. Daha önce her şeyi bırakıp gitmeye niyetlendiğim gibi yapmamı bekleyerek, "Sanırım yeterince boşa zaman harcadık," dedi. Benim oyunumu bana oynamaya çalışıyordu. "Belki de daha çok vaktiniz olduğu bir gün mevzuyu yeniden konuşabiliriz. Hepsinden de öte, isminizi daha önce hiç duymadım ve açık konuşmak gerekirse, Madam Moretti de böyle bir insanla vaktini boşa harcayacak değil." Ona verdiğim zarfı bana doğru kaydırıp masadan cüzdanını aldı ve "Başka bir zaman," deyip kalktı.

"Oturun, Miz Ghita Moretti," dedim ve yüzü âdeta şok olmuş bir şekilde donup kaldı. Ardından bu halini hızla gizlemeye ve kontrolünü tekrar kazanmaya çalıştı.

Avuç içlerimi masaya bastırarak kollarımı kaldırdım ve sağ elim sol elimi kaplar vaziyette ellerimi önümde bağladım.

Sandalyesine doğru başımı eğdim.

"Dünyadaki en varlıklı insanların sahip olmak için çuvalla para dökmeye hazır olduğu bir şeyiniz varsa, yatırım yapmak pek de kumar sayılmaz, Bayan Moretti."

Izabel'in belli belirsiz bakışlarını yandan görüyordum, ancak Nora başını bir an olsun kaldırmıyordu.

Miz Ghita yavaşça geri oturdu ve ben de bu müthiş elin tadını çıkarmaya devam ederek, "Yatırımlarım borsa ve gayrimenkulden biraz daha fazlasını içeriyor," diye açıkladım.

Şüpheli ve soğuk gözlerle bana bakıp, "Kimsiniz siz?" dedi Miz Ghita. "Siz benim kim olduğumu biliyorsunuz. Bana da aynı nezaketi bahşedin lütfen."

Kadının Francesca Moretti'nin annesi olduğundan emin değildim, ama içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyordu. Izabel beni barda bırakıp gittikten sonra bütün gece Moretti ailesiyle ilgili ödevim üzerine yoğunlaşmış ve geleneğe göre anne "arzulanan" biri olmaktan çıktığında, işin idaresinin kızına geçtiğini öğrenmiştim. Yine de ölene dek anne, müşteri, para ve güvenlik gibi işleri idare ediyordu.

Kendimden emin ve belli belirsiz bir şekilde Bayan Ghita'ya gülümsedim.

"Kimliğimin özel yanlarını sadece Madam'ın kulakları ve gözleri için açabilirim," dedim. "Fakat bana bir görüşme bahşetme konusunda karar vermesini kolaylaştırmak için sizden ona bir mesaj iletmenizi isteyeceğim." Durup bir yudum su alarak zaman kazandıktan sonra, "Ve tabii ki alım yapmam için onay vermesi için..." diye ekleyip bardağımı tekrar bıraktım.

Bayan Ghita gergin ve sinirli bir şekilde yutkundu, fakat yine de katı ve sarsılmayan tavrını takındı. Benimle aynı seviyede kalabilmek için sırtını ve omzunu dikleştirerek, "Pekâlâ, mesajınız nedir?" deyip çenesini de yukarı kaldırdı.

Önümde duran zarfı gerisin geri ona doğru kaydırdım. Bileğimi hızla çevirerek işaret ederek, "Madam'a şöyle söyleyin: Bu şehirden ayrılmadan önce o ve ben bir iş bağlantısı kuracağız ya da ben bunun yerine paramı Milano'da bulunan Madam Carlotta'ya vererek kendisinin işin dışında kalmasını sağlayacağım. Madam Carlotta'nın geçen yıl gelirini üç kat artırdığını duydum," dedim ve pis pis sırıttım, fakat sadece biraz...

Suratı düşen Miz Ghita bir an teklifim ve tehdidim üzerine düşündü. Daha sonra ayağa kalktı. Bir centilmenin bir kadın için yapacağı gibi ben de onunla birlikte ayaklandım. Miz Ghita zarfı masadan alıp onu büyük, siyah cüzdanının içine tıktı.

"Sizinle temas halinde olacağım, Bay Augustin."

Başımı salladım. "Haberinizi bekliyor olacağım."

11. BÖLÜM

Niklas

Arabadayken Izabel ve Nora'nın diledikleri gibi konuşmak için can attıklarını fark ettim. Otele geldiğimizde şoföre parasını ödeyip araçtan indik. Nora çok daha kontrollüydü, ama neyse ki odamıza gidene kadar Izabel de rolüne sadık kalmayı başardı. En azından süite girip, kapıyı kapatıp, odayı tekrar gözden geçirene dek hiç renk vermedi.

Küçük, siyah cüzdanını masaya bırakıp, topuklularını çıkarırken Izabel, "Nasıl bildin?" diye sordu. "Bu arada o tam olarak kimdi?"

Kravatımı gevşetirken, "Francesca Moretti'nin annesi," diye cevap verdim.

Ve Izabel ve Nora'ya bu sonuca nasıl vardığımı açıkladım.

Nora, "Etkilendim," diye konuşmaya başladı. "Dürüst olmak gerekirse, böyle bir rolü oynayabileceğinle ilgili şüphelerim vardı."

"Neden?" Kravatımı çift kişilik yatağın ucuna fırlatıp gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

"Sanırım seni daha inatçı ve karmaşık biri olarak gördüğüm için."

Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp gömleğimi çıkardım.

"Pekâlâ, henüz işin içine girmedik bile," dedim.

Izabel, "Yuttuğunu düşünüyor musun?" diye sordu merakla.

Sakin bir şekilde, "Evet, gayet yuttu," dedim.

Nora, "Yine de," diyerek söze girdi, "gittiğin yol tersine dönebilirdi. Tehditler her zaman sonuç vermeyebilir."

"Evet, vermezler," diye kabul ettim, "ama bu verecek."

Pantolonumu çıkarıp boxerımla banyoya doğru yürüdüm. Izabel'in gözlerini benden kaçırması komikti doğrusu. "Francesca gibi bir kadın aptal değildir. Onu hiçbir şeyin alt edemeyeceğini düşünecek kadar da hayal dünyasında yaşamıyor. İşiyle ilgili her türlü tehdidi, özellikle de bir rakibi ciddiye alacaktır."

Izabel, "Öyleyse, işe yaradı," dedi. "Ben bile çekip gideceğini ve orada her şeyin biteceğini sandım."

"İçeri bir kere girdiğimizde, işler değişecek," dedim. "Yemlerden hangisinin Francesca Moretti olduğunu anladığımda, onunla buluşup yapmak zorunda

kalırsam, önüne işimle ilgili bazı saçmalıklar atacağım; fakat sonra yeni bir kız satın almak istediğimi açıklayacak ve onun için bir tehdit oluşturmadığımı göstereceğim. Tehdit olmamı istemiyorsa, ki isteyeceğini hiç sanmıyorum, o zaman kolaylıkla ikna olacak."

Nora, geniş odanın ortasındaki koltuktan, "Çok kolay bir şeymiş gibi geliyor kulağa," dedi.

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. "Bunu kendi başıma yapıyor olsam, çok daha kolay olurdu. Beni kendimle ilgili endişelenmiyorum," dedim ve bakışlarımı Izabel'in üzerinde yoğunlaştırdım, ama bana karşı çıkmasına müsaade etmeden kendimi banyoya atarak tartışma çıkmasını da engelledim.

* * *

Cep telefonum çalmaya başlayınca, Izabel ve Nora'nın başı aynı anda bana çevrildi, çünkü bu özel numarayı arayan sadece Moretti malikanesinden biri olabilirdi.

Üçüncü çalışın ardından cevap verdim.

Hattın öteki ucunda olan Ghita Moretti'ye, "Buyurun, ben Niklas Augustin," dedim. "Bu kadar kısa bir sürede sesinizi duymak ne güzel. Evet, sizi dinliyorum." Sağda solda gezinerek Miz Ghita'nın kuralları anlatmasını dinledim. Bildik otoriter tavırları kontrolün kendisinde olduğunu düşündüğünün göstergesiydi. "Anlıyorum, evet. Hayır, gayet iyi. Orada olacağım," dedim, buluşma için yer ve zaman önerince. Ardından Nora'yı ve Izabel'i sordu. Bu kancık çenesini hiç kapatmaz mıydı? "Evet, kızlarım da benimle olacak. O halde görüşürüz. Elbette nakit getireceğim. İyi günler, Bayan

Ghita." Konuşmayı sonlandırmak için parmak ucumla ekrana dokundum.

Nora ve Izabel şaşkınlıkla bakıyorlardı. Kabul etmeliyim ki ben bile biraz şaşırmıştım.

Telefonu önümdeki sehpaya koyarken, "Ben de bu kadar kısa bir süre içinde dönüş yapacaklarını düşünmüyordum," diye açıkladım. "Bu gece saat onda bizimle buluşmak istiyorlar. Malum... paranın açamayacağı kapı yoktur derler."

Nora, "Ve tehditlerin..." diye hatırlattı.

Izabel biraz endişeli bir şekilde, "Fakat üç saatimiz var," dedi.

Ona bakıp sırıtarak, "Sorun ne? Olman gerektiği gibi mi hissetmeye mi başlıyorsun?" diye alay ettim.

İç çekerek öfkeyle başını salladı. "Hiç büyümeyecek misin, Niklas? Eşek herifin tekisin."

Hazırlanmak için kanepeden kalktım.

Bay Augustin'in takım elbiselerinin asılı olduğu dolaba doğru ilerlerken, "Kimliğine dair her şeyi burada bırak, Izabel," dedim. "Rolünü oynamaya bak. Hem de çok iyi oynamaya. Aksi takdirde canlı çıkmayı başaramayız."

Nora, "Ona daha çok güvenmelisin," dedi. "Izabel'e katılıyorum. Artık büyümeli ve ona bu şekilde davranmayı bırakmalısın."

"Izzy'yi asla bir ajan olarak kabul etmeyeceğim ve sen de biliyorsun ki bu işle ilgili hiçbir şeyden anlamıyor," diye itiraz ettim. İşaret parmağımla Nora'yı

ve kendimi işaret ederek, "Sen ve ben, bu işi ne kadar süredir yapıyoruz? Evet, doğru ya! Çocukluğumuzdan beri. O ise neredeyse sıfır tecrübeyle, hem de milyar dolarlık bir işte ve böyle bir rolde yer almamalıydı. Arizona'da kalıp o kadınla yaşasaydı ya? Ne bileyim, cuma geceleri o lanet barlara gidip yirmi dört yaşında, rock star olma sevdalısı, tembel piçler tarafından becerilip kız arkadaşlarıyla takılabilirdi. Bu görev sadece eski yaraları deşip yenilerini açacak. Izabel bunlara hazır değil ve hiçbir zaman da yeteri kadar hazır olmayacak. Bundan dolayı benden önce davran ve o lanet çeneni kapat."

"Tam burada, karşında duruyorum, seni lanet olası pislik!" Izabel, bana doğru adım atarken öfkeden gözleri parlıyordu.

Muhtemelen söylediğim şeylere karşı çıkmak için ağzını açacaktı ki bir anda bundan vazgeçip sakinleşti. Kendi kendini sakinleştirmesi şaşırtıcı, hatta biraz kafa karıştırıcıydı. Ondan sıkı bir kavga bekliyordum çünkü. Izzy ise derin bir nefes aldı ve "Hazırlanalım artık. Malum bu milyon dolarlık bir iş," deyip gardırobunun olduğu odaya doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Nora ve ben, bir an orada öyle kaldık.

O bana baktı, ben ona baktım.

Izabel'in duymaması için sessizce, "Ne yapıyorsun, Niklas?" diye şüpheyle sordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum sertçe.

Benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi başını salladı ve banyoya doğru ilerledi.

Belinden yakalayarak onu durdurdum.

"Sana lanet olası bir soru sordum!"

Nora'nın elleri boğazıma yapıştı. Sırtımı ve başımı duvara yaslayıp, bedenini bedenime dayadı. Yapmaya çalıştığı şeyi sevdiğimden ona engel olmadım. "Ve henüz Aya değilim," diye hırladı. "Dolayısıyla o diline sahip çıkmazsan, onu yerinden söküp alırım!"

Elleriyle nefesimi kestiğini görmezden gelmeye çalışıp gülümsedim. Beni yavaşça serbest bırakıp geriye bir adım attı, fakat gözlerini bir müddet üzerimden ayırmadı. Onu biraz daha sinir etmem için uğraşıyordu. Ama ben bunu sonraya saklayacaktım. Çünkü oyun başlamıştı ve Francesca Moretti'yle oynayacağım bölüm işin en ilginç kısmı olacaktı.

* * *

Bayan Ghita, bizi otelden bir arabanın alması için ısrar etmişti ve bu da hesaplarına göre bir taşla üç kuş vurmak anlamına geliyordu. Böylelikle nerede kaldığımızı öğrenecek, Moretti malikanesine ne zaman ve ne şekilde girip çıktığımızı kontrol edecek ve yol boyunca da bizi yalnız bırakmayacaklardı. Ayarlayacakları araçta kesinlikle kayıt cihazı olacak ve söylediğimiz, yaptığımız her şey kaydedilip izlenecekti.

Çıkmak için hazırdık ve süitimizin kapısı açıldığı an karakterlerimize bürünmüştük.

Bizi, otelin önünde bekleyen siyah bir araba aldı. Pencere tarafına, Izabel'in hemen yanına geçtim. Nora ise Izabel'in yanına oturdu. Arabada şoför dışında bize

eşlik eden sadece bir adam vardı. Tabii şoför de büyük olasılıkla sıradan bir şoförden çok daha fazlasıydı.

Nora gözleri yerde, elleri kucağında neredeyse kaskatı bir halde oturuyor; uzun ve zarif parmaklarından kesik olanı, elbisesinin yumuşak kumaşının ardına gizliyordu. Ne kıpkırmızı ruj ne siyah boyalı gözler... yüzünde hiç makyaj yoktu. Ama buna rağmen hâlâ baştan çıkarıcıydı. Bir alıcının isteyeceği de buydu zaten: Doğal bir güzellik, iyi eğitilmiş, narin, itaatkâr bir kadın... Nora'nın becerikli ve tehlikeli bir ölüm perisinden, zarif ve uysal bir geyiğe dönüşmesini bir türlü aklım almıyordu. Evet, ondan hoşlanmayabilirdim ama kabul etmeliyim ki yaptığı her işte çok iyiydi. Ve hızlı öğrendiğini dile getirdiğinde gerçekten de doğruyu söylüyordu.

Ayrıca Izabel'in de Naomi rolünde umduğumdan çok daha rahat olduğunu kabul etmeliydim. Hatta pırıl pırıl yeşil gözleriyle bana baktığında kendisinde Izabel'e ait hiçbir iz göremedim. O artık Naomi'ydi. Ona ne yaparsam yapayım, tereddüt etmeksizin her şeye izin verecek, benim tatlı ve istekli eşim... Tabii ki onu mecbur kalmadıkça güç bir duruma sokacak halim yoktu ve o da bunun gayet farkındaydı. Oysa evet, kardeşimden intikamımı almak için her şeyi yapabilir, bu durumdan pek çok şekilde faydalanabilirdim.

Naomi olarak, bir an beni kendime getiren tatlı bir ses tonuyla Izabel, "Ona isim vereyim mi?" diye sordu ve başını omzuma koydu.

Yüzümde en ufak bir duygu belirtisi olmadan, "Bunu düşüneceğim," dedim Niklas Augustin olarak.

Tepkisini ölçmek için elbisesini biraz kaldırarak, ellerimi kalçasına koydum. Heyecanını avuçlarımda hissedeceğimi beklerken, beni şaşırttı ve yanakları kızararak gülümsedi ve ağzımın kenarına dudaklarını bir kere dokundurdu.

Bir süre şaşkınlığımı üzerimden atamadım. Izzy beklediğimden daha iyi bir şekilde karakterine bürünmüştü. Kafa karışıklığımın yüzüme yansıdığını anlar anlamaz hemen kendime gelip umursamaz tavrımı takındım ve "Sana izin versem, ne isim verirdin?" diye sordum.

Düşünceli bir şekilde bakınarak, bir an bu soruyu kafasında tartıyor gibi davrandı. Şoför her birkaç saniyede bir dikiz aynasından bizi gözetliyordu.

"Lia'yı severim ya da Sia veya Nai de olabilir."

Nora'ya döndü.

"Aya, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Nora başını kaldırmadı ve sessizliğini korudu.

Konuşması için ona izin vermek için sakin bir tonla, "Ona cevap ver," dedim.

Nora bunun üzerine başını kaldırıp Izabel'e baktı, ama gözlerini uzun süre onda tutmadı. "Lia çok sevimli," dedi ve tekrar başını öne eğdi.

Bunun üzerine Izabel ışıltılı gözleriyle bana baktı.

Ona, "Sana bunu düşüneceğimi söyledim," dedim ve bir şeyle ilgilenmem gerekiyormuş gibi davranarak dikkatimi telefona verdim.

12. BÖLÜM

Niklas

Araç Moretti'nin korumalarının beklediği malikanenin ön kapısında durdu ve bir adam camlı bir kabinden geçişimize izin vermek için dışarı çıktı. Belinde bir silah vardı. Silahlı dört adam da kabinin önünde duruyordu. Kabinden çıkan adamla şoför aralarında İtalyanca bir şeyler konuştular ve şoför dijital bir aygıta imza attı. Ardından görevli bize dikkatle baktı. Başımla oturduğum yerden selam verdim, o da başıyla selamıma karşılık verdi. Sonra öteki adamlarla birlikte arabanın önünden çekildiler ve kapılar sessizce açıldı.

Moretti malikanesi tam da beklediğim gibi bir yerdi. Yemyeşil çimenlerle çevrili, kusursuz bir manzarası olan, pürüzsüz araba yolunun her iki tarafında yer alan ve avlu boyunca ilerleyip beş katlı malikanenin tam önüne kadar mükemmel bir çizgide devam eden taş ve mermerden yapılmış şelaleler, yolun her

iki tarafında, on adımda bir çimenlerin içinden uzanan lambalarda altın gibi parlayan ışıklar... Girişte bizi altı adet, kule gibi uzun ve geniş beyaz sütunuyla karşılayan malikanenin kendisi de göz alıcıydı. Izabel sağ koluma girerken, Nora da solumdaydı ve gözleri her zamanki gibi yerdeydi.

Araba arkamızdan uzaklaşınca, önümüzde duran iki silahlı adam uzun, çift kanatlı kapıyı açtı ve piyanonun sakinleştirici sesi duyuldu. İçeri girmeden önce üzerimizde silah var mı diye bizi aradılar. Çantamın içini de kontrol ettiler, fakat buldukları tek şey nakit para oldu.

Bu faslın ardından, ayak bileklerine kadar inen siyah, uzun elbisesiyle Miz Ghita kapıda belirdi. Ellerinde, bileklerinde, kulaklarında ve hindi gibi olan boynunda üçüncü dünya ülkelerinin çektiği açlığa çare olacak kadar çok mücevher vardı. Başına ise bir tarafına iki tane tüy sıkıştırılmış, siyah, örgü bir şapka takmıştı.

Sağ tarafa geçerek, "Bu taraftan, Bay Augustin," dedi ki bu istediğim bir şeydi.

Geniş koridor boyunca onu takip ederek, Venüs'le üç uçlu mızrağı ve yunusu olan Neptün'ün kule gibi heykelinin önünden geçip düzinelerce insanın şarap yudumlayıp çerez atıştırdığı geniş bir salona girdik. Bu benim asla katlanmayacağım türden bir atmosferdi. Havadaki tüm bu uğultu, para kokusu, plastik memeler ve katışıksız narsistlik... Bu görev bittiğinde, bir kutu sigaraya, viskiye ve bir de Jackie'ye ihtiyacım olacaktı.

Bayan Ghita yaşlılara özgü sert bir tonda, "Bay Augustin," dedi. "Bu Trevor Chamberlain. Trevor...

Niklas Augustin." Kısa adamla tokalaştım. "Chamberlain Şirketi'nin Yönetim Kurulu Başkanı," diye devam etti. "Bunu biliyor olabilirsiniz."

Beni sınıyordu.

Başımı sallayıp Almanca olarak, "Chamberlain Şirketi'ni oldukça iyi bilirim," dedim ve konuşurken sadece şirketin CEO'suna baktım. "Sekreterlerle ilgili skandalı görmezden gelirsek, geçen yıl Münih'teki en hızlı büyümeydi." Trevor Chamberlain'e belli belirsiz bir şekilde gülümseyerek, "Bir ara benimle sırlarını paylaşman gerek," dedim.

Trevor da aynı şekilde gülümseyerek Almanca yanıtladı: "Biliyor olmalısınız ki sır aslında birinin kendini her şeyden çekip çıkarabilecek kadar parasının olması demektir."

Hafifçe güldük. Trevor şarabını yudumladı. O an gözlerinin önce Izabel'e, sonra da Nora'ya kaydığını fark ettim.

Derken yirmili yaşlarında genç bir kadının elinde şarap dolu kadehlerin olduğu tepsiyi taşıyarak ilerlediğini gördüm. Etrafta dolaşan diğer hizmetçiler gibi dizlerinin üzerine kadar inen, alabildiğine basit, siyah bir elbise giymişti. Büyük göğüslerini ve kum saati şeklindeki bedenini ortaya çıkaran siyah bir kumaş parçası ise ince beline bağlıydı. Üzerinde hiç mücevher ve makyaj yoktu; küçük, siyah ayakkabıları düztabandı ve servis yaparken bile insanların gözlerinin içine bakmıyordu.

Tepsiden bir kadeh şarap aldım. Başını yana eğerek beni selamladı ve Izabel'e dönüp ona da şarap sundu.

Izabel bana baktı, gülümsedi ve göz kırptı. Başımla onaylayınca, o da kendine bir kadeh aldı.

Gelgelelim hizmetçi kız, Nora'ya aynı lüksü sunmadı. Demek ki kendisi de Aya gibiydi ve böyle olduğu için ne yapması gerektiğini biliyordu. Deli deliyi gözünden tanır hesabı, bir köle de diğer bir köleyi öyle tanırdı.

Derken Bayan Ghita'nın gözlerinin üçümüzün üzerinde olduğunu hissettim. Adeta pusuya yatmış, hata yapmamızı bekliyor gibiydi.

Hizmetçi kız tam yanımızdan ayrılacakken onu durdurdum.

Çantamı Nora'ya verip, "Hey," diye seslendim. Hizmetçi kız bunun üzerine bana bakmadan Miz Ghita'ya doğru yavaşça dönerek durdu.

Bayan Ghita, "Beyefendi ne derse yap," diye onay verince kız gözlerini yerden ayırmadan bana doğru ilerledi.

"Etrafında dön," dedim kıza.

Dediğimi yaptı. Ben de onu incelemeye koyuldum. Dikkatlice dönüyor ve böylece elindeki tepsiyi dengede tutuyordu. Hemen hemen siyah olan uzun saçları belinin altına kadar inmişti, krem sürülmüş açık karamel teni, kahverengi gözleri ve en hissiz adamı bile seks için yalvartacak kadar dolgun dudakları vardı.

"Kadehlerden birini kaldır," dedim.

Sol elinin narin parmaklarıyla bir kadehi kaldırarak istediğimi yaptı.

Bayan Ghita, "Bu satışta değil, Bay Augustin," diye konuşmaya başladı.

Kadehimden öylesine bir yudum aldım ve gözlerimi kızdan ayırmadan, "*Herkes* satın alınabilir, Bayan Ghita. Bay Chamberlain burada, ona da soralım." Bir yudum daha aldım. "Haksız mıyım sizce?"

Trevor garip bir şekilde gülümseyip kızı incelemek üzere bana katıldı.

Alıcılarla bağ kurmak önemliydi, özellikle de satıcıların önünde. Alıcılar bağ kurduğunda, satıcılar bundan hoşlanmazdı çünkü o zaman alıcılar, satıcıların arkasından ya da hatta yanlarındayken satıcıların pek de hoşlanmadıkları diyaloglara girebiliyor ve daha önce fark edilmeyen kusurlara ışık tutup, satın almanın artı ve eksilerini tartışıyorlardı. Fakat bu da oyunun bir parçasıydı. Zira alıcılar hiçbir zaman gerçek dost değildiler. Kusurlara değinmekle kalmaz, onları abartır, hatta uydurur ve diğer alıcıların teklifi yükseltmelerine engel olmaya çalışırlardı. Ama ben bu tür bir oyunla ya da benzer saçmalıklarla ilgilenmiyordum. Tek istediğim Miz Ghita'yı kaygılandırmak, onu hak ettiği yere koymak ve sonunda istediğimi elde edemesem dahi, işini ne kadar zor bir hale getirebileceğimi kendisine göstererek gözünü korkutmaktı.

Hizmetçi kız tam da kendisine öğretildiği boyun eğmişlikle önümde duruyor; bir elinde tepsi, ötekinde uzun süredir aynı şekilde tuttuğu kadeh olmasına rağmen, en küçük bir rahatsızlık işareti göstermiyordu. Hâlbuki şimdiye kadar durumu kötüleşmiş olmalıydı. Kadehi dudaklarıma götürürken kızı acele etmeksizin izledim.

"Her neyse, burada esmer bir kız için bulunmuyorum," dedim sonunda. "Daha açık renkte, mesela bal renginde bir şey arıyorum. Dahası solak kızlardan hoşlanmam." Boştaki elimle işaret ederek, "Elleriyle alakalı doğal olmayan bir şey var," dedim. Akabinde hafifçe gülerek hizmetçi kızı gönderdim. "Bana batıl inançlı diyebilirsiniz."

Ağzı kadehin kenarına değerken, Trevor Chamberlain bir kaşını kaldırdı, eleştirimi değerlendiriyormuş gibiydi. Tohumu atmıştım ve 1–0 öndeydim. Şimdi bu özel alıcı, ilgilendiği her kızın solak olup olmadığını kontrol edecek ve aksi durumda ya daha az para teklif edecek ya da alışverişten vazgeçecekti.

Tam bir enayi...

Kıza dair bir kusuru ortaya çıkardığım için bariz bir şekilde telaşlanan Miz Ghita'nın ağzı memnuniyetsiz bir şekilde kıvrıldı, fakat ağzını bıçak açmadı. Ne de olsa diğer müşterilerin önünde bir müşteriyle tartışmak epey sıkıntı doğururdu.

Hizmetçi kız, sessizce uzaklaşarak birbiriyle kaynaşmış küçük kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu.

Miz Ghita, "Bu sizin batıl inancınız, Bay Augustin," diye ekledi. Yüzünde rahat bir gülümseme belirerek, Trevor Chamberlain'e döndü. "Neye inanmayı tercih ettiğinizle ilgili tamamıyla. Solak insanlar eşsizdirler, çok daha yaratıcıdırlar ve bunlardan bir tanesine sahip olma fırsatını kaçırmak üzücü olabilir." Soğuk gözleri her şeyi düzeltebileceğini söylercesine üzerimden geçti ve ardından Trevor'a baktı. "Madam Francesca kısa bir

süre içinde burada olacak, o halde bu süreyi neye ihtiyacınız varsa onu tadarak geçirin."

Bu son sözün altyazısı şöyleydi: *Lütfen burada bulanan başka bir insanla sohbet edin.*

Trevor Chamberlain minnettarlığını başını sallayarak gösterdi ve ardından bana dönüp başıyla selam vererek, "Bay Augustin," dedi.

Ben de aynı şekilde, "Bay Chamberlain," dedim ve adam uzaklaştı.

Miz Ghita şüpheli bir tavırla, "Kusurlara karşı bu kadar tahammülsüz olan bir adam, nasıl olur da dokuz parmaklı bir kıza sahip olur, Bay Augustin?" dedi ve Nora'nın ellerine şöyle bir baktı.

Acele etmeksizin şarabımdan gelişigüzel bir yudum alıp cevap verdim: "Onu satın aldığımda on parmağının da olduğunu düşündünüz demek?"

Bunun üzerine hınzırca gülerken gözleri ışıl ışıl parlamaya başladı.

"Madam Francesca'nın malının güzelliğini bozan kimselerle iş yapması mümkün değil. Mallarımızı mükemmel bir biçime sokmak için çok fazla para, zaman ve kaynak harcıyoruz."

"Neden artık benim olan bir mal için birisi bu kadar kafa yorsun ki?" diye sordum.

Buruş buruş olmuş ağzını kasarak, "Hayır, ben hiç önemsemem," diyerek kendini geri çekti. "Fakat Madam Francesca, şöyle söyleyelim, parçalarının üzerine titrer. Büyük bir ressamı düşünün mesela. Tüm ruhunu ortaya koyarak yarattığı bir eseri, bir adamın açık

artırmayla satın alıp evine götürerek ona zarar vermesinden hoşlanır mı? Ya da bir mimar, tasarımı ve inşası için yıllarını harcadığı bir binanın otopark konulması için yıkılmasını ister mi?" Yuvarlak, kahverengi gözlerindeki soğukluk daha da büyüdü ve "Resmi olarak satışını yaptığımız kişileri özenle seçmemizin bir diğer sebebi de Madam Francesca'nın onlarla iftihar etmesidir," diye ekledi.

Nora'nın doğaçlama yeteneğini sınama vakti gelmişti.

Nora'ya bakmadan, "Aya," dedim. "Madam Ghita'ya bakıp parmağının neden senden alındığını ve nasıl benim malım olduğunu söyle hadi."

Nora, başını kaldırıp Miz Ghita'ya baktı, ama göz teması bir saniyeden fazla sürmedi, çünkü bunun onunla eşit olması anlamına geldiğini biliyordu.

Nora, uysal bir sesle, "Aya'nın parmağı, itaatsizlik ettiği için önceki efendisi tarafından alındı," dedi. "Efendi Niklas, Aya'yı kusurundan dolayı satın aldı." Sonra hemen başını indirdi.

Güzel oynadın, Nora Kessler. Hem de çok güzel oynadın.

Miz Ghita'nın bakışları bana döndüğünde, gözlerinde sakladığı şaşkınlığı ve az da olsa duyduklarına inandığına dair bir kıvılcımı gördüm.

Gözlerini kısarak, "Anlıyorum," dedi. "O halde piyasada solak bir kız aradığınızı varsayıyorum." Dudaklarından belli belirsiz bir sırıtma gelip geçti.

Şarabımdan son bir yudum aldım ve bardağımı yanımdan geçen başka bir hizmetçi kızın elindeki tepsiye bıraktım.

Trevor Chamberlain'i ustalıkla işlettiğimi işaret ederek, "Hile yapıyorsunuz, Bay Augustin," dedi. "Bundan hoşlandım ama *sizden* hoşlandığımı zannetmeyin sakın. Buradan özel bir anlaşma ya da herhangi bir ayarlamayla çıkamayacaksınız."

"Zor bir pazarlık olacağını ben de düşünmüştüm, Bayan Ghita."

"Evet," dedi, "o solak kız satışta değil."

"Dürüst olmak gerekirse," diye belirttim, "sadece solak olan kızlarla ilgilenmiyorum. Herhangi bir *kusuru* olanı arıyorum. Kusurlar bir kadını eşsiz yaparak ona kimlik kazandırır. Fakat merakımı bağışlayın, o kız neden satışta değil?"

Miz Ghita, elinde tepsisiyle kalabalığın arasında dolaşan, yirmi adım ötedeki siyah saçlı hizmetçi kıza baktı.

Miz Ghita, "O, Madam Francesca'nın favorilerindendir," diye açıkladı sonrasında. O an Izabel'de bir değişim hissettim.

Belki de içgüdüsel olarak ona baktım, çünkü Izzy'nin vakti zamanında Javier'in favorisi olduğunu biliyordum. Izzy bunun üzerine şarap kadehini kaldırıp dudaklarına götürdü. Kısa bir an da olsa kasıldığını anladım. Neyse Izabel yumuşak, itaatkâr yüzündeki tebessümünü korumayı başardığından bu durum çok dikkat çekmedi.

"Favorilerin nasıl olduğunu çok iyi bilirim," dedim, Izabel'e manalı bir bakış atarak.

Miz Ghita da Izabel'e şöyle bir bakıp anlayışlı bir ifadeyle başını salladı.

"Bunun ne kusurunun olduğunu merek ettim doğrusu," diye sordu sonrasında.

"Naomi'nin kusuru öyle görülebilen bir şey değil, ama var olduğuna dair sizi temin edebilirim," deyip mevzuyu o noktada sonlandırdım.

Miz Ghita hesap peşinde koşan, yuvarlak, siyah gözleriyle Izabel'e şöyle bir baktı. Umarım kanıtlamamı istemezdi, çünkü kardeşimin aksine Izabel'in vücudundaki diğer kısımları görmemiştim ve herhangi bir kusuru olup olmadığını bilmiyordum. Belki de otele gidince bunu telafi etmeliydim. Bu görevin bir parçası olduğu için pişmanlık duymasına sebebiyet vererek onu biraz kıvrandırabilirim. Bu hem o inatçı karakterine de bir ders olurdu.

Fakat Miz Ghita'nın acıması yoktu.

Izabel'e bir kere daha akbaba gibi gözlerle bir şeyler umarcasına bakıp bana döndü. "Ne olduğunu merak ediyorum açıkçası," dedi. Onun için çok önemsiz bir ayrıntıydı ama yine de bilmek istiyordu. Hem de şimdi, burada... Onu geri çeviremezdim. Aksi şüphe doğurabilirdi. Çünkü Nora'nın olmayan parmağıyla hava atmış ve kızlarımda kusur olmasını sevdiğimi Miz Ghita'ya söyledikten sonra bununla gurur duyuyormuş gibi görünmüştüm. Favori kızımın kusuruyla hava atmamak, haliyle soru işareti doğurup güveni zedeleyebilirdi. Kahretsin, ne yapmam gerekiyordu?

Izabel, "Ben gösterebilir miyim?" diye konuşmaya girince, beni panik halimden çekip çıkardı.

Ben ona bakarken, o da hem mülayim hem kendinden emin hem de cesur bir ifadeyle bana baktı ve durumu benden daha iyi idare edeceğine ikna oldum.

Ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan ve bu durumu yüzüme yansıtmamayı umarak, başımla onayladım ve "Evet Naomi, Madam Ghita'ya kusurunu göster," diye cevap verdim.

Izabel, şarap kadehini Nora'ya verip sırtını bana dönerek, "Fermuarımı açabilir misiniz?" dedi.

Sadece anlık bir hevessizliğin ardından fermuarının ucunu tutup aşağıya kaydırdım. Elbisesinin beyaz, dantel kumaşının yerini Izzy'nin pürüzsüz, bronz teni aldı. Üstelik ne sütyen ne de külot giymişti.

Lanet olsun, benimle dalga mı geçiyorsun, Izzy? Ne yaptığını sanıyorsun?

Izabel elbisesinden kurtulup bize bakmak için döndü. Artık salonun ortasında çırılçıplak duruyordu. Elliye yakın insan, hizmetçilerinki hariç her çift göz dikkat kesilmiş bir halde ona bakıyordu.

Kahretsin, gerçekten çok güzeldi. Yolumuzdaki Venüs heykellerinden de baş döndürücüydü. İncecik beli, çıkık kalçaları, orta büyüklükteki, dolgun göğüsleri... Sanırım kardeşimin onda ne bulduğunu görebiliyordum, ama bu durum Izzy'yi daha az geveze bir sürtük yapmaya yetecek değildi.

Izabel parmak uçlarını karnının üzerindeki kurşun yarasının olduğu düzlüğe getirdiğinde, göz göze geldik. Sonra dikkatini Miz Ghita'ya verdi. Kalbim sızlarken, suçluluk ve pişmanlık duygusu içimi kaplamıştı çünkü o yarayı açan kişi bendim.

Beni sen vurdun ve piçin tekisin, Niklas...

Izabel kibar bir ses tonuyla, "Nasıl yaralandığımı Miz Ghita'ya açıklayabilir miyim?" diye sordu.

Miz Ghita, bana baktı ve cevap vermemi bekledi.

Hızla, "Evet, Naomi," dedim. "O yaranın nasıl oluştuğunu anlat."

Izabel elbisesini kaldırdı ve kollarını elbisenin kollarından geçirdi. Fermuarını çekebilmem için sırtını bana dönerek, "Vuruldum," diye açıklamaya başladı. "Kaliforniya, Los Angeles'ta çok dengesiz bir adam tarafından." Sesindeki tatsızlığı ve iğneleyici tonu sadece ben anlayabilirdim.

Fermuarını kapattığım an ellerimi üzerinden çektim ve o da geriye döndü.

Bayan Ghita, sadece Izabel'e bakıp daha fazlasını bilmek istercesine, "Anlıyorum," dedi. "Peki, bu dengesiz adama ne oldu? Hakkından gelindi mi?"

Benimle bir an olsun göz göze gelmeden, "Hayır, Madam, bildiğim kadarıyla hâlâ dışarıda başıboş dolaşıyor. Fakat ondan artık o kadar da korkmuyorum," dedi.

Miz Ghita merakla bize baktı.

Sonra Izabel'e "Bay Augustin'i bulmuş olman iyi bir şey olsa gerek," dedi ama gözleri benim üzerimdeydi.

İkimiz de herhangi bir yorumda bulunmadık.

Derken Nora hariç üçümüz başımızı dikkatle solumuzdaki kemerli girişte beliren bir grup kadın ve erkeğe çevirdik.

13. BÖLÜM

Niklas

Kardeş gibi birbirlerine benzeyen dokuz kadın, bir grup takım elbiseli adamın arasında yürüyordu. Sanırım bu akşamki eskortları onlardı.

Derken altısı birden birer adamın koluna girdi ve grup dağılarak misafirlerin arasına karıştı. Bazısı mini bir kokteyl elbisesi giymiş, parmaklarını ve bileklerini mücevherlerle süslemişti. Birbirlerini gerçekten fazlasıyla andırıyorlardı ama bir tanesi diğerlerinden oldukça farklı görünüyordu. Çenesi daha yukarıdaydı ve gözlerindeki parıltı çok daha dramatikti. Birlikte yürüdüğü siyah saçlı, kahverengi gözlü eskortu bile sanki kendisine kariyerinin en önemli görevi verilmiş gibi kibirli bir tavır takınmıştı. Kızla kol kola yürürken, başını yukarıda tutuyor ve hiç kimsenin gözüne bakmıyordu. Köle olduğu için değil, çaba harcamayacak kadar çalımlı olduğu için...

Siyah elbisesi hışırdayarak ve gösterişli mücevherleri şıngırdayarak Miz Ghita ikisine doğru yürüdü.

Kelimeler sanki karnımdan çıkıyormuşçasına, ona bakmadan Izabel'e "Henüz değil," dedim. Kolumu etrafına sararak onu durdurdum.

Ona çok istekli olduğunu, sabırsızlık yapmaması gerektiğini söylemek istiyordum ama bunu yapamazdım. Miz Ghita bize doğru bakıyordu.

Beş-altı metre uzaktan başımla selam verdim ve eskortu olan havalı kadın gözlerini bir süre bana sabitledi. Dikkatimi çekecek kadar uzun bir bakıştı bu.

Üçü sohbet ediyordu. Önce bizimle ilgili konuştuklarından emindim, ardındansa aynı dikkati salondaki diğer misafirlere verdiler muhtemelen. Bu gece soru işareti doğuran tek adam olmamayı umuyordum ve böyle olduğu için de mutluydum. Şüpheleri benim üzerimde yoğunlaşmayacaktı.

Nihayet Miz Ghita, dokuz kadının içinden en kibirli olanı ve beraberindeki havalı eskortuyla yanımıza geldi.

"Madam Francesca Moretti, Bay Niklas Augustin ile tanışın. Bay Augustin, bu Madam Francesca."

Francesca diye tanıtılan kadın, güçlü ve kendinden emin bir şekilde bana bakıp elini bana doğru uzattı. Ben de vakit kaybetmeksizin hafifçe reverans yapıp elini dudaklarıma götürdüm.

Sadece onunla muhatap olduğumu belli eder bir tavırla, "Bu akşam bizi davet ettiğiniz için size minnettarım, Bayan Moratti," dedim. "Ve bu kadar kısa bir sürede olduğu için de çok sevindim."

Francesca, "O zevk bana ait," dedi. Onun gerçek Francesca olmadığını adım gibi biliyordum. Sonrasında, "Madam Ghita özel bir talebinizin olduğunu söyledi," diye konuya girdi ve sorgulayıcı gözleriyle başını hafifçe yana doğru eğdi.

Başımı sallayarak, "Evet," diye onayladım, "fakat bunu baş başa konuşmayı tercih ederim." Şöyle bir salonda göz gezdirip ekledim. "Zamanınız varsa tabii."

"Elbette," diye yanıtladı.

Miz Ghita, "Madam diğer misafirleri ziyaret edip gösteri bittikten sonra özel buluşma için sizinle görüşecek. Yanınızdakileri neden tanıtmıyorsunuz?" diyerek araya girdi.

Belli belirsiz gülümsedim. Malikânedeki diğer müşterileri aptal yerine koyabilirlerdi, ama benim onlarla uzaktan yakından alakam yoktu. Çünkü sadece seks için burada olan ve gerçekte neler olduğundan habersiz insanlardı onlar ve hiçbiri bu kadının gerçek Madam olmadığının farkında bile değildi. Gerçi muhtemelen bunu umursadıkları da yoktu, çünkü benim aksime teknik olarak hiçbiri burada Francesca Moretti için bulunmuyordu.

Izabel'e bakıp gözlerimi tekrar dublöre sabitledim.

"Bu benim kızım, Naomi," dedim ve Izabel gülümseyerek dublörü başıyla hafifçe selamladı. "Sizin solak hizmetçi kızınız gibi Naomi de benim favorimdir fakat artık bir köle değil. Yalnız merak ediyorum... Favori belirlerken neye dikkat ediyorsunuz?" Gerçekten sıradan bir diyalog gibi görünüyordu, ama sadece gerçek

Francesca'nın tereddüt etmeden cevaplayabileceği kadar da beklenmedik bir soruydu.

Dublörün gözleri Miz Ghita'ya kaydı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, ama bu sefer eskort araya girerek beni şaşırttı.

Yoğun İtalyan aksanıyla, "Ben Emilio Moretti," diye kibirle kendini tanıttı ve beni dikkatle inceleyerek, "Francesca'nın erkek kardeşiyim. Ne işle uğraştığınızı söylemiştiniz, Bay... Augustin?" diye sordu.

Ah, evet, demek bu yüzden eskort beyimiz böyle "dokunulmaz"dı. Bir saniye bile bu kadının gerçek Francesca Moretti olduğuna inanmamama rağmen, Emilio'nun söylediği kişi olduğunu düşündüm. Hepsinden öte Francesca Moretti gibi davranmaya çalışan dublörün gerçek Francesca'nın yakınlarına ve güvendiği akıl hocalarının yardımına ihtiyacı olmalıydı. Böyle dikkat çeken bir İtalyan ailesinin aile fertleri dışında yakını ve güvendiği de yoktur ne de olsa.

"Yatırımcıyım," diye açıkladım. "Borsa ve gayrimenkul..."

"O halde aklınız evlerde," diyerek sözümü kesti. Sahte bir gülümseme bu sözünü takip etti. Fakirler ve köylülerin aklını evle bozduğunu ima ediyordu aslında.

Elinde şarap tepsisiyle dolaşmaya çıkan solak hizmetçi kız önümden geçerken bir kadeh aldım, ama hâlâ tüm dikkatim Emilio'nun üzerindeydi.

Hafifçe gülümseyerek kadehten küçük bir yudum aldıktan sonra, "Aslında..." dedim anı uzatmak için şaraptan bir yudum daha alırken, "satın almayı bilen biri

için, senin de dediğin gibi aklı evlerde olanların paraya para katmalarının çok yolu var. Fakat dürüst olmak gerekirse, yaptığım şey tam olarak bu değil."

"O halde nedir, Bay Augustin?" Tepsiden bir kadeh alıp, dudaklarına götürdü. Yavaşça içerken kadehin ucundan gözünü kırpmadan bana baktı.

Kendimden emin bir şekilde, "Bunu da Madam'la özelde konuşsak iyi olur," diye açıkladım. Yanında oturan dublöre gülümsedim. "Gücenmeyin Bay Moretti, ama işle ilgili planlarımı masanın başında oturan kişiden başkasıyla tartışamam. Açıkçası o kişi siz değilsiniz."

Emilio'nun siyah gözleri parladı ve bakışları şarap tepsisini tutan sessiz hizmetçi kızın yanında duran Miz Ghita'ya kaydı

Bana, "Ses tonunuzdan hoşlandığımı söyleyemem," dedi.

Hafifçe gülerek şarabımdan bir yudum daha aldım.

"Evet, ama aile şirketinizin ses tonuma dair fikrinizi sikleyeceğini düşünmüyorum. Yani banka hesabım dururken... Değil mi, Miz Moretti?"

Miz Moretti, kendisine benzeyen kadınlardan biri eskortsuz bir şekilde yanından geçerken şarap tepsisinden bir kadeh aldı.

Sonunda Francesca gibi davranan dublör oyuna tekrar geri döndü. Ne de olsa söyleyeceği şeyi düşünmek için yeterince zamanı olmuştu. Bana misilleme yapmak için bir şey söylemek üzere olan Emilio'ya şöyle bir baktı ve onu susturmak için bir parmağını kaldırdı.

"Yeterli, sevgili kardeşim. Senin ve Anne'nin benim için konuşmanıza kesinlikle ihtiyacım yok." Siyah gözleri, Miz Ghita'nın üzerinde dolaşıp benimkileri buldu. "Sorunuza cevap verecek olursam, Bay Augustin... Bianca'nınki gibi siyah saç ve çok açık kahverengi ten..." Hizmetçi kıza yaklaştı ve parmaklarının tersini çıplak omzunda gezdirdi. "Onları seçmemi sağlıyor. En sevdiğim evcil hayvanlarımın hepsi bu olmazsa olmaz nitelikleri taşır. Peki ya sizin favorileriniz hangi nitelikleri taşımak zorunda?"

Bir an bile beklemeden, "Benim sadece bir tane favori kızım var," dedim. "Fakat favorim olması için kusurlarının olması gerekir. Tabii belirli birtakım kusurlar... At yüzlü olan bir kadına sikimi sokacak türden bir adam değilim kesinlikle."

Dublör, yanında duran sessiz benzeri ve Emilio, müstehcen konuşmamdan ötürü oldukça şaşırmış gibiydiler.

Izabel'le bir an göz göze geldim. Ne halt etmeye çalışıyorsun der gibi bakıyordu.

Miz Ghita hiç istifini bozmadı.

Yaptığım şey kendim olmaktı. Izabel benden ne bekliyordu ki? Takım elbise giyip Victor gibi mi davranacaktım? Şimdiye kadar beni daha iyi tanımış olmalıydı...

Sahte Francesca şeytanca gülümsedi. "Bu kesinlikle anlaşılabilir, Bay Augustin ve sizi temin ederim ki buradaki kadınlar ve erkekler en yüksek standarttadır. Aksini bulmanız mümkün değil."

Soğukkanlılıkla, "Haliyle kendisi *kusurlu* bir mal da bulamayacak," diye lafa girdi Emilio. "Bu yüzden belki de vaktini boşa harcamaktansa, defolu kızlarını alıp başka bir yere gitmeli, kardeşim."

Dikkatimi Emilio'ya yönlendirip pis bir gülümsemeyle, "Aklıma nüfuz etme teşebbüsleriniz gerçekten çok çocuksu, Bay Moretti," dedim ve ardından ona doğru eğilerek kısık bir sesle, "Gerçekten çenenizi kapalı tutmalısınız, çünkü tüm bu insanların gözleri önünde ailenin kötü görünmesine sebep oluyorsunuz," deyip dilimi şaklattım. Adamın yüzü kızarmıştı. Bunun üzerine sahte Francesca'ya bakıp gelişigüzel ekledim: "Burada size yardım etmesi için daha nitelikli birini bulmalısınız bence. Başbaşa görüşeceğimiz zaman birkaç özel tavsiyede bulunabilirim isterseniz."

Emilio tam bana saldıracakken sahte Francesca araya girip, "Bu kadar *yeter*!" diye bağırdı. "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor, ama Bay Augustin haklı, Emilio. Kendini kontrol etmen gerek."

Emilio, öfkeden kocaman olmuş simsiyah gözlerini sahte Francesca'ya yöneltti. Muhtemelen rolünü fazla iyi oynadığı için kadının daha sonra cezası kesilecekti.

Emilio, son bir kez bana bakıp olabildiğince itibarlı görünmeye çalışarak pahalı siyah ayakkabılarının içinde geriye dönüp uzaklaştı.

"Kardeşim adına özür dilerim," dedi sahte Francesca. "Hâlbuki ikinizin çok önemli bir ortak noktası var."

Bir kaşımı merakla kaldırdım.

Ve oldukça rencide olmuş bir şekilde, "Öyle mi?" diye sordum.

"Evet," diye karşılık verdi. "Çünkü ikiniz de başka erkeklere karşı tahammülsüzsünüz."

Pekâlâ, bu konuda kendimi savunamazdım sanırım.

"Fakat Emilio'yu bu işin dışında tutmak istemezsiniz," diye uyardı Miz Ghita. "Oğlum kolay kolay pes etmez. Başka problemlerle karşılaşmadan istediğinizi alabilmek için bunu bir zafer olarak görüp Emilio'yu daha fazla kışkırtacak hareketlerden uzak durmanız sizin kârınıza."

Omuz silkip, "Yoluna çıkmayacağım zaten," dedim, "tabii o da benim yolumdan uzak durduğu müddetçe."

O an sahte Francesca'nın yanında duran sessiz benzerinin beni izlediğini fark ettim. O kadında sebebini tam olarak kavrayamadığım bir tuhaflık vardı. Tek kelime dahi etmemişti, ama belli ki köle de değildi.

"Hâlâ tanıştırılmadığımıza inanamıyorum," dedim bir elimi kadına doğru uzatırken. "Ben Niklas Augustin."

Elini uzatıp, "Valentina Moretti," dedi ve dudaklarımın sahte Francesca'nın elinden çok daha uzun bir süre elinin üstünde kalmasına izin vererek, "Benim için bir zevk," diye cevap verdim.

Birdenbire Miz Ghita, "Özür dilerim, Bay Augustin," diye araya girdi, "ama Madam Moretti'nin konuşması gereken başka misafirleri de var ve otuz dakika içinde gösterisi başlayacak. Gerçekten gitmemiz gerek."

Saygı duyduğumu belirtircesine başımı sallayıp, önce sahte Francesca'ya, ardından da Valentina'ya bakarak, "Sizi tutmayayım o halde," dedim.

Konuşmalarımızı duyamayacak kadar uzaklaştıkları zaman Izabel kulağımı öpüyor gibi yaptı. Tabii öpebilirdi de. "Ne düşünüyorsun?" diye sorup kendini geri çekti.

Ona doğru eğilip ellerimi saçlarının arasında gezdirerek saçlarını kulağının arkasına attım ve "Sanırım ikimiz de bu kadının Francesca olmadığını biliyoruz," diye kulağına fısıldadım. "Ama içimden bir his, hangisinin gerçek Francesca olduğunu bildiğimi söylüyor."

Uluorta kendisine kur yaptığımdan ötürü mahcubiyet duyar gibi davranırken, "Benim de bir tahminim var," dedi. "Sence kim?"

"O olduğundan yüzde yüz emin olduğumda söyleyeceğim."

Sanki birbirimizden zevk alıyormuş gibi gülümseyip kısık bir sesle, "Tamamdır ama..." dedi, "kimseyi gıcık etmesen iyi olur. Emilio başlı başına bir iş gibi görünüyor ve planlarımızı altüst edebilir. Miz Ghita'nın uyarısını dikkate almalısın. Bunu olacağından çok daha zor bir hale getirme."

"Ne yaptığımı biliyorum, Izzy."

O esnada ellerim önümde bağlı bir halde dururken, yanımızdan geçip giden insanlara kibarca baş selamı verdim. Şüphe çekmeye gerek yoktu çünkü.

Sanki kötü bir şeymiş gibi, "Evet, sen Niklas *Fleischer*'sın," dedi Izzy.

Sağ elimi ince beline atıp kolunda bir kızla yanımızdan geçen başka bir alıcıya başımı salladım. Küçük, cesur gösterisinde onu çıplak gördüğü için olsa gerek dikkatle Izabel'i inceliyordu.

"İkisi arasında çok da büyük bir fark yok," dedim kendimle büründüğüm rolü kastederek. "Üstelik yapabileceğim en kötü şey, zayıflık göstermek ve başka bir adamın milletin içinde beni aşağılamasına izin vermek olurdu. Gerçek Francesca Moretti de güçlü, vahşi bir kadın. Aksi takdirde şu anda bulunduğu mevkide ya da işte tutunamazdı. Haliyle eğer dizlerimin üzerine çöküp kardeşinin botundaki pislikleri yalıyor olsaydım, o lanet olası randevuyu kesinlikle vermezdi."

"Belki de öyle," dedi Izabel, "fakat kardeşinin üzerinden kendini kanıtlaman gidilecek en güvenilir yol da değil. Haksız mıyım?"

Doğrudan ona baktım. "Burada hiçbir şey *güvenli* değil, Izzy. Lanet olası hiçbir şey... Ve o elbiseyi üzerinden çıkarırken ne düşünüyordun gerçekten?"

Izabel sırıttı ama Naomi olarak değil, kendine has gülüşüyle. Sonra bana doğru eğilip kısık ve alaycı bir sesle, "O an elbisemi çıkarmam kıçımızı kurtardı gibi geliyor bana. Hapsinden öte sanırım beni vurmuş olman da bir işe yaradı." Ardından yine iğnelercesine, "Fakat beni en çok rahatsız eden şey bunu hatırlamamış olman," diye ekledi.

Sımsıkı kapalı dudaklarımın ardında dişlerimi gıcırdatarak ona dik dik baktım. "Hatırlamadığımdan değil, sürekli *unutmaya* çalıştığım bir şey olduğundan."

Derken bir patırtı ve cam kırılması duyuldu. Başka bir hizmetçi elinde şarapla Nora'nın yanından geçerken birbirlerine takılmışlar ve ikisi de yere çuvallanmıştı. Hizmetçiyle Nora'nın çıplak bacakları ve uzun saçları birbirine girmiş, hizmetçi kızın elbisesi kırmızı şarapla lekelenmişti. Salondaki her bir göz bize dönmüş, sohbetlerin tamamı bir anda durmuştu.

Nora kendini toparlarken, "Aya'yı affedin, efendim," dedi. "Aya... kızı göremedi."

Tekrar rolüme büründüm. Aslında şarap tepsisi taşıyan kızın ayağına bilerek çelme takan Nora, tam da bunu başarmaya çalışıyordu. Uzanıp elimle Nora'yı ensesinden tutarak, onu hızla ayağa kaldırdım ve hemen ardından da yerden çantamı aldım.

Miz Ghita, yanımıza gelip hizmetçi kızı çok daha nazik bir şekilde yerden kaldırdı. "Yerine gidip kirli kıyafetlerinden kurtul ve Emilio gitmene izin verene kadar da orada kal," dedi.

Kız, "Elbette, Madam," diye cevap verip baş selamı eşliğinde hızla uzaklaştı.

Derken köleden ziyade hizmetçiyi andıran iki kadın ellerinde paspas, süpürge ve faraşla içeri girdi ve yerleri temizlemeye başladı. Geri kalanımız oradan uzaklaştı. Misafirlerin çoğu artık yaşananlardan sıkılmış gibi sohbetlerine döndüler. Sahte Francesca hiçbir yerde görünmüyordu. Ne ara ortadan kaybolduğunu bilmiyordum. Sanırım Izabel'le aramızda geçen küçük ağız dalaşı beni düşündüğümden de kötü dağıtmıştı.

Lanet olsun, neyim var benim böyle?

Daha önce rolümden hiç ödün vermemiş ya da maskemi düşürecek kadar dağılmamıştım.

"Madam Ghita'dan özür dile," dedim Nora'ya.

Nora bu sözümün ardından bir an bile tereddüt etmeden, acımasız, akbaba gözleriyle kendisine aşağılarcasına bir ifadeyle bakan Miz Ghita'ya döndü ve "Aya, bu kadar sakar olduğu için Madam'dan özür diliyor," dedi.

Miz Ghita ise Nora'ya sadece bakmakla yetinip hiçbir tepki vermedi.

Ardındansa, "İhtiyaçlarınıza uygun bir kızımızın olmadığını düşünmeye başlıyorum, Bay Augustin. Olmayan parmaklar, yaralar, ayakta durmayı bile beceremeyen yavru bir geyik..." dedi ve bakışlarını tiksintiyle Nora'ya çevirip sonra yeniden bana dönerek, "Umarım yaptığı şey yüzünden cezalandırılır," diye ekledi.

"Sadece birkaç aydır Aya'nın efendisiyim," diye açıklamaya giriştim. "Bu onun insanların önüne ilk çıkışı. Haliyle sakarlığını anlayabileceğinizden eminim. Fakat tabii ki yaptığı şeyden ötürü cezalandırılacak. Bu konuda sizi temin ederim."

Bana inanmıştı ve az evvel yaşananların kabul edilebilir bir sebebi olduğunu duymak onu bize karşı biraz gevşetmişti. Miz Ghita, beni başıyla onaylarken Nora'ya ters ters baktı.

Miz Ghita, "Gösteri on dakika içerisinde balo salonunda başlayacak," diye hatırlattı. "Bir saat sürmesi bekleniyor, sonrasındaysa Madam'la özel görüşmeniz için sizi yanına götüreceğim." Biraz uzaklaştıktan sonra dönüp sadece üçümüzün duyabileceği bir sesle, "Şimdiye kadar bir pürüzle karşılaşmadık, Bay Augustin; fakat

şunu bilmelisiniz ki eğer bir sahtekârsanız ve belirttiğiniz sebebin dışında burada bulunuyorsanız, bunu er geç ortaya çıkaracağız," diye ekledi.

İnceden gülümserken kaşlarım alnımda buruştu. Sonra, "Anlıyorum, evet. Uyarınız için çok teşekkür ederim," dedim ve söylediklerini gerçekten gülünç bulduğumu kanıtlamak istercesine kahkaha attım. "Bu tür şeyler burada çok sık mı yaşanıyor yoksa? Biraz paranoyak görünüyorsunuz da, Miz Ghita. Beni bağışlayın lütfen."

Sert gözlerini bir an olsun kırpmadan, ifadesiz bir şekilde bana baktıktan sonra sorumu duymazdan gelerek, "Madam'ın zamanı benimkinden çok daha kıymetlidir," dedi. "Onunla konuşma süreniz otuz dakikayı geçemez. Bunu iyi değerlendirin bence."

"Benim de niyetim bu," diyerek başımı ona doğru eğdim.

* * *

On dakika sonra son derece iyi aydınlatılmış geniş koridoru geçerek büyük bir grup alıcının peşinden balo salonuna doğru gittik. Kenarları gümüşle kaplı, beyaz mermerden yapılmış sütunlar koridorun her iki tarafını kale gibi sarmıştı. *Beyaz*... Gerçekten çok fazla beyaz vardı. Normalde beyazın bu tarz kullanımından hoşlanmazdım ama malikânenin havasına uyduğunu kabul etmem gerekiyordu. Evi dizayn eden artık her kimse beyaz-gri mermer zemin, beyaz tavan, duvarlarda beyaz boya ve hatta koridor boyunca uzanan pencere kenarlarındaki çiçek düzenlemelerinde bile beyaza yer vererek son derece klasik, sofistike bir görüntü elde etmeye çalışmıştı belli ki. Oldukça büyük

olan balo salonuna girdiğimizde ise parlak mermer zeminden, salonun ucundaki sahnenin basamaklarına, pencerelerden sarkan gri-beyaz perdelere kadar hemen hemen her yerde bu renk uyumunun devam ettiğini de gördüm. Evet, belki etraf çok sterildi ama burada kar yüzünden geçici körlük yaşayan insanlar gibi olacağımı düşünmekten de kendimi alamadım.

Siyah takım elbise giymiş ve papyon takmış adamlar tarafından, üç sıra halinde ve yarım halka şeklinde sahneye dönük olarak yerleştirilmiş düzinelerce beyaz-gri sandalyeye doğru yönlendirildik. Sandalyelerimize rahatça oturabilmek için biraz acele ettik. Benden ve Trevor Chamberlain'den ön sıraya oturmamız istendi. Ben de çantamı yere bırakıp sandalyeme geçtim. Izabel de yanımdaki sandalyeye oturdu. Nora ise başı önde, elleri kucağında, ayaklarını poposuna doğru çekmiş, dizleri bağlı bir şekilde yere, ayağımın dibine oturdu. Bay Chamberlain'in yanına kimse oturmadı. Zaten bunun için buradaydı. Kendisine bir kız satın almak için... Derken başkalarına ait olan diğer kadınların ve erkeklerin de Nora gibi yerde oturduklarını gördüm.

Izabel sırtı dik, elleri kucağında, fakat yüzü sahneye dönük bir şekilde sessizce beklemeye geçmişti. Alım satım başladığında bu onun ilk gerçek sınavı olacaktı. Umarım bunu kaldırabilirdi. Çünkü tam da şu anda olduğu gibi, görünmeyen gözler tarafından izleniyor olacaktık. Ne de olsa yeniydik ve henüz kimse bize güvenmiyordu.

İrkilme sakın, Izzy... İfadesiz yüzünü bir saat boyunca değiştirme. Onların seni sorgulamalarına neden olma...

14. BÖLÜM

Izabel

Üstesinden gelebileceğimi biliyordum. Sadece iki şeye odaklanmam gerekiyordu: Francesca Moretti'nin kimliği ve Olivia Bram'i bulmak...

Fakat Olivia Bram'le ilgili bir şey buradaki duruma pek uymuyordu. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Benzer deneyimlerim vardı. Nora gibi efendinin ayaklarına da oturmuştum, Niklas'ın yanında kendi sandalyemde oturduğum gibi Javier'in yanında da... Birkaç dakika sonra neler olacağını az çok tahmin ediyordum, çünkü yasadışı bir şekilde kendilerine yol çizmiş varlıklı sapkınların katıldığı, bunun gibi gösterişli malikânelerde düzenlenen yüzlerce alım satıma şahit olmuştum. Henüz el değmemiş köleler için buradaydılar. Bu güzel kadınlar ve yakışıklı adamlar, o kadar itaatkâr ve iyi eğitilmişlerdi ki hiçbir şey onları bozamazdı. Çünkü çoktan *bozulmuşlardı.*

Aklımı kurcalayan şey ise şuydu: Olivia Bram kaçırıldığında henüz on beş yaşındaydı. Demek ki şimdi yirmi ikisindeydi. Yedi yıl esir hayatı yaşamak, Olivia'nın bekâretini koruması için epey uzun bir süreydi. Bunu tecrübelerime dayanarak söylüyordum. Özellikle de bu tarz bir gösteride Olivia Bram'in satışa çıkması söz konusu olamazdı. Çünkü muhteşem güzellikleri, mutlak itaatleri ve yaşları sebebiyle bakire olanlar, diğer kızlara kıyasla üç kat daha hızlı giderdi. Yedi yıl boyunca bu sektörde çalışmış, yirmi iki yaşına gelmiş Olivia Bram ise haliyle bunun gibi bir organizasyona katılacak kriterleri taşımıyordu. Keza ne ben ne de Nora, sahnede satılmak için yeterince iyiydik.

Bu durumda Olivia Bram hangi cehennemde olabilirdi?

Bunu düşünmek beni resmen öldürüyordu, fakat içimden bir ses o burada değil diyordu. Belki ölmüş, belki de yıllar önce bu sahnede satılmıştı. Hayattaysa bile, şu anda nerede olduğunu bize gösterebilecek hiçbir şey yoktu.

Olumlu... Olumlu düşün, Izabel. Olivia Bram'in kayboluşundan çok daha uzun bir süre tutsak edildin. Sen hayatta kalacak kadar güçlü olduysan, o halde Olivia da olabilir...

Evet, hâlâ hayatta olabilirdi fakat bu malikânede bir yerde olduğuna beni hiçbir şey ikna edemezdi. Dahası Niklas'ın da böyle düşündüğünü hissediyordum. Belki de başından beri biliyordu ve burada olmamızın tek sebebi, Francesca Moretti'ydi. Moretti'yi gerçekten bulursak, Olivia Bram'i de bulabilirdik pekâlâ. Ya da en azından *hayattayken* başına gelenlere dair bir gerçekleri...

Niklas

Valentina Moretti sahneye adımını atıp, üzerine mikrofon yerleştirilmiş uzun, cam kürsünün önünde durana dek ilerledi. Rolü konusunda az evvel bizimle konuşurken sergilediği performanstan çok daha iyisini ortaya koyacağından emindim. Dahası onunla ilgili çok daha önemli, kendisini diğer dublörlerden ayıran bir şey olduğunu seziyordum. Bu kadının malikânede kesinlikle bir gücü vardı ve bunu da yürürken, kurbanları gibi gördüğü misafirlerine siyah gözleriyle bakarken çok iyi kullanıyordu. Üzerinde palto gibi taşıdığı bu ayırt edici özgüven, haliyle onu başşüphelim yapmaya yetti.

Misafirlerin sesi kesilince, Valentina mikrofona doğru konuşmaya başladı ve herkesin dikkati kendisine yöneldi.

"İyi akşamlar. Her zamanki gibi haftalık gösterimize katıldığınız için mutluluk duyuyoruz ve bu gece de size sunmak üzere oldukça özel bir koleksiyonumuz bulunmakta. Tamamıyla memnun kalacağınızdan eminiz."

Şükürler olsun ki İngilizce konuşuyordu, çünkü farklı ülkelerden çeşitli alıcılar da vardı. Gelgelelim İngilizce

öğrenilmesi gereken, özellikle de iş ve akademi alanında büyümek isteyenler için en önemli dildi. O an aklıma beni arkamdan bıçaklayan kardeşim geldi. Kendisini bu konuda gerçekten kıskanıyordum. Çünkü pek çok dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordu ve yeni bir dili bir köpek balığının yüzmeyi öğrenmesi gibi öğrenirdi. Bense bu haltta hiçbir zaman o kadar iyi olamadım.

"Daha önce burada bulunmamış olanlar, lütfen kuralları aklınızda iyi tutun." Valentina önce bana, sonra diğer birkaç misafire bakarak, "Burada yeni olanlar için kuralları hatırlatayım..." dedi.

Cam kürsünün her iki tarafına ellerini koydu; üzerinde bakıp okuyacağı hiçbir şey yoktu çünkü kuralları ezbere biliyordu.

"Ödemeye gönüllü değilseniz, ürünü yakından incelemek için yaklaşma izniniz yok. Hepiniz bulunduğunuz yerden ürünleri çıplak görebileceksiniz, ama yakından inceleyebilmek için kırmızı paletinizi kaldırmanız gerekecek. Bu da inceleme ücretini ödemeyi kabul ettiğiniz anlamına geliyor. Sadece siyah paletle teklifte bulunabilirsiniz. İkinci olarak ürünle doğrudan konuşma izniniz yok. Belirli bir mesafede durup, sesini duyabilmeniz için size yönelerek konuşmasını istiyorsanız, satıcıya rica etmeniz gerekiyor çünkü emri o verecek. Dokunmak için de aynısı geçerli. Sizin olmayan bir şeye çıplak elle dokunamazsınız. Ürünü daha detaylı incelemeniz gerekiyorsa, sizler için lâteks eldiven temin edilecek fakat bunun için de ödeme yapmanız gerekiyor. Son olarak ürün hakkındaki düşüncenizi

kendinize saklayacaksınız. Olumlu ya da olumsuz hiçbir kararı diğer alıcılarla paylaşmanıza izin verilmiyor."

Valentina bir kez daha bana baktı. Trevor Chamberlain ile olan küçük gösterim ve solak hizmetçi kızla ilgili bilgilendirilmişti muhtemelen.

"Diğer alıcılar da ürünü daha yakından tanımak istiyorlarsa, onlar da inceleme ücretlerini vermek zorunda. Onlara da övücü bilgiler verilmeyecek, böylece her alıcı kendi kararını kendi belirleyecek."

Tekrar bana baktı. Belli belirsiz gülümsedim.

Valentina kalabalığın arkasına doğru bakıp, "Ve her zamanki gibi ürünle ilgili bir sorunuz olursa, paletinizi değil, elinizi kaldırın lütfen. Palet kaldıran, ödeme yapar. Kazalar her zaman ceza ile sonuçlanır, hanımlar, beyler." Kalabalığın arasından gülme sesleri geldi.

"Bunu da hatırlattığıma göre artık başlayabiliriz," diye ekledi.

Heyecanlı fısıltılar ve sandalyenin altına yerleştirilmiş paletleri almak için kıpırdanan insanların yarattığı gürültü geniş boşlukta yankılanıyordu. Yaptıkları şeyi fark ettiğim an, ben de aynısını yapmaya başladım.

Valentina ise bu esnada kendine has o gizemli zarafetiyle kürsüde durup kalabalığı inceliyor ve herkesin gerisin geri yerine oturmasını bekliyordu. Deniz kabuğu misali pembe ve altın renkleriyle dikkat çeken ve dizlerine kadar inen elbisesinin omuzlarında kreme çalan tonlarda incecik bantlar vardı ve dantelli şeritlerle süslenmişti. Uzun, bronz bacakları, siyah far çekilmiş gözleri ve tozpembe ruj sürdüğü dudakları da

göze çarpıyordu. Ben onu uzaktan inceliyordum ama o gözlerini benden kaçırıyordu. Kancığın bana ilgisi olup olmadığını ya da beni elde etmek için sert oynayıp oynamadığını tam olarak kestiremiyordum. Belki de kaçamak bakışları yalnızca potansiyel bir rakibi gözetlemek içindi. Çok geçmeden bu son ihtimalin geçerliliği üzerine yoğunlaştım.

Fakat sözde Francesca Moretti hangi cehennemdeydi?

Ben tam da bunu düşünürken, Moretti favori çanak yalayıcım Emilio eşliğinde sahneye adım attı. Adamın arkasında da iki hizmetçi kızla Miz Ghita belirdi. Kızlardan biri solak olan Bianca, diğeri ise Bianca'ya şaşırtıcı derecede benzeyen, siyah saçlı bir başka kızdı. Görünen o ki, ikisi de Francesca'nın favori evcil hayvanlarıydı. Hemen arkalarından da sandalye taşıyan, takım elbiseli ve papyonlu üç adam geldi. Sandalyeleri kürsüde duran Valentina'nın sağına, yan yana olmak suretiyle dizdiler. Francesca, Emilio ve Miz Ghita otururken de ayrıldılar. Hizmetçi kızlarsa gözleri yerde, elleri önlerinde Miz Ghita'nın yanında dikilmeye başladılar.

Valentina, kuruluğunu gidermek için dudaklarını yalayıp yutkundu ve ona bakan kalabalığın önünde tekrar konuşmak için kendini hazırladı. Sonra yirmili yaşlarında, genç, takım elbiseli, sarı saçlı, kısa boylu bir adam hemen arkasından sahneye çıktı. Eğer Dorain Flynn'in dudaklarını büküp hınzır bir şekilde güldüğünü ve cinsel dürtülerin âşık bir adama özgü halini yaşıyormuşçasına hareket ettiği gerçeğini görmezden gelirsek, bu adam Dorian'ı fazlasıyla hatırlatıyordu. Çünkü Dorian'ın aksine bu adamın kahrolası hayatı

boyunca kesinlikle gülmediğine ve Dorian gibi bir aptal olmak yerine, çok daha önemli işler peşinde koştuğuna emindim. Âşık olmak ya da cinsel dürtüler mevzularındaki bilgisi ise zengin bir adamın sokaklarda yaşayıp çöpten yemek yemenin ne demek olduğunu bilmesi kadar azdı muhtemelen.

Sahneye *ürünleri* getirecek diğer tüm eskortlar gibi bu adam da bir efendiydi. Ve belli ki hayatının son birkaç ayını, önünde yürüyen sarı saçlı kızla bu an için eğitilerek geçirmişti. Kız kaçırıldığında belki liseyi henüz bitirmişti. Üniversiteye başlayacaktı ve bir yerde garson olarak çalışıyordu. Ya da belki hâlâ lisede okuyor olmalıydı. Çünkü çok gençti, taş çatlasın on dokuzdu. Onu bozmasının ne kadar sürdüğünü merak ettim.

"Bu gece teklife sunulan ilk parça," diye mikrofondan anons etti Valentina. "Kendisi Fransa'dan geliyor. B sınıfı." B sınıfı, kızın bakireliğine ve on dokuz yaşında ya da ondan da küçük olduğuna bir atıftı. "Üç ay boyunca eğitildi. Kendisi alabildiğine itaatkârdır. Akıcı bir şekilde Fransızca ve İngilizce konuşur. Keman çalar ve sesi de çok güzeldir." Trevor Chamberlain'i işaret ederek, "Evet, sorunuzu alabilir miyim?" dedi.

Trevor da mikrofona konuşuyor gibi yumuşak bir sesle, "Kızın göğüs bölgesinde hiç çil var mı?" diye sordu.

Valentina, kızın efendisine baktı.

Ellerini arkasında bağlamış olarak duran efendi, net ve kendinden emin bir şekilde cevap verdi. "Göğüs bölgesinde hafif olmak koşuluyla altı çili mevcut." Kızın

küçük, beyaz elbisesinin kenarını kibarca tutup başından çekti ve elbiseyi yere bıraktı.

Kız şimdi her iki yanından aşağıya sallanan zayıf kollarıyla kalabalığın önünde çırılçıplak duruyordu. Ama bir an olsun titrememişti, duruşunda hiçbir şey stresli, korkak ya da öfkeli olduğunu göstermiyordu. Efendisi kendisinden nasıl olmasını istiyorsa tam olarak öyleydi.

Efendi her bir çili gösterdi. Kızın kolunda diğerlerine nazaran daha koyu olan birkaç çil gördüm, fakat efendi sorulmayan bir bölgeye dikkat çekmeyecek kadar akıllıydı.

Trevor Chamberlain'e şöyle bir baktım. Anlaşılan kızdan hoşlanmıştı. Göğüsteki çiller onun için özel bir zaaf olmalıydı.

Trevor hevesle elini tekrar kaldırdı.

Valentina devam etmesi için başını salladı.

"İki dili akıcı olarak konuşup..." diye söze başladı, "aynı zamanda bir enstrüman çalabiliyorsa, varlıklı bir aileden geliyor olmalı? Hâlâ aranıyor olabilir mi?"

Bu sorunun alt metni tam olarak şuydu: Onu er ya da geç bulabilecek imkâna sahip bir ailesi varsa, satın almayı düşünmem.

"Haklısınız, kız zengin, Fransız bir aileden gelmekte, fakat kimsenin onu aramadığına sizi temin edebilirim. Tamamen güvenli bir alışveriş olacak," dedi efendi. Sonra biraz durup ekledi: "Çünkü onu bana ailesi sattı."

İlginç...

Varlıklı Fransız bir aile, kızını köle olması için bir efendiye satmıştı demek. İlginçti ama pekâlâ mümkündü. Dahası tam da bu ihtimal, bombok bir dünyada yaşadığımızın bir göstergesi sayılabilirdi.

Trevor başka soru sormadı.

Yanımda oturan Izabel'e baktım. Buraya gelirken olduğu gibi, hâlâ gözleri önünde cereyan eden olaylardan etkilenmişe benzemiyordu. Herkes gibi sessizce olan biteni izliyordu. Sakin ve değişmeyen bir ifadesi vardı. Somurtmuyordu da. En azından henüz...

Derken kalabalığın içindeki diğer alıcılardan birkaç soru geldi ve bir alıcı sahneye gelip kızı daha yakından inceleyebilmek için kırmızı paletini kaldırdı.

Kızın çekinir bir hali yoktu.

Izabel'in de öyle.

Ve alıcı, kıza dokunmak için fiyat ödeyip ellerine bir çift lâteks eldiven geçirdiğinde de ne kız ne de Izabel herhangi bir rahatsızlık belirtisi gösterdi. Hatta başını eğip, bacaklarının arasına alması ve ayak bileklerini tutması istendiğinde bile... Ve son olarak potansiyel alıcı, kızın içinin ne kadar dar olduğunu hissetmek için eldiven geçirilmiş parmağını içine soktuğunda, ne o ne de Izabel bu durumdan etkilendi.

Ama Izzy'nin yelkenleri suya indirmesinin an meselesi olduğunu düşünüyordum.

Trevor Chamberlain kıza teklif vermedi. İki alıcı arasında geçen açık arttırmada alıcılardan biri yarım milyon dolara çıkana dek bu süreç devam etti. Lanet

olsun ki burada bir bakirenin ne kadara gideceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Nihayet kırk beş dakika sonra, altı tane B sınıfı kızla ve bir delikanlının ardından sahneye bir tane A sınıfı çıkarıldı. A sınıfı, bakire ve her yaştan olabilirdi ama genelde yirmilerin altında olurlardı.

Öte yandan reşit olmayan kız ve erkekleri satışa sunmadıklarını görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Beline kadar uzanan, sarı-kızıl saçları ve yüzlerce çil olan soluk pembe teniyle bu özel kız yirmiden fazla olamazdı. Ondan önce çıkarılan her derbeder ruh gibi, o da onu almak için bekleyen akbabaların önünde güzelliğiyle, itaatkârlığıyla ve çıplaklığıyla duruyordu.

Kalabalığın içinden bir alıcı, "Bakirenin üzerinde ne tarz işlemler yapıldı?" diye sordu.

"Dişleri yapıldı," diye cevap verdi efendi. "Tüm dişleri implantla değiştirildi. Bir de doğum lekesi alındı." Efendi doğum lekesinin çıkarıldığı kalçayı işaret etti.

Yanımda bir an olsun renk vermeden duran Izabel'e şöyle bir baktım. Belki de ona yeterince güvenmemiştim. Ama hayır, hâlâ görecek çok şeyi vardı...

Izabel

Bu ne anlama geliyordu? Neden içten içe öfke duymuyordum? Nasıl oluyor da açık arttırmaya çıkarılmış, çaresiz kızları ya da ah, şu zavallı oğlanı izliyor ve oturduğum yerden fırlayıp da bu lanet olası pislikleri gebertmiyordum? Önem vermediğimden ya da bu şeytani ruhlu pisliklerden biri olduğum için değildi. Tanrı aşkına, bir insanın tüm bu yaşananlardan etkilenmeyecek kadar hissizleşebilmesi mümkün müydü?

En azından maskelerimizi düşürmeden bu görevi yerine getirebileceğime yeterince inanıyordum. Niklas ne düşünürse düşünsün, bunu kıvırabileceğimi biliyordum fakat bu kadar sakin kalabileceğimi ben bile düşünmüyordum.

Fakat henüz her şeyi görmediğime emindim.

Hayır... Belki de henüz hiçbir şey görmemiştim.

Nora

Kahrolası aklımı kaçıracaktım. Başımın kaldıramıyor, konuşamıyordum. Bu dehşet sıkıcı bir durumdu. Bu tarz bir rolün bazen ne kadar da usandırıcı olabileceğini unutmuştum. Başlarda bunu yapmaya can attığıma inanamıyordum.

Öte yandan ben bir profesyoneldim. Abuk sabuk birbiriyle didişen Niklas ve Izabel'den bile daha çok... Bu didişmeleriyle her şeyi berbat edebilirlerdi, ama ben karakterimi bozmayacaktım. Yine de yolda giderken gerçek Francesca Moretti'yi Niklas'a göstermeyi çok istiyordum. Çünkü kim olduğunu anlamıştım. Buraya girdiğimiz andan beri hem de... O da rolünü benim kadar iyi oynuyordu. Evet, kesinlikle çok iyi.

15. BÖLÜM

Niklas

Trevor Chamberlain bakireyi bir buçuk milyon dolara satın aldı. Bu gerçekten çok paraydı. Normalde Moretti ailesinin tüm dikkatini üzerine çekmeyi ve gösterinin yıldızı olmayı başarabilirdi, fakat aile üyeleri daha ziyade benimle ilgileniyor gibiydiler.

Bir saatten fazla olmuştu ve gösteri artık sona yaklaşıyordu. Açık artırmaya sunulacak başka kimse kalmamıştı. Bense bu süre zarfında elimi ya da paletimi bir kez bile kaldırmamıştım. Neden olduğunu bilmek istediklerinden *emindim*. Sahneye çıkan her kızın kusuruna dikkat çekmek için ellerinden geleni yapmışlardı oysa. Tabii ne yaptıklarını benden başka kimse anlamamıştı. Kahverengi saçlı Alman kızın dizindeki yara, diğer kahverengi saçlı Fransız kızın kalçasından çıkarılan doğum lekesi, ince dudaklı Amerikan kız... Tüm bunlar açık artırmaya katılayım ya da en azından kızlara

daha yakından bakmak için ödeme yapayım diye bana sunuluyordu; fakat hiçbirini yapmadım.

Önümdeki sahnenin merdivenlerinden indikten sonra, "Madam şimdi sizinle görüşecek," dedi Miz Ghita.

Sahte Francesca ve Emilio Moretti, iki hizmetçi kızı yanlarına alarak sahnedeki çıkıştan ayrıldılar. Valentina Moretti, misafirleri selamlamak için kendi hizmetçi kızlarıyla sahnede kaldı.

Sesindeki sakinliği korumaya çalışan Miz Ghita bana, "Gördüklerinizden hiçbiri ihtiyaçlarınıza hitap etmedi mi?" diye sordu.

Çantam elimde, ışıklarla aydınlatılmış başka bir koridorda yan yana yürüyorduk. Izabel ve Nora da bizi arkamızdan takip ediyorlardı.

"Kızlar baştan çıkarıcıydı," dedim itiraf edercesine. "Fakat ne yazık ki hiçbirinde aradığım şey yoktu."

"Tam olarak aradığınız şey nedir, Bay Augustin?"

Ona şöyle bir bakarak, "Bunu Madam'la konuşacağım," dedim.

Miz Ghita yaşlı suratını ekşitti ama herhangi bir cevap vermedi.

Bir dakika geçmeden, üç ofisin bir arada olduğu devasa bir odaya adım attık. Zeminden tavana kadar kitaplar sıralanmıştı ve odada arkasında kavisli bir pencerenin bulunduğu geniş bir masa bulunuyordu. Masanın karşısına stratejik olarak yerleştirilmiş deri bir kanepe, iki kişilik koltuk ve geniş bir sandalye vardı. Kör edici beyazlıktaki diğer zeminlerin aksine, mobilyaların

altındaki mermer zemini kaplayan pahalı İtalyan kilimleri kırmızı, kahverengi ve mavi renkteydi.

Mobilyaları göstererek, "Oturun," dedi Miz Ghita.

Sandalyelerden birine geçtim. Izabel yanıma otururken, Nora ise yerde duran çantamın yanına geçti.

Derken Miz Ghita odadan ayrıldı.

Her hareketimizi izleyip, sesimizi kaydeden cihazların olduğunu bildiğimden, oyunumuzu daha inanılır hale getirmek için bu süreyi kullanmaya karar verdim. Nora'ya doğru uzanıp, ellerime saçlarını doladım ve başını zorlayarak geriye doğru çektim. Amacım, büyük salondaki "kazadan" sonra Aya'ya cezasını vermek için bulduğum ilk fırsatı değerlendirdiğime dair bir izlenim yaratmaktı.

Kelimenin tam anlamıyla ensesine yapışarak, "Beni utandırdın, Aya!" dedim. "Ve utandırılmaktan hiç hoşlanmam." Saçını çok daha sert bir şekilde çektim. Pişmanlık dolu, af dileyen kahverengi gözlerini bana dikti. Sahteydi ama inandırıcıydı. Ona daha da yaklaşarak dişlerimi sıktım ve ağzım onunkine çok yakın bir mesafedeyken, "Bu insanlarla önemli işlerim olmasaydı, kendilerinden odalarından birini kullanmayı ister ve seni burada cezalandırırdım. Fakat otele döndüğümüzde gözlerini benden sakın kaçırayım deme." Saçlarını o kadar sert çekiyordum ki gözlerini kısmak zorunda kaldı. "Otele döner dönmez elbiselerini çıkarıp benim duştan çıkmamı bekleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Kısık bir sesle, "Evet, efendim," diye yanıtladı Nora.

İnsanların arkamızdan odaya girdiklerini duydum, ama Nora'nın saçını bir süre daha tutmaya devam ettim. Gözlerinin içine baktığımda ne Moretti'yi ne de Olivia Bram'i düşünüyordum. Bunun yerine, hayatımın en kötü anını, Claire'in ölümüne dair gerçeği öğrendiğim zamanı tekrar yaşıyor gibiydim. O geceden beri bu sürtükten nefret ediyordum. Ondan ne salonda suratıma bir tane çaktığında, ne de beni kendisine itiraflarda bulunmama zorladığında nefret etmiştim. Ama sonrasında bu sürtük beni can evimden vurmayı başarmıştı. Açıkçası yönteminden etkilenmemek mümkün değildi. İçime nüfuz etmeyi başarmış, kabuğumu kırmış, daha doğrusu kabuğumu kırmamı *istememi* sağlamış ve bu, beni her şeyden çok daha fazla öfkelendirmişti. Daha da kötüsü kardeşimle olan ilişkimi derinden sarsmıştı. Lanet olası gözlerimden perdeyi kaldırmış ve her şeyi görmemi sağlamıştı. Bunun için bile bu kevaşeyi asla affetmeyecektim. Ne de olsa Victor'un bana hiçbir zaman ihanet etmediğine ve etmeyeceğine inanarak yaşamayı tercih ederdim. Çünkü ailemden geriye bir tek o kalmıştı.

Şimdiyse kimsem yoktu. Güvenebileceğim hiç kimse...

Ve Nora yaptığının bedelini ödeyecekti. Öyle ya da böyle ödeyecekti.

Saçlarını nefret dolu bir şekilde, sertçe bıraktıktan kısa bir süre sonra Nora, kontrolünü sağlayana dek başını eğik bir şekilde tuttu. Ardındansa gözlerini yere çevirdi ve sessizliğine döndü.

Francesca'nın her zamanki gibi yanında Emilio ve iki favori hizmetçi kızıyla odaya girmesiyle birlikte

doğruldum ve arkalarından Valentina'nın girmesini bekleyerek girişe baktım, fakat yerine diğer yemlerden birini görünce şaşırdım. Hemen arkasından Miz Ghita girip arkasındaki çift kanatlı kapıyı kapattı. İsimsiz yem hiçbir şey söylemeden ikili koltuğa oturdu ve kimse onu tanıştırmaya gerek bile duymadı. Dudaklarında hafif ama fark edilebilir bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Uzun bacaklarını birbirinin üzerine atıp, dik bir şekilde oturdu ve narin ellerini dizlerinin üzerine koydu.

Başımla yavaşça selamladım ve ardından bakışlarımı çektim.

Emilio tam karşımdaki kanepeye oturdu. Siyah ve soğuk gözlerini neredeyse kırpmaksızın beni inceliyordu. Sırtını rahatça kanepeye yasladı ve sağ bacağını sol dizinin üstüne atınca, pantolonunun kenarından siyah çorapları göründü ve siyah ayakkabıları parladı. Ellerini ise karnında birbirine kenetledi.

Masaya doğru ilerlemekte olan sahte Francesca'ya döndüm.

"Sadece sizinle iş yapmayı tercih ederim," dedim ona.

Soğuk bir ses tonuyla, "Eminim öyledir," dedi Emilio, "fakat Madam odada sizinle yalnız bırakılmayacak, Bay Augustin." Sonra sahte Francesca'yı işaret ederek, "İşte, kendisi burada. Ya bu şekilde kabul eder ya da çekip gidersiniz," dedi.

Yavaşça dudaklarımın kuruluğunu giderdim. Bir şeyleri biraz değiştirmem gerekebilirdi. Onunla yalnız kalabilmek için, Francesca için özellikle sakladığım

Bay Augustin karakterine dair birkaç ayrıntıyı paylaşabilirdim.

Sahte Francesca masanın arkasındaki dönen deri sandalyede oturuyordu.

"Sizi temin ederim ki, kardeşim görüşmemiz esnasında araya girmeyecek," dedi ve Emilio'ya şöyle bir baktı. Gözlerini ondan almadan, "Eğer karışırsa, onunla şahsen ilgileneceğim," diye ekledi. Sonrasında bana gülümseyerek, "Pisliğin teki olmaya meyillidir kendisi. Ne zaman kendisi gibi davranmaması gerektiğini henüz öğrenmedi," dedi.

Vay canına... Karşımdaki her kimse, rolünü epey tehlikeli sularda oynuyordu. Emilio içten içe kudurmuştu. Gözleri büyümüş, zor tuttuğu ağzını daha da sıkmaya başlamış ve kenetlediği parmakları neredeyse mora dönüşmüştü. Sahte Francesca'nın Emilio'yu bozma fırsatı yakaladığı için eğlendiğini ya da Emilio'nun kendisini daha sonra eline geçirdiğinde yapacaklarından endişe duyduğunu söyleyemezdim. Çünkü rolünü bizim kadar kusursuz oynuyor gibiydi.

Bunun üzerine hiçbir art niyet taşımaksızın Emilio'ya gülümsedim. O ise sırf bu gülümseme için bile beni öldürebilirdi.

Sahte Francesca solak hizmetçi kıza, "Bianca, iyi bir kız ol ve misafirlerimize içki ikram et," dedi.

Bianca başını öne eğip, söyleneni yapmak için odanın sonundaki bara doğru ilerledi.

Miz Ghita da nihayet ikili kanepeye oturdu.

"Pekâlâ, Bay Augustin," diye söze girdi sahte Francesca. "Neden satın almak istediğiniz kızda aradığınız özelliklerle başlamıyoruz? Şunu söylemeliyim ki gösteride hoşlandığınız bir şey olmadığına biraz şaşırdık." Izabel ve Nora'ya kısa bir bakış attı. "Tercihlerinizi anlama konusunda zor zamanlar geçiriyoruz."

Francesca Moretti gibi bir kadın, işinden ya da misafirlerinden bahsederken asla çoğul konuşmaz, kardeşini misafirlerin önünde azarlamak zorunda kalmaz, çünkü kardeşi kendisine onu azarlaması için herhangi bir sebep sunmazdı. Dahası benimle özel olarak görüşmek için sadece ısrar etmekle yetinmez, bunu talep ederdi çünkü benden çekinmezdi. Ve Emilio, gerçek Francesca'ya sanki ellerini kadının boğazında hayal ediyormuş gibi bakmazdı. Söz konusu liderlerinin kimliğini saklamak olduğunda bu korkak ailenin tam anlamıyla aptalca davranması resmen hayal kırıklığıydı. Şimdiye dek yüzde yüz emin olamamıştım, ama artık gerçek Francesca'nın kim olduğunu kesinlikle biliyordum.

Emilio yukarıyı işaret ederek, "Aslında daha ileriye gitmeden evvel Bay Augustin'in söylediği kişi olduğunu kanıtlaması gerektiğini düşünüyorum," diye araya girdi ve meydan okurcasına yüzüme baktı.

Sırf Emilio'ya gıcıklık olsun diye tüm dikkatimi sahte Francesca'ya vererek, "Bunun zaten kanıtlandığını düşünüyordum," dedim. "İsmimi, işimi kontrol etmiş, telefon görüşmelerinizi yapmış, kazancıma ve son on yıllık vergi verilerime bakmıştınız. Geriye kanıtlanacak ne kaldı ki?"

"İmkânı olan herkes sizinki kadar güvenli bir kimlik oluşturabilir, fakat bu hiçbir bok demek değildir," dedi Emilio.

Moretti çetesinin en sinir bozucu olanının aynı zamanda çetenin en akıllısı olması da tuhaftı. Gerçek Francesca'yı saymazsak tabii... Çünkü onun rolümü oynamayı çok daha zor bir hale getireceğinden emindim.

Sonrasında suçlarcasına, "Polis olmadığını nereden bileceğim?" diye sordu Emilio. Bir süre durup, akabinde, "Ya da kayıp kızının bizde olduğunu düşündüğü bir müşteri için çalışan, sayısız organizasyonların birinden gelmiş gizli bir ajan? Özellikle birini arıyorsun, değil mi?" diye ekledi.

Evet, Emilio doğru iz üzerindeydi ve gerçeğe bu kadar yakın tahminlerde bulunduğu için onu kutlamak gerekirdi; ama üzgünüm, bu gece işler onun istediğin gibi gitmeyecekti.

Gülümseyerek hizmetçi kızın uzattığı tepsiden bir kadeh viski aldım. Hizmetçi kız, Izabel'e de uzattı.

Izzy ise, "Hayır, teşekkür ederim," diyerek geri çevirdi.

Hizmetçi, Miz Ghita ve isimsiz yeme doğru ilerleyip onlara da birer içki sundu. Sadece isimsiz yem kadehi dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum alırken kaçamak bakışlarla beni izledi.

"İlginç bir yaklaşım, Bay Moretti," dedim ve kadehimden bir yudum alarak ekledim. "Gerçekten benimle ilgili araştırmanızı yaptıysanız, ki yaptığınızdan eminim, o halde on yıl önce Los Angeles'taki bir seks

köleliği baskınında beş kişiyle birlikte tutuklandığımı ve o gün bugündür Amerikan yasalarıyla cebelleştiğimi biliyorsunuzdur." Kadehi yanımdaki masaya bıraktım.

"Tutuklandın, evet," diye belirtti, "ama sonra da salındın. Gizli ajanlar her zaman gerçek suçlularla tutuklanıp ardından salınırlar."

Beni yakaladığını düşündüğüne emindim, ama sandığı kadar kolay olmayacaktı bu.

Hizmetçi kız, Emilio'nun yanına gitti. Emilio kıza bakıp başını sallayarak tepsiden bir kadeh aldı ve ardından masanın arkasında oturan sahte Francesca'ya doğru ilerledi.

Kendimden emin bir şekilde gülümseyerek, "Evet," dedim, "ama o gece penisim satıştaki kızlardan birinin içindeyken basıldım. Hadi ama Emilio, sen de ben de biliyoruz ki gizli ajansam ve suçlulardan biri değilsem, satılan kızlardan birini becerecek kadar ileriye gitmezdim. Polisler ya da ajanlar kimliklerini gizlemek için kendilerine zarar verirler, burunlarını her tür pisliğe sokarlar, damarlarını uyuşturucuyla doldurup iflas bile edebilirler ama masum olan birine zarar vermez ya da tecavüz etmezler."

Gafil avlanan Emilio olmuştu.

Gülümsemem genişledi. Bu adamla uğraşmayı sevmeye başlamıştım. Son zamanlardaki kötü ruh halimi biraz olsun değiştirdiğini kabul etmeliydim.

"O halde bunu kanıtladığını görelim," dedi Emilio. Viskisinin kalanını içip yanındaki masanın üzerine sertçe bıraktı.

Kanepede öne doğru eğilerek, avuç içlerini dizine dayadı ve yine parmaklarını birbirine kenetledi. Önce Nora'ya baktı. Ardından siyah gözleri Izabel'in üzerine doğru kaydı. Aklından geçenlerden hoşlanmamıştım. Neler düşündüğünü anlayabilmek için akıl okumaya gerek yoktu.

Odada sessizce durup kendisine verilecek emirleri yerine getirmeyi bekleyen ikinci hizmetçiye döndü.

Parmaklarını kıvırarak ona doğru işaret edip, "Buraya gel," dedi.

Kız bir an bile tereddüt etmeden ona doğru yürüdü.

Miz Ghita, "Emilio, bunun..." diye araya girmeye çalıştı ama Emilio, kadını susturmak istercesine hızla elini kaldırdı.

Gözlerini benden ayırmadan, "Şimdi değil, anne," diye çıkıştı. Sonra başını kıza çevirip, "Elbiseni çıkar," diye emretti.

Kız bunun üzerine elbisesini çıkarıp çırılçıplak kaldı. Açık kahverengi ten, yumuşak, kıvrımlı bir bel, biçimli kalçalar... Siyah saçları sırtının ortasına doğru düşmüştü.

"Senin sıran," dedi bana ve gözleri Izabel'e kaydı.

Gidişat hiç iyi değildi.

"Naomi için sınır yok," dedim Emilio'ya. "Kanıtlamaya çalıştığın şey umurumda değil, ama onunla olmaz." Nora'ya bakmadan, "Aya, ayağa kalk ve elbiseni çıkar," dedim.

Nora tereddüt etmeden dediğimi yaptı.

Nora'nın ağır yaralı sırtı meydana çıktığında, Miz Ghita ve sahte Francesca'nın nefeslerini tuttuklarını fark etmiştim; ama isimsiz yem olanlardan hiç rahatsızlık duymamış gibiydi. Nora'nın çıplak tenindeki çizgiler pembe, gri ve sırtında yer yer karmaşık ve yabani çizgiler çekerek çapraz bir şekilde omzundan kalçasının üstüne doğru iniyordu. Fredrik Gustavsson tarafından açılan bazı yaralar hâlâ taze, sert ve kabuk bağlayan yerler ise kırmızı ve iltihaplıydı. Nora'nın olmayan pembemsi parmağı gibi, bu da lehimeydi. Aksi takdirde Nora'yı bu görevde yanıma almayı kabul etmezdim zaten. Uygun bir mal olarak düşünülemeyecek kadar çok fiziksel zarar görmüştü. Özellikle de bir efendinin katılacağı toplantılarda yanında götüremeyeceği kadar çok zarar görmüş bir kız olarak...

Emilio bile Nora'nın halinden etkilenmişe benziyordu. Ona bakakalmış, hatta biraz dehşete kapılmıştı. Ve solak hizmetçi kız Bianca, Nora'ya bakmaktan kendini alamıyordu. Neyse ki itaatsizliğini odada benden başka kimse görmüyordu.

Moretti ailesi, seks köleliği işinde olsa da, pek çok yüksek sınıf satıcı gibi onlar da, hatta efendileri dahi, bir kızı Nora'nın dövüldüğü gibi dövmezlerdi. Yaraları işkence gördüğünün canlı kanıtıydı ve işkence ceza ile bir değildi. Niklas Augustin gibi bir hasta hariç hiçbir efendi, Nora gibi bir kızı satamazdı. Ve tam da bu noktada gerçek Francesca'nın ilgisini çekip, sonunda onunla yalnız kalacaktım. Çünkü kötülüğüyle nam salmış Madam Francesca Moretti'nin, Niklas Augustin gibi olduğuna inanıyor, en azından böyle olmasını

umuyordum. Çünkü yapmak üzere olduğum şey, bana ya özel bir görüşme sağlayacaktı ya da baltayı taşa vurup kıçımıza tekmeyi yiyecektik.

Bir süre sessizlik oldu. Ardından Emilio'ya bakarak, "Evet, tam olarak ne söylüyordunuz, Bay Moretti?" dedim.

Biraz bekleyip Nora'nın sırtına baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Bunların bazıları yeni," diye işaret etti görünür yaraların birkaçına.

Başımla onayladım.

Emilio'nun gözleri bir yaradan ötekine kayıyordu.

"Sakın bana kızlarınızdan birini hiçbir zaman öldüresiye dövmek zorunda kalmadığınızı söylemeyin," dedim sakin ve sadist bir şekilde ona bakarak.

Emilio tekrar arkasına yaslanıp ceketini düzeltti.

"Şahsen yapmadım, hayır," diye cevap verdi. "Kızlarımın kusursuz olmasını isterim, Bay Augustin."

Belki sen yapmıyorsun, Emilio, ama senin o kötü kalpli, katil ruhlu ablanın bu kızları son nefeslerine dek döverken zevk aldığını düşünüyorum.

Bayan Ghita bu esnada oturduğu koltuktan ayağa kalktı.

"Bay Augustin, daha önce sizinle bunu..."

Ona bakmadan, "Evet, hatırlıyorum," diye sözünü kestim. "Madam Francesca'nın mükemmel bir şekil vermek için çok fazla kaynak, zaman ve para harcadığı bir parçayı bozacak biriyle iş yapmayacağını söylemiştiniz.

Uyarınız hâlâ canlı bir şekilde hafızamda duruyor." Nihayetinde Miz Ghita'nın gözlerinin içine baktım ve tavizsiz bir şekilde, "Fakat size söylediğim gibi, burada bir obje almak için değil, bir fahişe almak için bulunuyorum," diye ekledim.

"Evet, ama aynı..."

Burada kontrolün bende mi yoksa annesinde mi olduğunu, gerçek Francesca'ya göstermek için tekrar araya girerek, "Hayır," dedim. "Ödememi yaptıktan sonra malıma ne yapmak istersem isteyeyim, Madam Francesca benimle iş yapacak." Odanın içinde şöyle bir göz gezdirerek herkesi büyük bir zevkle izledim. Ceketimin cebine uzanıp bir paket sigara çıkardım ve içinden çektiğim bir dalı dudaklarımın arasına yerleştirerek yaktım. Miz Ghita kabalığımdan şoka girmiş ve iğrenmiş bir halde gözlerini gözlerime dikerken, ben galibiyetimi sigaramı mutlu bir şekilde tüttürerek kutluyordum. "Gösterilerinde satılan parçaların ya da fahişelerinin sağlığının ve güvenliğinin ne kadar dikkate aldığını anlatarak laf kalabalığı yapmayın. Onu bir tür yeraltı sağlık müdürlüğüne falan bildirmek ya da kendisini kurumunda şiddet uygulandığına dair ihbar etmek gibi bir niyetim yok. Madam Francesca'nın kölelerine nasıl davranmayı tercih ettiği umurumda bile değil. İki tanesini yavaş yavaş öldürse ve artığıyla köpeklerini beslemeye kalksa, kılımı bile kıpırdatmam. Daha önce de söylediğim gibi, Madam'la ama *sadece* Madam'la iş yapmak için buradayım."

Odaya tekrar boğucu bir sessizlik çöktü.

Sigaramdan son bir nefes çekip kadehimin içine attım.

16. BÖLÜM

Niklas

Homurdanıp duran Emilio'ya, "Şimdi..." dedim, "benim ve Madam Francesca'nın vaktini boşa harcamak için eklemek istediğin başka bir şey yoksa, iş görüşmemizi yoluna koymak istiyorum?" Bir elimi Nora'ya, diğerini de çıplak hizmetçi kıza götürdüm. "Bunu birlikte yapalım mı?"

Emilio başını hareket ettirmeden sahte Francesca'ya baktı. Kadın onu başıyla onaylayınca, bana döndü ve saniyeler sonra pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Hah, demek pisliği oynamak istiyor. Zavallı Nora...

Beni kışkırtarak, "Bunu alıyorum," deyip fermuarını açtı. "Pek de mütevazı bir tipin yok."

Ben de parmaklarımın uzandığı yere kadar pantolonumun fermuarını açmaya başladım fakat ardından durdum. Odadaki herkese yavaşça bakıp tekrar Emilio'nun gözlerine odaklandım.

"Hayır," diye cevap verdim. "Mütevazı olduğum söylenemez ama seni uyarmam gerek." Bir kaşımı kaldırıp ve imalı bir şekilde, "Sonrasında pişman olabilirsin," dedim.

Yüzü gerildi ve güç bela yutkundu.

"Hem bu odada kendimi kanıtlamam gereken kişi sen *değilsin*. Francesca Moretti'nin ilgisine tam anlamıyla mazhar olup da kendisiyle yüz yüze gelince, bu sikik oyunları onunla oynayacak ve kendisine kim olduğumu göstereceğim."

Emilio ve Miz Ghita, aynı anda masanın arkasında oturan sahte Francesca'ya baktılar. İsimsiz yem gözlerini benden ayırmazken, sahte Francesca'nın zarif omuzları nefes alıp verişiyle alçalıp yükseliyordu. Sandalyesinden kalkıp masanın etrafından bana doğru yürüdü. O bana doğru yaklaşırken, oturmayı sürdürdüm ki bu bariz bir saygısızlık göstergesiydi.

Miz Ghita, oturduğu ikili kanepeden, "Ayağa kalkmayacak mısınız, Bay Augustin?" diye sordu. "Böylece Madam'la *yüz yüze* gelebilirsiniz de."

Pis pis sırıttım. "Gerçek Madam teşrif ederse neden olmasın?"

Emilio, Francesca ve sahte Francesca, gergin ve şaşkınca birbirlerine baktılar.

Sahte Francesca tekrar kontrolü ele geçirmeye çalıştı ve başını zarif bir şekilde geriye kaldırıp hafif bir gülümsemeyle, "Ne komik bir suçlama. Buraya evime geliyor, viskimi içiyor, hiçbirine teklif sunmadan gösterilerimin birinde yer alıyor ve şimdi de beni sahtekâr

olmakla mı itham ediyorsunuz?" dedi. Sinirden resmen hırlayarak, "Sanırım buradaki vaktiniz doldu, Bay Augustin. Anne, ona ve yanındakilere kapıyı göster," diye ekledi.

Emilio ayağa kalkıp pantolonunun önünü kapatarak bana doğru ilerledi.

Onu gıcık edeyim diye beni kışkırtmaya çalıştığını umduğum bir tavırla gözlerini gözlerime dikerek, "Ayrılma vaktiniz geldi," diye diretti.

"Madam Francesca," diye seslendim. "Ayrılmamı istiyorsanız, yapmanız gereken tek şey bunu dile getirmek. Ben de buradan sessizce ayrılacağım."

Miz Ghita bana doğru yanaştı. Uzun, siyah elbisesi aceleyle hareket eden bacaklarının arasında hışırdadı.

İğneleyici bir tonda, "Geliş sebebinizin dışına çıktınız, Bay Augustin," diye izaha girişti. Daha sonra Emilio'nun yanında duran sahte Francesca'yı gösterdi ve "Madam'a saygısızlık yaptınız. Bu müsamaha gösterilemez bir durum," dedi.

Kendini beğenmiş bir tavırla, "Hayır, Madam'a saygısızlık yapmadım," diye düzelttim. "Aslında bu malikâneye adımı attığımdan beri, ona neredeyse tek bir söz bile söylemedim." Yavaşça uzaklaştım ve ellerim arkamda bağlı bir halde Nora'nın çıplak bedeninin etrafında ağır adımlarla gezinmeye başladım. "Bu odada gerçek Francesca Moretti olabilecek sadece tek bir kişi var. Yine de söylemeliyim ki etrafını ona benzeyen kişilerle sararak iyi iş çıkardınız." Gezinmeyi bırakıp önce sahte Francesca'ya, ardından da isimsiz yeme

doğru hareket ettim. "Fakat gerçek şu ki, benzerlerinin güzelliği, Francesca Moretti'nin yanından bile geçemez." Her iki yemin de yüzünün gerildiğini görebiliyordum. Bir tür aşağılanmışlık duygusuyla ve ağızlarını bıçak açmadan bana bakıyorlardı.

Miz Ghita, "Çok akıllı olduğunuzu düşündüğünüze göre, kimi kastettiğinizi de söyleyin," dedi.

Sırıttım ve ellerimi arkamdan önüme getirerek göğsümde kavuşturdum.

Gözlerim yavaşça odayı taradı ve Bianca olarak çağrılan solak hizmetçi kızda takılı kaldı.

Gözlerimi favori olarak adlandırılan köleye kilitleyerek, "O gerçek Francesca Moretti," diye ilan ettim. O da sonrasında haklı olduğumu kanıtlarcasına aynı şekilde bana baktı. "Buraya geldiğimden beri Miz Ghita ve *sahte* Francesca'nın yanından ayrılmadı. Bana şarap ikram etmek için büyük salonda yanıma gelen ilk ve tek hizmetçi oydu. Konuştuğum her şeyi duyabilecek mesafede oldu ve böylece beni test etme imkânı buldu. Emilio kendisine bir kadeh viski ikram edildiğinde, *Bianca'nın* gözlerinin içine bakıp teşekkür edercesine başını saldı. Sadece köle bir kız olsaydı, Emilio bu zahmete girmezdi tahmin edersiniz ki." Emilio hatasını anlamış gibi derin bir iç çektikten sonra başını yere eğdi. "Ve Aya'nın yaraları göründüğünde," diye sürdürdüm konuşmamı, "sevgili Bianca'nın, bizlerin ne gördüğünü anlayabilmek için gözlerini Aya'ya çevirdiğinde azarlanmaktan korkmadığını söyleyebilirim." Bir müddet durup gülümsedim ve sadece gerçek Francesca'ya baktım. Şüphesiz odadaki hemen

hemen en güzel kadın oydu. Köle gibi giyinmişti ve yüzünde en ufak bir makyaj dahi yoktu; ama beline kadar inen simsiyah saçları, pürüzsüz teni, doğru ışıkta siyah görünen, büyüleyici kahverengi gözleri ve Aşk Tanrıçası'nın yayı gibi biçimli ve dolgun dudaklarıyla *mükemmel* görünüyordu.

Onu incelerken sırıttım.

Francesca'nın gözlerine büyülenmiş bir biçimde bakarak, "Sizin ve benim, Madam Moretti," diye devam ettim, "fazlasıyla ortak yönlerimiz var. Ve şuna inanıyorum ki..." Hafifçe gülümseyerek bekledim. "İş ilişkimiz, şöyle söyleyeyim, kazancın da ötesinde olacak."

Miz Ghita'nın, "Onu buradan çıkarın," diye arkadan bağırdığını duydum. Ardından takım elbiseli dört adam hızla odaya girip silahlarını bana çevirdi.

Öncesinde Bianca olarak bilinen gerçek Francesca Moretti, sol elini havaya kaldırır kaldırmaz adamları oldukları yerde durdurdu. Emilio da ne konuşuyor ne hareket ediyor; gözleri yerde, öylece bekliyordu. *Korku* Francesca'nın kardeşini felç mi etmişti yoksa? Vay canına, böyle ödlek gibi davranmak Emilio gibi birine hiç yakışmıyordu doğrusu. Tabii ödü bokuna karışan yalnızca Emilio değildi. Miz Ghita da kuyruğunu dik tutmaya çalışsa dahi, yaşlı ellerinin titrediğini görebiliyordum. İsimsiz yem de ellerini dizlerinin arasında bağlamış, ikili kanepede sessizce oturuyordu. Odanın ortasında duran çıplak hizmetçi kız ise görünüşe bakılırsa nefes dahi almıyor ve panik atağını bastırmaya çalışıyordu. Omuzları hızla inip kalkan sahte Francesca'nın ise altına edecek gibi bir hali vardı.

Daha önce şüphelerim vardı, ama şimdi odadaki herkesin yüzünden okunduğu üzere, her biri Francesca Moretti'den ölesiye korkuyordu. Sert anne, her nedense bir dereceye kadar sadık erkek kardeş, Francesca ve Emilio'nun kız kardeşi veya kuzeni olduklarını düşündüğüm yemler... Her ne sebeple olursa olsun, hiçbiri masum değildi. Köleleri alıp sattıkları ve onlara acımasızca birtakım işkence yaptıkları için suçluydular, fakat hiçbirinin Francesca Moretti kadar acımasız ve katil ruhlu olduğuna inanmıyordum.

Izabel

Nefes almaya korkan bir tek ben miydim, yoksa herkes mi aynı durumdaydı? Vay be, bunu gerçekten beklemiyordum. Hem de hiç... Ben ikili koltukta oturan benzerinin Francesca Moretti olduğuna emindim. Gösteri esnasında da Valentina olduğunu düşünüyordum. Fakat *onun* olabileceğini hayal dahi etmemiştim. Nora'nın yüzüne herhangi bir şey olup olmadığını görmek için şöyle bir bakmak istiyordum ama birazcık olsun hareket edersem, dikkati üzerime çekebilirdim. Bu işe başlarken, Francesca Moretti'nin şeytani bir kancık olduğunu biliyordum, ama bu kadında hayal edebileceğimden de fazlası vardı.

Acaba Nora ne düşünüyordu?

Nora

Nihayet bir yerlere varıyorduk. Aksi halde, bu acınası, itaatkâr eziği oynamaktan aklımı yitirmeye başlayacaktım. Neyse ki işler birden iyiye gitmeye başladı. Niklas'ın zamanlaması harikaydı. Doğru kadını bulduğu için de mutluydum. Anlamadığından şüphelenmeye başlamıştım çünkü.

Şimdiyse Niklas ve Izabel'in kendilerini neyin içinde bulduklarını fark edip etmediklerini merak ediyordum. Şu sevimli, minik köle kıyafetleri içinde Francesca kırılgan görünebilirdi; makyajsız yüzü onu narin, mütevazı, hatta kusursuz gösterebilirdi ama o bunların hiçbiri değildi. O bedenin içinde bir şeytan yaşıyordu. Onun gibi insanlarla daha önce de karşılaşmış, hatta onları öldürmüştüm. Beni heyecanlandırıyor, işimi çok daha ilginç ve tehlikeli bir hale getiriyorlardı. Resmen bu tür işler için yaşıyordum. Tabii ki her daim farklı bir rolde...

Niklas

Francesca kolunu tekrar yavaşça indirdi ve ileriye doğru sessizce birkaç adım attı. Emilio, sahte Francesca ve Miz Ghita, yolu açmak için geriye doğru hareket ettiler. Silahlı dört adam kafalarını eğerek selam verdi ve o pozisyonda kaldılar. Bense Francesca'nın otoriter duruşu karşısında, cesur bir şekilde olduğum yerde bekledim. Ne Augustin ne de Fleischer, bu pisliğe boyun eğerdi. Kaçık bir katil olması umurumda bile değildi, ama bir elmanın iki yarısıymışız gibi davranarak Augustin rolünü oynamayı sürdürmek zorundaydım.

Francesca gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. Lanet olası, o kadar sakin ve planlı görünüyordu ki kendimi bir anda ne yapacağımı düşünüp bocalarken buldum. Fakat yüzüme, kendinden emin ve güçlü bir ifade kondurmayı çok geçmeden başardım.

"İlgimi çektiniz, Bay Augustin." Sesi, içine zehir katılmış kırmızı şarap gibiyken siyah gözleri, güzellik ve art niyet dolu, sonsuz bir su birikintisini andırıyordu. Uzağa bakmak istiyor ama bakamıyordunuz.

Rahat bir şekilde, "Bana Niklas deyin," dedim ve eğilerek elini öptüm.

"Seninle özel bir görüşme yapmak beni memnun eder, Niklas." Başını sadece sahte Francesca'ya bakmak için çevirdi ve "Bana elbiseni ver, Bianca," dedi.

Asıl ismi Bianca olan dublör, "Elbette, kardeşim," dedi.

Bianca, Francesca'ya doğru hızlı adımlarla ilerleyip, krem-beyaz tonlarında, dantelli elbisesini çıkardı ve memelerinin arasında salınan, inciden yapılmış kolyesiyle, çırılçıplak bir halde, Francesca hazır olana dek elbiseyi kollarında tuttu.

Francesca bir saniye bile gözlerini benden ayırmıyordu.

Üzerindeki hizmetçi elbisesini başından çıkarıp yere bıraktı. Francesca şimdiye kadar gördüğüm hiçbir kadına benzemiyordu. Bunun sebebi belki de sahip olduğu güçle ilgiliydi, emin değildim. Ama kahrolası bir güzelliği vardı gerçekten. Bastırılması gereken, öldürücü bir havası olmasıysa ne kadar kötüydü...

17. BÖLÜM

Niklas

Çıplak bedenine elbiseyi geçirdikten sonra Francesca, "Niklas ve kızları hariç herkesin çıkmasını istiyorum," dedi.

Miz Ghita "Fakat Francesca..." diye bir şey söylemeye çalıştı, ama Francesca lafı resmen kadının ağzına tıkadı.

"*Çıkın* dedim!"

Miz Ghita, "Pekâlâ," deyip topuklarının üstünde döndü.

O ve isimsiz yem, dört silahlı adamın arkasından dışarı çıkarken, gerçek Bianca arkasında hizmetçi kızla onları takip etti. Emilio, Bianca'nın önünde durup öfkeli bir şekilde onunla İtalyanca konuşmaya başladı. Dili anlamıyordum, ama Bianca'nın Francesca rolünde Emilio'yu rezil etmesi üzerine tartıştıklarını anlamak zor değildi. Derken Bianca, Emilio'dan gelen tokatla

kendini yerde buldu. Elini yanağına götürüp dehşet dolu bir ifadeyle Emilio'ya baktı. Güç bela ayağa kalkan Bianca, Emilio'ya yetişmek için arkasından koştu. Bir anda olduğu yerde duran Emilio dönüp, Bianca'yı boğazından kavradı.

Francesca, "Sevgili kardeşim," diye seslendi ve Emilio, Francesca'nın yüzüne bakmak için döndü. "Odamı hazırla."

Emilio, Bianca'yı bırakıp geriye doğru itti.

Bianca sadece bir çift yüksek topuklu ayakkabı ve inci kolyesiyle oradan ayrıldı. Arkasından kapanan kapıların gürültüsü ise geniş odada yankılandı.

Francesca, "Devam etmeden önce..." dedi ve soğuk gözleri Izabel'i süzdü. "Halledilmesi gereken küçük bir problem var. Aksi takdirde bir görüşme olmayacak."

"Ne problemi?" diye sordum.

Francesca odada bulunan masanın çekmecelerden birini açtı. Elini çekmecenin içinde hareket ettirirken, alabildiğine sessizdi. Ardındansa uzun, gümüş bir bıçak çekip aldı ve Izabel'e doğru ilerledi.

Kahretsin...

Bir Francesca'ya, bir Izabel'e baktım. Francesca'nın niyetinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, ama iyi olmadığını tahmin etmek zor değildi. İçgüdüsel bir tavırla ama gayet sakin bir şekilde yürüyüp Izabel'in koluna yapıştım.

Izzy yardımım olmaksızın ayağa kalktı ve ellerini önünde kavuşturup beklemeye başladı. Kalp atışlarını

kolundaki damarlardan hissetmeyi bekliyordum ama böyle bir şey olmadı.

Francesca, Izabel'in önünde durdu.

"Bak bana!" diye buyurdu.

Izabel dediğini yaptı ve yumuşak, alabildiğine çekingen bir sesle, "Fakat Madam, ben bir köle değilim," dedi.

Francesca boştaki eliyle Izabel'i çenesinden tuttu ve başını sağa sola, aşağıya yukarıya çevirerek incelemeye koyuldu. Şüphe yok ki test ettiği kişi Izzy değildi, *bendim.*

Francesca, bana bir an bakarak, "Neden favorin olduğunu görebiliyorum," dedi. "Karnındaki yaraya rağmen çok güzel." Nora'nın olduğu yöne baktı ama aslında ona bakmıyordu. "Sarışın da baştan çıkarıcı, ama yaraları ve kayıp parmağı çok fazla."

Nora'nın çok fazla 'kusuru' olduğundan, Francesca kendini onun yanında yetersiz hissetmiyor olabilirdi. Peki ya, Izzy için de aynısı geçerli miydi? Francesca, Naomi'ye karşı bir zaafım olduğunun da farkındaydı ve bu konudaki sınırlarımı görmek istiyordu belli ki. Eğer çok ileri giderse, Izzy sıkıntıya girebilirdi; fakat yeterince ileri gitmezse, Dorian Flynn gibi zayıf ve kılıbık görünecektim ki bu durum Francesca'nın botlarındaki boku yalamakla aynı şeydi. Çünkü bu durumda bana karşı saygısını yitirebilirdi.

Yüzü hâlâ Francesca'nın ellerinin arasındayken, "Niklas, korkuyorum," dedi Izabel.

Sen de epey iyi bir yalancısın...

Francesca bıçağı kaldırdığında gümüşi ışıltısı beni paniğe soktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kolumu aniden Francesca'yla Izabel'in arasına koyarken. "Kim olduğun umurumda değil. Benim malımı, kıymetlimi bozamazsın. Buna izin vermem."

Tekinsiz bir şekilde güldü. Ben de sabit gözlerle ona baktım. Izabel'e zarar vermeye kalkışır diye kolum da önündeydi.

Izabel, "Niklas... Lütfen," diye usul usul ağlamaya başladı.

Francesca yine o tekinsiz gülüşüyle, "Tenine zarar vermeyeceğim," dedi. "Geçici bir şey olacağına dair sizi temin ederim."

Gönülsüzce kolumu indirdim ve gözlerimle Izzy'yi sakinleştirmeye çalıştım. Sonra tekrar Francesca'ya döndüm. Başımı sallayarak devam etmesine müsaade ettiğimi belirttim. Pişman olmamayı ummaktan başka bir çarem yoktu. Francesca'nın zevkle parlayan gözleri benden uzaklaştı ve Izzy'ye dönüp onu saçlarından tuttu. O an neden böyle bir şey yaptığını tam olarak anlayamasam da, ne yapacağını anlamıştım. Belki de Izzy'nin kötü görünmesini istiyordu. Ve çok geçmeden zemin Izzy'ye ait saç tutamlarıyla kaplandı. Ona baktığımda Izzy'nin beş yaşında, eline makas alıp orantısız bir şekilde saçlarını kesen bir kız çocuğuna benzediğini gördüm. Neyse ki kafa derisine çok yakın olacak şekilde kısa değildi. Izzy, geri kalanını daha sonra kesmek zorunda kalacaktı. Fakat öte yandan, garip bir şekilde

Izabel rahatlamış gibiydi. Saçlarının gitmesi, bedenine alacağı bir zarardan çok daha iyiydi ne de olsa.

"Şimdi git ve otur," dedi Francesca ve tekrar masaya doğru yürüdü.

Izabel başını yere eğip korkmuş tavrını sürdürerek tekrar geniş sandalyeye doğru ilerledi.

"Seni daha önce hiç duymamıştım, Niklas," dedi Francesca. Elinde bıçakla yavaş yavaş Nora'ya doğru yürürken kalçaları zarif, dairesel hareketler çiziyordu. "Hikâyenizi kontrol ettirmeme ve söylediğiniz kişi olmadığınıza dair hiçbir işarete rastlamama rağmen *hâlâ* ikna olduğum söylenemez." Nora'ya bir adım uzaklıkta durup tekrar bana baktı. "Eminim tereddütlerimi anlıyorsundur."

"Sizi ne kadar iyi anladığımı bilemezsiniz." Ona doğru yürüdüm. "Eğer bu kadar titiz olmasaydınız, Miz Moretti..."

"Francesca."

Yavaşça başımı eğerek, "*Francesca*..." diye cümlemi yeniledim. "Eğer böyle kılı kırk yaran bir kadın olmasaydın, seninle iş yapma konusunda ben de bu kadar rahat olamazdım."

"Bu işle ilgili öncelikli olarak bilinmesi gereken şeyi dahi bilmeyen o beceriksiz kadının yerine buraya gelmeyi tercih etmenizin nedeni bu mu?" diye sordu aşağılarcasına yüzünü ekşitirken.

"Madam Carlotta?" derken gülümsedim. Daha da damarına basmak istiyordum.

Aklı karışmışçasına, "Söyle bana, Niklas," diye devam etti. "Neden buraya gelmek istedin? Gerçeği istiyorum, tabii ki." Nora'ya şöyle bir baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Ya da şöyle sorsam daha mı doğru olur? Benim bir Madam'dan çok daha fazlası olduğumu nereden biliyordun?" Bıçağın kör kısmını elinin üstünde gezdirerek, "Sonlarını düşünmeden konuşan her kimse, onun ya da onların adını söylemen için sana para ödeyebilirim," dedi.

Sakinliğimi koruyup Francesca'ya yavaş yavaş sokuldum çünkü Izabel için endişelendiğim kadar, Nora için endişelenmediğimi görsün istiyordum ki zaten endişelenmiyordum. Her ne kadar işlerin bu noktaya varmasını istemiyorsam da, Nora'nın bununla başa çıkabileceğinden emindim.

"Hiç kimse bana bir şey söylemedi." Sol tarafına doğru, iki adım kala durup ellerimi gelişigüzel bir şekilde cebime soktum. "En azından seks köleliği ticareti yaptığına dair hiçbir şey duymadım. Bunu anlayan bizzat bendim."

"Peki, tam olarak nasıl oldu bu?"

Alaycı bir şekilde, dişlerimi göstermeksizin gülümsedim. "Ne kadar becerikli olduğumu konuşmak için mi buradayız gerçekten? Yoksa buraya neden geldiğimi konuşmaya mı devam etmeliyiz?"

Birkaç saniye sonra Francesca, Nora'ya doğru geri kalan yolu yürüyüp elinde bıçağı, küçük adımlarla etrafında yavaşça dönmeye başladı.

"Hayır, Bay Augustin..."

"Niklas."

"*Niklas...*" Gizemli bir şekilde gülümsedi. "Nasıl bildiğini benimle paylaşmanı sağlamak zorundayım sanırım. Dediğim gibi sana hâlâ güvenmediğim için sorularıma cevap vereceksin." Gözlerini kıstı. "Becerikli olduğun kadar gözlemcisin de. Annemin kim olduğunu bildin. *Benim* kim olduğumu da öyle. Şimdiye kadar kimse bunu yapmamıştı ya da buna dikkat etmemişti. Bu yüzden Niklas... yeteneğine hayran mı kalmalıyım yoksa senden daha da şüphelenmeli miyim bilemiyorum. Buraya gelen adamların akıllarında tek bir şey vardır ve benimle de çok nadir iş görüşürler. Sense hiçbirine benzemiyorsun. Madem öyle, nasıl bildiğini söyle bakalım." Sanki tostuna tereyağı sürmek üzereymiş gibi sıradan bir şekilde bıçağını Nora'nın boğazına dayadı ve ürkütücü bir şekilde bana baktı.

Bense önce korkusuzca gülümsemeye devam ettim, ama sonra daha fazla uzatmak istemiyormuş gibi iç çekerek, "Eğer istediğin buysa, söyleyeceğim," dedim. Ama öte yandan Nora'ya ne yapacağının umurumda olmadığını göstermek için ona sırtımı dönüp Izabel'e doğru yürüdüm. Geniş sandalyeye oturup rahat bir şekilde arkama yaslandım.

"Öncelikle neden bu kadar gözlemci olduğumu bilmen lazım," diye söze girdim. "Tıpkı senin gibi, ben de kimseye güvenmem. Bu yüzden gizlenmiş olabileceğini biliyordum. İstersen bana paranoyak de ama daha önce basıldım ve hapishanede kaldım. O lanet olası yere bir daha gitmeyi düşünmüyorum. Eh, bundan dolayı da kiminle muhatap olduğumu iyi bilmem gerekiyor. Uzun

süredir de işlerimi bu şekilde yürütüyorum. Her zaman tetikteyim anlayacağın. Kendi kardeşim bile bana ihanet etti. Sezgilerimin neden diğer müşterilerinden çok daha iyi olduğunu, sanırım artık daha iyi anlıyorsundur. Bu arada ben de bana yalan söylenmesinden hiç hoşlanmam. Bir kez daha Bianca'nın sen olmadığını anlamamın sebebi, favori kızlarında en çok sevdiği şeyleri söylerken tereddüt edişiydi." Pis pis güldüm. "Sen tereddüt etmez ya da cevap için annene bakmazdın. Annense dikkatimi dağıtmak için olaya dâhil olmak zorunda kalmazdı."

Usanmışçasına iç çekerek, "Evet, Emilio sadık bir kardeştir," dedi Francesca. "Bana karşı aşırı korumacı olmasının hata olduğunu kabul ediyorum ama yine de iyi bir kardeştir. Ailede herkesten çok ona güvenirim. Hatta *sadece* ona güvenirim. Fakat devam et, kimliği başka nasıl fark ettiğini konuşalım biraz daha."

Rolüme eskisi kadar sadık değildim ama Francesca bundan bihaberdi. Emilio sadık bir kardeşti demek? Ve aşırı korumacıydı? Galiba Emilio'yla düşündüğümden çok daha fazla ortak yönümüz vardı. Ne talihsizlik ama...

"Gerçekten basit," diye devam ettim bunun üzerine. "Bu gece buraya gelene dek gösteriler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece paranın satın alabileceği en değerli fahişelerle çalıştığından haberdardım. Ve bir tanesini de kendim için istiyordum. Sadece bir gece ya da birkaç gün için de değil ve senin bana çok kıymetli bir satış yapacağından emindim."

"Anlıyorum." Francesca, bıçağı Nora'nın boğazından çekti ve etrafta gezinmeye başladı. Bir yandan da iki tarafı da keskin olan bıçakla dikkatsizce oynuyordu. "Yalnız ben fahişelerimi hiçbir zaman satmam. Onlar bir bakıma özgürdürler. Benim için çalışırlar ve çalıştıklarının karşılığı da cömertçe ödenir. Ben onların hizmetlerini satarım, özgürlüklerini değil."

"Sen onları satmıyorsun," diye belirttim, "çünkü onlar fahişeler ve alıcılar benim gibi değillerse, yetenekli fahişeler aramazlar. Söyle bana, eğer hâlâ satılmaya değer olsalardı, özgürce gitmeleri için onları serbest bırakır mıydın?"

Bana yüzünde karanlık bir ifadeyle gülümsedi. Vermesi gerektiğini ikimizin de bildiği tek bir cevap vardı.

"Her erkeğin," diye devam ettim, "bir tercihi vardır. Benimkisi fahişeler ve fiziksel kusurlar tabii ki." Nora'ya baktım ve "Aya benim olmadan önce bir eskort servisi için çalışıyordu," diye açıkladım. Ardından Izabel'e şöyle bir baktım. Koyun kırpar gibi kesilmiş saçlarına dokunmak için uzanarak parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Naomi kendini genç yaşında satmaya başlamıştı. Bense onun son müşterisiydim. Onu sokaklardan alıp yalnızca bana ait bir fahişem yaptım." Bir an duraksadım ve sonradan aklıma gelmiş gibi ekledim: "Tabii ki o, beklentilerimin de isteklerimin de ötesine geçti."

"Onu seviyorsun."

Şaşırmış bir şekilde ellerim Izabel'in saçlarında hareket etmeyi bıraktı ve bir anlığına cevap olarak ne diyeceğime karar veremedim.

Duraksamanın verdiği şaşkınlıkla, "Hayır," diye nihayet yanıtladım. Ve ellerimi Izabel'in saçlarından çekip Francesca'ya baktım. "Ben *hiç kimseyi* sevmem. Fakat ona karşı bir nevi düşkünlüğüm var. Demek istediğim, erkek kardeşinin dışında, senin kimseye karşı bir düşkünlüğün olmadı mı?" Pis pis sırıttım ve dikkatleri üzerimden çekip almak için yaptığım girişimin işe yarayacağını umdum. Çünkü Izabel'le ilgili bu boktan durum beni iyice rahatsız etmeye başlamıştı.

Francesca, "Hayır," diye cevap verdi. "Ben sadece erkek kardeşime düşkün oldum ve sadece onu çok sevdim."

Ve konu kapanmıştı.

Francesca alaycı bir gülüşle, "Yani sen bir kahraman olarak adlandırılanlardansın," dedi. "Fahişeleri sokaklardan kurtarıp onları saygıdeğer fahişelere dönüştürmek?" Alçak sesle ve hafifçe güldü.

"Pek sayılmaz." Izabel'in başına hafifçe vurup ardından ellerimi kucağıma bıraktım. "Benim kızlarım, ne alıkonulmak ne kontrol edilmek ne de itaatsizlik etiklerinde cezalandırılmak istedi." Dudaklarımdaki kuruluğu hafifçe yalayarak giderdim. "Ben bunu onları kurtarmak için değil, sevdiğim için yaptım."

Francesca, Nora'ya şöyle bir baktı. "Peki ya şu kız?"

"Aya," diye seslendim. "Madam'a neden benim fahişem olduğunu söyle hemen!"

Nora gözlerini kaldırmadan cevap verdi: "Aya'nın efendisi onu her yönden tamamladı, Madam. Aya'yı efendisi korur ve onun için gerekenleri ona sağlar. Aya onun fahişesi olduğu için mutlu."

Biraz sonra Francesca, "Fakat neden fahişeler?" diye sordu merakla. Bize doğru hareket ederken elindeki bıçağı koltuğun koluna bıraktı. "Kusur aradığını sanıyordum?"

"Çünkü onlar daha uzun ve çok daha sıkı savaşırlar," diye açıklamaya giriştim. "Onların yaşam tarzları, ben onlara ulaşmadan onları sertleştirir. Onlar mücadele etmekten korkmazlar, cüretkârdırlar, sert ve güçlüdürler ve ben buna saygı duyarım. Fakat hepsinden öte, onları eğitmek benim için asıl mücadeledir ve ben bu tarz bir mücadeleyi seviyorum. Ne özgürlüğü ve yaşamı için kavga etmekten korkan bir kızı eğitmek için bu kadar çaba gerekir, ne de zaten eğitilmiş bir kıza sahip olmada böyle bir tatmin vardır. Hem fahişe olmanın kendisi zaten bir kusur değil mi?"

Francesca düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü.

"Peki, onlardan biri gece boğazını keser diye endişelenmiyor musun?" diye sorup yanı başımdaki sandalyenin koluna oturdu. Birbirimize o kadar yakındık ki şampuanının kokusunu bile hissediyordum.

Ona bakarak, "Hiç de korkmuyorum," dedim. "Korkmuyorum çünkü böyle bir şeyi yapacak kabiliyette olduklarını düşünmüyor ve ölmekten de korkmuyorum."

Izabel, "Niklas'ı hiçbir zaman incitmem, onu seviyorum," dedi bakışlarını bir süre bize çevirerek.

Izzy, hani ağzını açmayacaktın?

Francesca, muhtemelen Naomi'nin masumiyetini düşünerek gülümsedi, fakat yüzündeki bu ifadede hiçbir nezaket belirtisi yoktu. Izabel'i öldürmek istediğini hissedebiliyordum. Izzy'nin araya girmesi de bu duruma tuz biber ekmişti. Onu öldürmek istiyordu çünkü Izzy özeldi ve koyun gibi kırpılmış saçlarıyla bile güzel görünüyordu. Onu öldürmek istiyordu çünkü ben, ona karşı içimde bir tür zaaf taşıyordum. Fakat bunu yapmayacaktı çünkü Izabel onun değildi. Bu düşünceyle omurgamdan yukarı bir soğukluğun yayıldığını hissettim ki böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Bu kadının deli olduğundan emindim. Seraphina kadar sapıktı, belki daha bile fazla... Bu yüzden daima tetikteydim ve kendime sürekli aklından nelerin geçtiğini sorup duruyordum. Bir şey yapacağını biliyordum çünkü. Biz bu malikâneyi terk etmeden önce Francesca Moretti, maskesinin ardındaki canavarı er ya da geç ortaya çıkaracaktı.

Francesca yavaşça, hatta zarifçe ayağa kalktı.

Arkası bana dönük bir şekilde, "O halde söyle bana," dedi, "satın almak için özellikle ne tür bir kusur arayışındasın?"

O devasa masaya doğru ilerledi, hareketleri zeminde kayan bir su gibiydi.

"Tercihen bal rengi saçlı bir kız... Tabii siyah da olabilir, henüz karar veremedim. 21–22 yaşlarında olmalı." Tekrar Izabel'in saçlarına dokundum. "Diğer kızlarımla aynı yaş aralığında yani. Elinin altındaki

fahişelerin çok fazla fiziksel kusuru olmasını beklemiyorum zaten. Fakat herhangi birinde bir yara izi ya da doğum lekesi varsa, o zaman seninle iş yapmak için daha hevesli olabilirim."

Şüpheli bir şekilde, "Bu oldukça özel bir liste," dedi. "*Belirli* bir kızı arayıp aramadığını merak ettim doğrusu. Bir zamanlar biri tarafından sevilen ve hâlâ o kişi tarafından aranan bir kız..."

Evet, kesinlikle Olivia Bram gibi... Akıllı bir kadınsın ama benden daha fazla değil.

İfadesiz bir şekilde, "Bir restoranda yemek siparişi verirsin ve yemeğinin menüde göründüğünün aynısı olmasını beklersin," dedim ve Izabel ve Nora'ya elimi salladım. "Diğer kızlarımda olduğu gibi, bu sadece bir tercih meselesidir."

Bir an sözlerimi tarttı ve bana "Sen çok ilginç bir adamsın, Niklas," dedi.

Derken sağımızdaki kapılar açıldı. İçeriye ekşimiş yüzü ve benden eskisinden de çok şüphelendiğini düşündüğüm tavrıyla Emilio girdi.

"Odanız hazır, kardeşim." Soğuk, tehditkâr ve kıskanç bir şekilde konuşurken, sadece bana bakıyordu.

"Güzel." Francesca eliyle bana işaret etti. "Benimle gel."

Ayağa kalktım. Izabel de süit odaya doğru yöneldi.

Francesca durup geriye baktı ve "Ha, sakıncası yoksa senin kız çıplak kalsın. Daha önce benim büyük salonda yaptığı gösteri için onu odamda cezalandırabilirsin."

Arkasını döndü ve kapıda onu bekleyen Emilio'ya yöneldi.

Ben de hâlâ aynı noktada, bunca zamandır aynı itaatkâr duruşuyla ayakta bekleyen Nora'ya baktım ve her ne kadar bana bakmasa da ona gülümsedim.

"Gel, Aya," dedim ve dediğimi yaptı.

Biraz sonra yaşanacakların çok hoşuma gideceğinden emindim.

18. BÖLÜM

Niklas

Malikânenin beş kat yukarısındaki üst katına asansörle çıkıp, muhtemelen daha önce çılgın bir narsistin evinde bulunmadığımdan şimdiye dek görmediğim türden bir odaya adım attık. Bir düzine odayı barındıracak kadar geniş olan bu dairenin ortasında, aşağıdaki dört katı da gören, yuvarlak bir balkon vardı. Duvarda on iki adet kemerli pencere bulunuyor ve perdesiz oldukları için gecenin ışığı içeri süzülüyordu. Metrelerce yukarı yükselen duvar, tavanı kusursuz bir kubbe gibi şekillendirirken, Yunan ve Roma heykelleri de beyaz taş temellerin üstünde duruyordu. Beyaz... Bu kadın beyazı biraz fazla seviyordu sanırım. Beyaz mermerde helezon şeklinde dönen griler, kanepedeki yastıkların püsküllleri ve İtalyan halılarındaki siyahlıklar kör edici bu laneti biraz olsun dengelemişti neyse ki.

En az yirmi köle odanın içindeki farklı noktalarda ayakta duruyordu. Pamuklu, beyaz, transparan elbiselerin altına hiçbir şey giymemişlerdi ve yalın ayaktılar.

Sanki bunca şey Francesca'nın ne kadar güçlü ve şımarık bir kadın olduğunu kanıtlamaya yetmiyormuş gibi, odanın en sonunda, beş basamak yükseklikteki muazzam bir mermerin tepesinde etkileyici bir taht göze çarpıyordu. Evet, gerçek bir taht... Üstelik beyaz renkte. Ahşaptan ayaklarında ve kollarında karmaşık desenli oymalar, koltuk ve sırt kısmında ise beyaz, peluş minderler vardı. Son derece pahalı, ipek parçalardan oluşan beyaz püsküller ve dantel kumaşlar tahtı süsleyip, koltuğun bir ucundan diğerine ve Francesca'nın başından en az beş karış yükseklikteki arka uzantının üstüne doğru uzanıyordu.

Francesca yanımızdan ayrılıp, serin, mermer zeminin üstünde gayet rahat bir şekilde hareket ederek, bir kraliçe edasıyla içeriye doğru yürüdü. Köle kızlar ne yapmaları gerektiğini biliyor gibi hemen ona yaklaştılar. İçlerinden biri elbisesini Francesca'nın elinden alırken, diğer bir ikili ise kadının uzattığı kollarına uzun, ipekten, beyaz bir sabahlık geçirdi. Kızların Francesca'nın önünde hareket edişleri, çıplak bedenini örtmeleri, kadının yanından aynı anda uzaklaşıp başlarını aşağı eğerek selam vermeleri ve Francesca aralarında yürürken yüzlerini birbirlerine çevirmeleri, bana her şeyin provası iyi yapılmış bir bale gösterisi gibi kusursuz olduğunu düşündürdü.

Tahtın her iki yanında birer kız onu bekliyordu. Sol taraftaki kız envai çeşit makyaj malzemesi ve türlü

makyaj aletinin bulunduğu gümüş bir tepsinin yanında dururken, sağ taraftaki ise bir elinde tarak, öteki elinde saç süslemesi olduklarını düşündüğüm bir şeyler tutuyordu. Hayrettir ki hiç kimse bu sürtüğün başına bir taç koymamıştı.

Emilio yanımızdan geçerek kardeşinin yanına gitti. Genelde Francesca'nın kendisine söylediği şeyleri yapmasına rağmen, istediği zaman Francesca'ya yaklaşmaktan, onunla özgürce konuşmaktan ya da ona dokunmaktan korkmuyordu. Bunu onun haricinde hiç kimse yapamazdı. Francesca, kim böyle bir şeye teşebbüs ederse onu oracıkta öldürürdü muhtemelen. Ya da kız kardeşleri ya da annesi, o kişinin canına okurdu. Ne de olsa onlar da Francesca'yla aynı kanı taşıyorlardı.

Emilio eğilerek Francesca'yı yanağından hafifçe öptü ve yavaşça geri çekilirken göz ucuyla bana baktı. Dudaklarında pis bir sırıtma göze çarpıyordu.

Ellerini bana doğru kaldırarak, "Lütfen, rahatınıza bakın," dedi Francesca ve platformun en alt basamağının yakınındaki bir kanepeyi gösterdi.

Biz kanepeye doğru ilerlerken, Emilio da basamaklardan inmeye başladı. Emilio kardeşinin yanından ayrılır ayrılmaz, Francesca'nın solunda ve sağında bekleyen iki köle kız, makyajını ve saçını yapmaya başladı. Bir başka kız gelip ona parfüm sıktı.

Kanepeye oturdum. Izabel de yanıma oturdu. Nora her zamanki gibi yere, çantamın yanına geçti.

Francesca, "Emilio, Niklas'a kırbacımı getir," dedi.

Sinsice gülümseyerek, "Tabii ki," diye yanıtladı Emilio.

Gergin olup olmadığını görmek için Nora'ya bakmak istesem de bunu yapmadım. Onun korkmayacağını biliyordum çünkü Fredrik'in ona işkence etmesine izin vermişti.

Emilio uçsuz bucaksız odanın diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı. Gözlerimi Francesca'dan ayırmıyordum.

Francesca, "Sizin için aklımda birkaç fahişe var," diye konuşmaya başladı. "Bakmanız için birazdan buraya getirilecekler. Fakat benim malikânemde kalmıyorlar, gelmeleri bir saati bulabilir. Bir saatin sizin için çok uzun olmadığını düşünüyorum. Yanılıyor muyum?" Francesca her konuşmaya başladığında, makyaj yapan kız duruyor, konuşması bittiğinde ise devam ediyordu.

"Gerekirse iki saat bekleyebilirim."

Elinde sallanan deri bir kırbaçla Emilio yanıma geldi ve sahte bir gülümsemeyle kırbacı bana uzattı. Sonra Nora'ya şöyle bir bakıp, "İsterseniz ben yapabilirim. Bu benim için bir onurdur," dedi.

Biraz düşünüp, "Ne var biliyor musun," dedim sonrasında. "Bunu gerçekten çok isterim. Önce sen..."

Bunu beklemiyorlardı. Francesca ve Emilio bir an birbirlerine baktılar. Sonra Emilio dikkatini yeniden bana çevirdi ve "Madem ısrar ediyorsunuz," dedi. Akabinde Nora'ya uzanıp onu avucundan tutarak hızla ayağa kaldırdı.

Francesca merakla, "Başka bir adamın kızlarını cezalandırmasına izin verir misin?" diye sordu.

Umursamaz bir şekilde omuzlarımı silkerek, "Tabii, neden olmasın?" diye cevap verdim. "Başka bir adamın Naomi'ye dokunmasına izin vermem, ama Aya'nın benim dışımda bir adam tarafından kırbaçlanması pekâlâ faydalı olabilir." Bu Francesca'nın Naomi'yi daha çok kıskanmasına sebep olacak ve benzer bir saygıyı kazanmak için daha çok çaba sarf etmesini sağlayacaktı. "Ayrıca buraya iş yapmak için geldim. Başka meselelerle uğraşarak vaktimi harcayamam."

"Naomi köle olmayan birine göre çok itaatkâr," dedi Francesca.

"Evet, öyle." Yanımda duran Izabel'e baktım. "Naomi nasıl olmak istiyorsa öyle. Sadece seçmiş olduğu gibi, ki bu hayranlık uyandırıcı."

Izabel yeşil gözleriyle gözlerimi süzerken mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Peki, onda en çok hayranlık duyduğun şey nedir?" diye sordu Francesca. Izabel hakkında ne kadar konuşursa, aklında ona dair çok daha fazla plan geliştirdiğini hissediyordum.

Uzanıp parmaklarımla Izabel'in çenesini tutarak başını bana doğru çevirdim. "Nezaketi..." dedim Izabel'in gözlerine bakarak. "Bu kızın içinde tehlikeli bir ateş var, ancak o, bu ateşi tutku ve aşkla örtüyor ki bunlar benim sahip olamayacağım şeyler. Öte yandan kusuru yadsınamayacak kadar büyük. Bazen aşırı hızlı davranıyor. Kendi iyiliğini düşünemeyecek kadar da sabırsız

ve düşünmeden konuşabiliyor. İtiraf etmeliyim ki beni bazen çıldırttığı da oluyor fakat Naomi fazlasıyla... insan. İşte ben buna hayranım." Sadece Izabel'in görebileceği bir şekilde tebessüm ettim. Gözlerinde bir şeylerin titrediğini fark ettim. Sonra da elimi yüzünden çekerek, bakışlarımı da uzağa çevirdim.

Francesca'ya "Eminim ki o hâlâ bana itaatkâr," dedim. "Fakat buna rağmen başını derde sokabiliyor."

Francesca, "Onu öpmeni istiyorum," dedi, belli belirsiz bir şekilde meydan okurcasına.

Kalbim aniden duracak gibi oldu.

Tahtında oturan Francesca'ya bakmak için döndüm. Francesca'nın parıldayan gözlerle beni süzdüğünü fark ettim. Yanındaki kızlar saçlarını siyaha boyayıp gri gölgeler attıkça, bakışları da giderek daha karanlık bir hal alıyor gibiydi.

Bir öpücük kadar basit bir şey tereddüt etmeye değmezdi aslında ama ne yazık ki bu tereddüdü yaşamıştım. Çünkü öpmem gereken kişi ne yazık ki Izabel'di. Her ne kadar bu görevi Izabel'le bir şekilde yakınlaşmadan tamamlamayı hiçbir zaman düşünmesem de, bir öpücük istediğim son şey olabilirdi. Dile dahi getirilmemesi gereken onca zorluğun içinde onunla öpüşmek, açık ara olabilecek en kötü şeydi. Çünkü öpüşmek fazlasıyla yakınlık gerektiren bir eylemdi. Sevişmemiz istense, onu hissizce becermek çok daha kolay olurdu mesela. Öte yandan Francesca'nın bu talebini sorgulamam da mümkün değildi. Aksi halde bizim birer sahtekâr olduğumuza iyiden iyiye inanabilirdi çünkü.

Derken başımı Izabel'e doğru eğdim ve dudaklarımı dudaklarına değdirerek elimle boynunun etrafını sardım. İçimden tıpkı tüm saldırganlığımla becerdiğim sıradan bir fahişe olan Jackie'ye yaptığım gibi, boynunu sıkmak geçiyordu fakat bunu yapamazdım. Yapamazdım ve nedenini de bilmiyordum. Bunun yerine dilimi ağzına sokup onunkini buldum. Dayanılır gibi değildi bu. Geri çekilmek istiyordum, buna *ihtiyacım* vardı ama yapamıyordum. Ben de duygularıma teslim olup, onu çok daha uzun, derin ve sert bir şekilde öpmeye başladım. Her ne kadar alevlerin üzerinden atlamaya çalışırsam çalışayım, beni gerisin geri ateşe, günahın içine çeken elleri hissediyordum. Ne kadar uzaklaşmaya çalışırsam çalışayım, bir yanım tutuşmak, günah işlemek istiyordu. Günaha bulanmak ve onu doyasıya öpmek...

Ben de öyle yaptım.

Durmadım.

Izabel

Ben... ben düzgün düşünemiyordum.

Niklas

Nora'nın sırtına inen kamçının sesiyle öpüşmemiz bölündü. Izabel'le yavaşça birbirimizden ayrıldık, ama nefesini hissedecek kadar da yakınımdaydı. Üstelik hâlâ dudakları dudaklarımda gibi hissediyordum. Izabel'se gözlerini bile kırpmaksızın bana bakıyordu.

"Sen yalancının tekisin, Niklas Augustin."

Bakışlarım neyse ki Izabel'den uzaklaştı ve tahtında oturan Francesca'yı döndü.

Francesca güldü. Biliyordu. *Bir şey* biliyordu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Yoksa maskemiz bir şekilde düşmüş müydü? Silahıma ihtiyacım vardı. Kahretsin, *birinin* silahına ihtiyacım vardı! Panik duygusunun beni içten içe kuşattığını hissediyordum, ama sakinliğimi ve kendinden emin tavrımı korumaya gayret ettim. Bu esnada gözlerimle de kimseye fark ettirmemeye çalışarak bir silah bulabilmek umuduyla etrafı taramaya başladım.

Francesca, "Bana *kimseyi* sevmediğini söylemiştin," dedi ve ferahlık bir dalga gibi üzerimden geçti. Sadece kısa bir süre Izabel'e bakıp güldü. "Hislerin bu kız için çok derin. Az evvelki öpücük kişiliğine bir ihanetti."

Ona yapmacık bir şekilde güldüm. Ceketimi düzeltirken gayet rahat bir tavır takındım. "Neye istersen ona inanabilirsin."

"Senin sağlam bir yalancı olduğuna inanıyorum," dedi, "üstelik duygularını saklama konusunda da berbatsın." Yüzündeki sırıtış genişlerken, karanlık gözleri beni parçalara ayırırmışçasına şeytani bir şekilde üzerimde gezindi. Lanet olası işini iyi yaptığını düşünüyor gibiydi. Bense onun çıldırmış olduğunu düşünüyordum. Izabel için bir şey hissetmiyordum. Hem de hiçbir şey...

Derken bir kırbaç sesi daha duydum ve koltuktan kalktım.

Arkasından ona yaklaşarak "Emilio," diye seslendim. "Sana nasıl yapıldığını göstermeme neden izin vermiyorsun?" Bu özünde bir talepti, soru değil. Kamçıyı almak için ona elimi uzattım. Bana horgörü ve duyduğu öfkenin ölümcül bileşimiyle baktı. Francesca'nın bende bulduğunu düşündüğü zayıflığı, Izabel için hissettiklerimi saklama ihtiyacı duyuyordum. Izabel'den de derhâl uzaklaşmam lazımdı. Daha da önemlisi Emilio'nun damarına ne kadar basarsam, Francesca'nın onun fikirlerini dinleme olasılığı da o kadar azalacaktı. Emilio onun en yakınıydı ve beni en çok rahatsız eden de bu durumdu. Odadaki baskın kişinin ben olduğumu ispatlamam, bu yüzden hayati derecede önemliydi.

Nora yüzü duvara dönük bir şekilde ayağa kalktı ve kollarını başının üzerinde tutup avuç içlerini beyaz duvara dayadı. Alabildiğine şişkin ve kırmızı iki çizgi sırtı boyunca uzanıyor ve eski yaraların ortasından

geçiyordu. Uzun, sarı saçları bu yaraların çoğunu kapatıyordu gerçi. Bana yönelttiği nefret dolu bakışları görmezden gelerek Emilio'nun elinden kırbacı aldım ve arkasına geçip çıplak kalçalarının arasına bastırdım. Diğer elimle de saçlarını sırtından alıp yavaşça sağ omzunun üzerine bıraktım. Arkasından kulağına eğilerek, "O günü hatırla," diye fısıldayıp göğsümü sırtına bastırdım. "Duvarlarla örülü o odada, sen, ben ve o eski yara... Deri soyulana ve kan göğsüme akana dek büktüğün o yara..." Kırbacı bacaklarının arasına soktum ve Emilio'nun duyabileceği bir sesle, "Cevap ver bana," deyip kulağından uzaklaştım.

"Evet, efendim, Aya kızla ilgili hatayı hatırlıyor. Aya seni aşağılamamalıydı."

Ondan uzaklaşmaya başladım. Gittikçe uzaklaşıyordum. Ardından kırbacı Nora'nın sırtına indirdim. Tekrar, tekrar ve tekrar... Nora hiç hareket etmedi, ses de çıkarmadı. Ona vurmanın kendisini gerçekten etkileyip etkilemediğini merak ettim. Beş kırbaçtan sonra durdum, çünkü ona daha önce de söylediğim gibi sadece görev icabı buradaydım ve başka meseleler için vaktimi boşa harcamak istemiyordum.

Odadaki köle kızlardan herhangi biriymiş gibi duran Emilio'nun eline kırbacı bıraktım ve tekrar Nora'ya yaklaştım. Daha önce olduğu gibi ağzımı kulağına yaklaştırdım. Başka kimsenin duyamayacağı bir şekilde, "Senin kıçını bu çıldırmış insanlara satmalıyım, tam da buna layıksın," diye fısıldadım. "Kardeşimin senden ne istediğini ya da seni Birlik'e neden dâhil ettiğini bilmiyorum. Sakın bana bunun Izabel'in fikri olduğunu

söyleme, çünkü bunun saçmalık olduğunun farkındayım. O seni burada istemiş olsa bile, biliyorum ki *kardeşim* istemedikçe burada olamazdın. Ben onu herkesten daha iyi tanırım." Nora'nın ensesini sertçe sıktım. Yüzünün bir tarafını duvara doğru ittim ama herhangi bir tepki vermedi. "Kardeşine, Claire'e yaptıklarından dolayı ondan nefret edebilirim ama o yine de benim kardeşim ve hâlâ onun arkasını kollamakla meşgulüm." Dilimi kulağında gezdirip elimi ensesinden boğazına indirip sıkmaya başladım. "*Benden* başka kimse kardeşime kazık atamaz. *Benden* başka hiç kimse kardeşimin yaptığı yanlış bir şeyden ötürü ondan intikam almaya kalkamaz." Onu sertçe bıraktım.

Nora, Victor kız kardeşini öldürdü diye intikam almak istediğinden ötürü de burada olabilirdi. Ve ben bu mevzuyu er ya da geç masaya yatırmak zorundaydım. Şimdiye kadar Victor'u, hatta Izabel'i bile öldürebilirdi ama intikam pek çok farklı şekilde de alınabilirdi ve en kolayı, insanı en az tatmin edeni de çabucak alınan öçlerdi. Nora Kessler'sa, bana kalırsa intikam işini bir an önce bitiren tiplerden değildi.

"Naomi," dedim. "Aya'ya elbisesini getir."

Izabel elinde elbiseyle koltuktan kalktı ve birbirimize zıt yönlerde yürürken kısa bir süre gözlerimiz birbirine kilitlendi ama sonra olabildiğince hızlı bir şekilde ayrıldı.

Ben koltuğuma dönerken, Miz Ghita içeri girdi ve hiçbir şey söylemeden bir süre soğuk bir şekilde bana baktıktan sonra doğrudan Francesca'ya yöneldi. Tahtın

en alt basamağında durup süslü parmaklarını birbirine kenetledi.

Sonrasında Francesca'ya, "Kızlar yakında burada olur," diye açıklamada bulundu. "Seni uyarmak zorundayım, kızım. Beşinci Ev'den gelen, Bay Augustin için düşündüğümüz kız pek de uygun değildi. Buraya gelmek için üç müşterisini iptal etmek zorunda kaldı."

"Ah, evet, Beşinci Ev." Francesca düşünceli bir şekilde güldü ve "O gayet mücadeleci bir kızdır," diye ekledi. Ardından koyu renk far çekilen gözlerini bana dikti. "Fakat Bay Augustin bu tarz şeylerden hoşlanır. Yani ne kadar mücadele ederse, zaten o kadar iyi."

Emilio, "Anne," diye seslenip yanımdan hızlıca geçerek, "neden Ela'yı bize katılması için buraya çağırmıyorsun? Bence odasında yeterince bekledi. Burada cezalandırılacak." Sonra tekrar bana baktı ve "Misafirlerimizin önüne yani. Tıpkı şu sakar köle gibi," diye imalı bir şekilde konuştu.

Miz Ghita onay için Francesca'ya baktı ve Francesca da başıyla onayladı.

Bunun üzerine Miz Ghita gayet gergin ama bu öneriden de memnun bir şekilde, "Pekâlâ," dedi ve başka hiçbir kelime sarf etmeksizin asansöre yöneldi.

Francesca, "Madem öyle biraz para konuşalım, Niklas," dedi.

Makyajını yapan kız son birkaç dokunuşunu yaptı ve Francesca'nın saçlarına şekil vermeyi dakikalar önce bitirmiş diğer kızın yanında geçmek için merdivenlerden indi.

Francesca yerde duran çantama baktı.

Izabel ve Nora nihayet tekrar yerlerini aldılar. Izzy koltuğun üzerine, Nora ise ayaklarımın dibine geçti ve artık çıplak değildi.

Çantayı kaldırarak düz bir şekilde bacaklarımın üstüne yerleştirdim ve şifresini girerek her iki taraftaki kilidini açtım. Emilio öne doğru çıktı ve çantanın içinde paketlenmiş bir şekilde duran, toplam bir milyon değerindeki banknotlara baktı.

"Tabii ki konuşalım," dedim ve paranın üzerinde elimi gezdirerek çantayı ona doğru uzattım. "İstersen kontrol edebilirsin. Seni temin ederim ki hepsi gerçek."

Gelişigüzel koltuğa eğilip kollarımı geriye doğru attım. Emilio bu esnada çantayı aldı ve gözlerini destelerin üzerinde umursamaz bir tavırla gezdirip, "Buraya daha çok para sığabilirmiş," dedi.

"Yeteri kadar sığdı," dedim. "Oraya annenle buluşmak için verdiğim 20.000 ve kız kardeşinle buluşmak için verdiğim 50.000 de eklendiğinde 1 milyon dolar oluyor." Sonra sırıtarak, "Bahse girerim ki seninle görüşmenin bedava olmasından nefret ediyorsundur," dedim.

"Niklas..." diye araya girdi Francesca, Emilio'nun benim de az önce fark ettiğim bir katil soğukluğundaki bakışlarını fark eder etmez. Kardeşinin bu lafıma karşı misilleme yapmasını istemiyordu belli ki. "Frakında mısın bilmiyorum ama benim kızlarım ucuz değildir. Hatta fahişelerim bile ucuz değildir." Elini bileğinden çevirerek, "Umarım sırf hasarlı mal olarak değerlendirildikleri için bir şekilde indirimli fiyatla bu işten çıkacağını

düşünmüyorsundur. Hasarlı bir kızı ne kadar çok istediğini açık etme hatasına düştüğünden, başka şekilde olduğundan çok daha fazla fiyat artışı talep edebilirim."

"Bir hata değildi," diye karşı çıktım. "Sadece tam olarak neye ihtiyaç duyduğumu bilmeni *istedim* ve benim tercihim benim için önemlidir. Böylelikle istediğimi elde ederim. Miz Ghita'ya restoranda söylediğim gibi, parayı mesele edecek değilim."

Emilio çantayı gerisin geri bacaklarımın üzerine sert bir şekilde bırakıp, "Öyleyse belki de sahip olduğundan çok daha fazla fiyat biçmeliyiz," dedi.

Sadece Francesca'ya baktım.

"İstersen, tabii ki," dedim. "Fakat beni bu şekilde ayakta sikmeye kalkarsan, gelecek sefere yüksek ihtimal bu iş hakkında öncelikli şeyin ne olduğunu bile bilmeyen şu yetersiz kadına gideceğim."

Emilio sırıtarak karşımdaki kanepeye oturdu ve söylediği sözlerin benim için boktan daha değerli olmasını umut eder gibi bana baktı. Tam da bu düşünce zihnimden geçerken, bir şey bulmayı başardı. Niyetinin ne olduğunu bakışlarında dahi belli edercesine Izabel'e yoğunlaşıp, ben bu bakışı fark edeyim diye bir süre bekledi.

Evet, Emilio... Şimdi dikkatimi çektin işte. Ama gerçekten çok dikkatli ol çünkü ona dokunursan, seni öldürene dek döverim.

19. BÖLÜM

Niklas

Francesca beni rahatlatırcasına, "Sana adil bir fiyat önereceğim," dedi.

Dakikalar sonra asansör sessiz bir şekilde açıldı ve Miz Ghita, Nora'nın salonda yere düşürdüğü hizmetçi kızla göründü. Derken cam kapılar kayarak açıldı, Miz Ghita kızı eldivenli elinden tuttu ve birlikte Emilio'ya doğru ilerlediler.

Emilio ayağa kalkarken ceketini düzeltti ve dudaklarında tekinsiz bir sırıtışla Ela'ya doğru uzandı, fakat Francesca'nın sesini duyunca elini hemen aşağıya indirdi.

Francesca, "Onu *ben* cezalandırırım," dedi ve çok kısa bir süreliğine de olsa Emilio'nun bile bundan rahatsızlık duyduğunu hissettim.

Akabinde Emilio sola doğru adım attı ve böylelikle Ela, Francesca'ya yaklaşmaya başladı. Bence Emilio'nun aklında ceza için başka bir fikir vardı. Belki Nora'ya

yaptığına benzer bir şey düşünüyor ve bunu gerçekleştirecek olan kişinin de yine kendisi olmasını umuyordu.

Fakat olayların gidişatının onu gerginleştirdiğini fark ettim. Gözlerinde daha önce görmediğim, farklı bir şeyler vardı. Emilio'nun hissetmesini beklemediğim türden bir şey, bir nevi huzursuzluk... Öte yandan bunu iyi gizlediğini söyleyebilirdim. İşin daha da ilginç yanı, annesinin onun tam zıddı bir başarısızlık göstermesiydi. Çünkü karşımdaki kanepenin arkasında ayakta duran ve kimseyle göz teması kurmayıp etraftaki eşyalara bakan Miz Ghita'nın burada olmak istemediğini seziyordum.

Derken tahta oturan kızına bakarak cesaretini olabildiğince toplayıp, "Aşağıya inip kızları bekleyeceğim," dedi ve yürümeye başladı.

"Hayır, anne. Burada bir süre daha kalmanı istiyorum."

Miz Ghita, ağzı biraz aralık şekilde derin bir nefes aldı ve ellerini arkasında bağlayarak gözlerini, gözleri olmayan herhangi bir şeye dikti.

Izabel an itibariyle dik bir şekilde oturuyordu. Yanı başımdaki vücudunun gerginliğini hissedebiliyordum. O da herkes gibi felaket bir şeyin patlak vermek üzere olduğunun farkındaydı.

Nora ise hâlâ gördüğüm en duygusuz, en hareketsiz ve en umursamaz insandı. Benim işimde benden daha iyi olduğu bile söylenebilirdi.

Francesca işaret parmağını bükerek, "Buraya gel, Ela," diyerek kızı yanına çağırdı.

Kız tereddüt etmeden yürümeye başladı, ama nefes alıp verişi düzensizdi ve omuzlarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Mermer basamakları çıkarken, bacakları o kadar titriyordu ki yürüyebilmesi dahi şaşırtıcıydı.

O an Izabel'in bacağı bacağıma baskı yaptı ama bunun farkında olduğunu düşünmedim.

Hayır, Izzy... rolünü bozma. Lütfen lanet rolünü bozma.

Ela isimli kız yumuşak, masum, ürkmüş bir halde, Francesca'nın tahtının önünde diz çöküp başını aşağıya doğru eğdi. Sonra kollarını avuç içleri mermere düz bir şekilde uzanana dek başının üstünden ileriye doğru uzattı. Makyaj tepsisinin yanında duran kız, Francesca'nın eline küçük bir bahçıvan makası koyduğunda midemin altüst olduğunu hissettim.

Hayır, Niklas... rolünü bozma sakın.

Emilio platformun aşağısında, ellerini arkasına almış bir halde yaşananları izliyordu. Omuzları hissettiği gerginlikten olsa gerek, hafifçe yukarı kalkmıştı ve dişlerini sinirden gıcırdatıyormuşçasına çenesini oynattığını görüyordum. Odadaki diğer hizmetçi kızlarsa mükemmel bir şekilde kıpırdamadan duruyorlardı. Kimse sanki nefes almıyor, göz kırpmıyordu. Ve eminim ki herkes o an başka bir yerde olmayı istiyordu.

Francesca uzanarak, "Dik bir şekilde otur ve elini bana ver, Ela," deyip bekledi.

Ela duruşunu dikleştirip Francesca'ya daha da yaklaştı. Sonra elini beyaz tahttaki şeytana doğru uzattı.

Francesca, Ela ve Nora hakkında, "İkisi de birbirine çok benzediği için..." dedi ve Ela'nın elini tutup sözlerine, "aynı kusuru paylaşacaklar," diye devam etti.

Jilet kadar keskin bahçıvan makası eti, tendonu ve kemiği doğradığında, Ela'nın attığı çığlıklarla vücudumdaki her bir adalenin kaskatı kesildiğini hissettim. Francesca'nın zarif, beyaz elbisesine de Ela'nın kanı sıçramıştı. Aklım o an Augustin'in Fleischer'ı ehlileştirmek ve onu kontrol altında tutabilmek için yaptıklarına gitti. Derken Izabel'in parmakları bacaklarıma saplandı. Eğer pantolonum olmasa, tırnaklarını derimin içine saplamıştı muhtemelen. Izzy yere bakıyordu. Nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde elim Izzy'nin beline gitti ve onu sakinleştirmek için belini kibarca kavradım. İşe yaramayacağını biliyor ama yine de yapıyordum.

Nora, sen ruhsuz bir sürtüksün...

Izabel

Meksika'ya dair zihnime üşüşen anıların beni resmen kör ettiğini hissettim. Her yer kandı... Her yer... Ve kızlar o kanın içinde boğuluyordu. Lydia da öyle... Izel ve makaslar... Izel, bıçaklar, silahlar ve gözlerimin önünde bir kızı ölümüne dövdüğü zincir... Bu kadının da ondan hiçbir farkı yoktu. Onu öldürmek istiyordum çünkü yaşamı hak etmiyordu. Eğer müşteri bu manyak sürtüğü öldürmezse, onun için bizzat kendim tekrar gelecektim. Kendisi gibi olsun ya da olmasın ailesinin geri kalanı için de tabii. Çünkü Francesca'nın yaptıklarına göz yummaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Bu acımasız pisliğin yanı başında durup yaptıklarını izlemeleri, onları da en az Francesca kadar suçlu kılıyordu.

Fakat böyle düşünüldüğünde, hepimiz suçluyduk. Bu odadaki herkes ve lanet olsun biz de dâhil!

Neden bir şey yapamıyoruz?

Gözlerimi kapattım ve geri kalan herkesin yapmaya çalıştığı gibi ben de yerinden çıkacakmış gibi hızla atan kalbimi biraz olsun normalleştirmek için sakinleşmeye çalıştım.

Herkes derken Nora'yı hariç tutmak gerekiyordu yalnız.

Buna nasıl katlanıyordu. Ne kası geriliyor, ne çenesi kenetleniyor ne de boynunda bir damar seğiriyordu. Parmaklarını bile sıkmadan nasıl orada öylece oturabiliyordu?

Kızın parmağı kesiliyor, Nora! Tıpkı bir zamanlar senin parmağının da kesildiği gibi. Yaptığın bir şey için kıza işkence ediliyor ama sen hiçbir şey hissetmiyorsun.

Gözlerimi yere çevirdim. Bir daha başımı yukarı kaldırabileceğime hiç ihtimal vermiyordum. Derken Niklas'ın uzun parmaklarının belimi kavradığını fark ettim. En azından *o* bir şey hissediyordu. Fakat yine de suçluydu. *Hepimiz* suçluyduk. Çoğu bu kadından korktuğu için seslerini çıkarmıyordu. (Tabii lanet olsun ki aralarında sadist bir şekilde onu sevenler de olabilirdi pekâlâ.) Ama bunların hiçbiri bizim için geçerli değildi. Ne Niklas, Ne Nora ve ne de benim için... Bizim elimizi kolumuzu bağlayan şey görev bilinci ve bir başka kızın hayatının tehlikede oluşuydu. Sakin ol ve devam et diye kendime telkinlerde bulundum. Rolümü bozamazdım. Aksi halde bugün burada birden fazla parmak giderdi. Sürekli kendime bunu söyleyip durdum. Tekrar ve tekrar...

Derken göz ucuyla kızın dizlerinin üstüne düştüğünü gördüm. Onun da kıyafetleri kana bulanmış; kıpkırmızı kan, elbisesinin saf beyazlığını lekelemişti. Kızın haykırışları odayı resmen inletiyordu. Uzun bir süre duyduğum tek şey bu oldu ve beynime şiddetle

pompalanan kanın da etkisiyle hıçkırıklar uğursuzca kafamın içinde yankılanmaya başladı.

"Anne, artık gidebilirsin. Ela'yı da yanına al ve yarasına bakması için bir doktor çağır."

Yarasına bakmak derken? Sanki zavallı kız düşüp dizini yaralamış gibi konuşuyordu.

Francesca'nın "Kızınla alakalı bir sorun mu var?" dediğini duydum, ama sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Düzgün düşünemiyordum. Gördüğüm tek şey kırmızıydı.

Kırmızı, kan ve öfke.

Bir saniye! Niklas'la mı konuşuyordu o?

Çok geçmeden Niklas'ın "Naomi?" diye seslendiğini duydum.

Gözümü bir kez kırptım ve gerçeklik gözlerimi kör eden bir ışık seli gibi beni kuşattı. Zar zor bir minderin kenarında oturduğumu fark ettim. Dişlerim kuduz köpek misali ortaya çıkmıştı. Bir elimi Niklas'ın bacağına koymuştum, diğeri ise kanepenin deri minderine gömülmüştü. Parmaklarımı yavaşça gevşetip ellerimi geriye çekip kucağıma koydum. Yüzüm ve duruşum biraz olsun eski haline döndü. Yutkunup çaresizce nemlendirilmeyi bekleyen kuru ve çatlamış dudaklarımı yaladım.

Naomi'ye özgü titrek ve çekingen bir sesle, "Beben... özür dilerim, Madam," dedim. "İyiyim. Sadece kan görmek beni her zaman rahatsız eder."

Niklas avuç içini başımın arkasına koyup, Francesca tarafından berbat bir şekilde kesilen saçlarıma dokundu ve ellerini yavaşça aşağıya indirerek, küçük,

evcil bir hayvanı sakinleştiriyormuş gibi yaptı. Yoksa Izzy'yi mi sakinleştirmeye çalışıyordu? Şu... öpüşmeden sonra. Bir rolden fazlasıymış gibi hissettiren o öpüşmeden sonra... Haliyle gerçek miydi, rol müydü emin değildim. Aslında artık herhangi bir şeyden emin olduğum dahi söylenemezdi.

Niklas saçlarımı okşarken, "Bazen biraz hassas olabiliyor," diye açıkladı. İşin tuhaf yanı, saçlarımı okşamasının beni rahatlatmasıydı.

Emilio, şu sinir bozucu sırıtışıyla tekrar bana baktı. Kafasında bir plan kurduğunu düşündüm.

Elinden geleni yap, seni pislik Planın her neyse, ben hazırım...

Miz Ghita, kolundaki kızla geçip giderken, bakışlarımı Emilio'dan hizmetçi kıza kaydırdım. Yaralı elini diğer eliyle göğsüne bastırmış, eğilerek yürüyen kızcağızın gözyaşları yüzünden hâlâ sel gibi akıyordu. Elbisesinin önü de kan içindeydi. Asansör onları cam duvarlarının içine alıp aşağıya indirince gözden kayboldular.

Bunca yaşanan şeyin ardından Olivia Bram'i nasıl bulacaktık? Bahse girerim ki Niklas, Francesca'nın birkaç fahişesini bakması için buraya getireceğini beklemiyordu. Olivia Bram'in de onlardan biri olacağı ise şüpheliydi. Haliyle arayışımız sonsuza dek sürebilirdi. En azından kızı bu şekilde bulamayacaktık. İçimden bir ses de Olivia Bram'i evine, babasına asla götüremeyeceğimizi söylüyordu. Ondan umudu kesip yalnızca Francesca'yı kaçırma fikri, muhtemelen herkesten çok beni deli ediyordu. Fakat an itibariyle hissettiğim şey

tam olarak buydu. Olivia artık burada değildi. Belki de hiçbir zaman burada olmamış, hatta çoktan ölmüştü.

Hayır, ondan umudumu kesmemeliydim. Bunu yapmayacaktım. Ben kaybolduğumda, kimse beni yeterince arama gereği duymamıştı. Dina kaybolduğumu bile bilmiyor, annemle uzaklara gittiğimi sanıyordu. Bu yüzden yıllarca bir başıma kaldım. Beni arayan kimse çıkmamıştı. Olivia Bram bundan çok daha iyisini hak ediyordu.

Peki, Victor'un bir sonraki hamlesi ne olacaktı?

Bir görevde olup da sesini kulaklıktan duymamak tuhaftı. Ne yapmam, satranç tahtasında hangi taşı oynatmam gerektiğini söylememesi beni zorluyordu. Onu hem özlüyor hem de ne yaptığını merak ediyordum.

20. BÖLÜM

Victor

Virginia...

Uzatılmış masada tam karşımda oturan, Flynn'in üstlerinden biri olan ve muhtemelen olabilecek en kaliteli, ucuz takım elbisesini giymiş Dan Barrett, "Sekiz yıldır sizi takip ediyoruz, Bay Faust," dedi. "Eğer sizi devirmek isteseydik..."

"Bu konu hakkında olduğundan çok daha basitmiş gibi konuşmayın, Bay Barrett," diye araya girdim hemen. "Eğer ima ettiğiniz gibi kolay olsaydı, şu an burada karşınızda oturuyor olmazdım sanırım."

Dan Barrett'ın dudakları, tıpkı Izabel'in istediğini elde edemeyince yaptığı gibi çarpık bir hal aldı. Ama arada bariz bir fark vardı: Izabel bunu yaptığında çok seksi olurdu ve onunla sevişmek isterdim. Oysa an itibariyle içimden bu adamın suratına sıkı bir yumruk atmaktan başka bir şey gelmiyordu. Geldiğimizden beri

yaptığı tek şey gevezelikti zaten. Hiç durmadan beni sindirmeye çalışıp, bildiği şeyleri, öldürdüğüm birkaç adamı (ki asıl sayıdan bile haberi yoktu) ağzında geveleyip duruyordu. Benimle birlikte çalışmak için seçtiği yol, geçmişi başıma kakmaktı sanırım. Oysa bu karar onu, buraya gelirken yanından geçtiğimiz mezarlıktan başka hiçbir yere götürmezdi.

Solundaki Barry Connors'a baktım. Aralarında en sakin ve mantıklı o gibiydi. Diğerleri henüz ağızlarını dahi açmamıştı ve bizi incelemekten başka bir yer yaptıkları yoktu. Muhtemelen davranışlarımızdan karakter analizi yapmaya falan çalışıyorlardı. Sonra da tam bir FBI ajanı gibi, Excel'de açtıkları sayfaya ya da beyaz bir tahtaya raptiyeledikleri ufak kâğıtlara adlarımızı yazıp altına da "diş takıntılı" ya da "keskin nişancı" gibi notlar düşeceklerdi.

Barry Connors'a bakarak, "Kendimi bir kez daha açıklayayım," dedim. "Eğer hizmetlerimi size sunmayı tercih edersem, sizinle, sizin için çalışırım, ancak sizin *emrinizde* değil. Bu yüzden benim ve arkadaşlarım üzerinde kurmaya çalıştığınız gözetimi derhâl kaldırılacaksınız. Buna benim saflarım arasına yerleştirilen gizli ajanlar da dâhil." Bir anlığına solumdaki Flynn'e baktım. *Onların ölmesini istemiyorsanız tabii...*

Onların hiçbir zaman gözetimlerini tamamen kaldırmayacaklarını biliyordum, ancak anlaşmalarını sürdürdüklerini göstermek için bazılarını kaldıracaklardı. Bu da hiç yoktan iyiydi. En azından şimdilik...

Barry Connor, "Şartınızı anlıyoruz," diyerek beni onayladı.

Daha fazla konuşacaktı, fakat araya girdim.

"Flynn'in bize dair sana verdiği bütün dosyaları görmek istiyorum. Her şeyi."

Flynn'in bakışlarının gergin bir şekilde üzerimde gezdiğini hissettim. Derin bir nefes aldı. Ama ben, bir an olsun gözlerimi Barry Connors'ın üzerinden çekmedim.

Dan Barrett zekice davranıp, "Peki neden?" diye sordu. "Eğer bildiklerimiz hakkında endişeliyseniz, sizi temin ederim ki *ne* yaptığınızdan zaten haberdardık, Bay Faust ve bu da sizi ölüme mahkûm etmek için gayet yeter."

Bay Connors elini kaldırdı. Güven verir bir şekilde bana, "Tabii ki bu bir tehdit değil," dedi.

"Fakat aynı şey," diye direttim. "Flynn'in size ne tür bir bilgi verdiğini merak ediyorum doğrusu."

Barrett homurdanarak, "Fakat bunun konuyla *ne alakası* var?" diye sordu.

Connors konuyu kapatırcasına bir el hareketiyle, "Ona dosyaları ver, gitsin," dedi. "Elimizde kopyaları var zaten."

Barrett bir an düşünüp sonra ikna olmuşçasına başıyla onaylayarak, "Pekâlâ, Bay Faust," dedi. "Size dosyaları..."

Mümkün olduğunca kibar bir şekilde, "Şimdi," diye kestirip attım, "kesinlikle çok daha iyi olur."

Barrett'ın üst dudağı hırlayacakmış gibi büzüştü. Ceketinin cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve ekranına dokunup kulağına götürdü. "Kimlik no: 44160742-A

dosyasını yazdırıp bana getirin." Konuşmasını bitirip telefonu cebine geri koydu.

Connors, "Sakıncası yoksa bu esnada," diye araya girdi yeniden ve ellerini masanın üzerinde birbirine bağlayarak, "en azından Vonnegut hakkında konuşabiliriz. Böylelikle zamanı geldiğinde iş birliği yapabiliriz. Ne dersiniz, başlayalım mı?" diye sordu.

Ellerimi ona doğru açıp, "Olabilir," dedim. "Fakat size bilgi karşılığında hiçbir şey teklif etmiyorum, hatta eski patronuma dair sahip olduğunuz bilgi hakkındaki görüşümü de kendime saklamayı seçebilirim. Sizinle tam anlamıyla çalışmaya başlayana dek bu böyle sürecek."

Connors, "Yeterince adil," dedi.

Connors'ın diğer tarafında oturan Mark Masters, "Bilmek *istediğim*," diye konuşmaya başladı, "teröristlere silah sağlayıp, masum kızları tecavüz edip öldürsünler diye erkeklere satan, çocuklara uyuşturucu veren bir adam için çalışma konusunda ne hissediyorsunuz?" Toplantıyı ve hatta belki de hayatını aniden bitirecek olmasa, yüzüme tüküreceğinden emindim.

Hiçbir şey söylemedim. Çünkü henüz herhangi bir anlaşmayı kabul etmemiştim ve görünen o ki bu adam bunu anlamakta biraz güçlük çekiyordu ya da sadece inatçıydı. Evet, büyük ihtimal inatçı.

Connors hasar kontrolü yaparcasına, "Özür dilerim, Bay Faust," dedi hemen. "Bay Masters zaman zaman düşünmeden konuşma eğilimindedir. Bilirsiniz, biz genellikle diğer taraf için çalışırız, suçlularla ya da suçlular için *değil*. Keza benim için de bu masada

oturmak ve sizinle medeni bir şekilde konuşmaya çalışmak biraz güç. Bir kiralık katille ve..." Bir an duraksayıp, Gustavsson'a acımasızca bir bakış attı. Bir yumru yavaşça boğazının ortasından aşağıya doğru inerken, "onun gibi bir adamla yani..." diyerek sözünü tamamladı.

Belli belirsiz güldüm ve ben de ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetledim. "Ah, bunun tamamen doğru olmadığına eminim, Bay Connors. Ben sizin ilk kez iş birliği yapmaya çalıştığınız kiralık katil değilim. Gustavsson da keza, ellerinizde ve ayaklarınızda zincir olmaksızın aynı odada bulunduğunuz ilk... uzman değil."

Connors, "Evet, haklısınız," diye onayladı. "Ve sonuncu da olmayacaksınız ama yine de bizler için sandığınız kadar sıradan bir durum değil bu. O yüzden lütfen biraz daha sabırlı olun."

Kenneth Ware isimli adam, "Bay Gustavsson," diyerek araya girdi. "Merak ediyorum da, neden bu tarz şeyler yapıyorsunuz?" Kalın, koyu renk kaşları kalkmıştı. "Bir insan nasıl olur da sorgulama işine girer?"

Gustavsson kahkahaya boğuldu. Ben de onun gülmesine gülmeye başladım.

Fredrik, "Bunu bana sen mi soruyorsun gerçekten?" diyerek söze başladı. "*Sen*... hükümet gizli operasyonlarına katılan bir adam... Ve bana bir insan nasıl olur da sorgulama işine girer diye soruyor, öyle mi?" Başını duyduklarına şaşırmış bir şekilde salladı. "Bu bana komik geliyor, Bay Ware. Gerçekten komik."

Kenneth Ware yüzündeki kırmızılığı saklamak için gülümsedi. "Peki, sormak istediğim, Bay Gustavsson, neden... böyle bir insansınız? Sizin yaptığınızla benim yaptıklarım arasında epey fark var."

En azından, yüzündeki bitmek bilmeyen bir somurtkanlıkla doğmuş Dan Barrett gibi tartışmacı olmaya çalışmıyordu.

Fredrik iç çekerek bacak bacak üstüne attı ve parmaklarını birbirine kenetleyerek ellerini karnının üzerine koydu. Alaycı bir gülüşle, "Neden bunu bana sen söylemiyorsun?" dedi. "Şu senin dosyalarında hakkımda yeterince bilgi yok mu zaten?"

Kenneth Ware, "Aslına bakarsanız, hayır," diye açıkladı. "Sizinle özel olarak ilgilenmeye henüz başladım ve hakkınızda daha çok şey bilmek istiyorum, hepsi bu. Geçmişinizde neler *yaptığınızı* biliyorum ve bunu yapış nedeninize de açıkçası hayranım."

Connors sırıtışını bastırarak, "Bay Ware sizi epey takdir ediyor," diye açıkladı.

"Benzer vakaları daha önce de görmüştüm." Fredrik dudaklarını büzdü. "Aslında biraz rahatsız edici."

Omuzlarımı silkerek, "Katılıyorum," dedim.

Dorian Flynn, "Aynen," diyerek bizi onayladı. Ona baktığımı fark ettiği zaman da hemen gözlerini kaçırdı.

Barrett ağzında geveleyerek, "Şuna devam edebilir miyiz?" diyerek tepki gösterdi. "Dosyalar her an gelebilir."

Bu sözün üzerine toplantı odasının kapısı açıldı ve bir adam içeriye elinde bir dosyayla girdi. Adam değil ama dosya beklediğimden de inceydi.

Barrett, "İşte geldiler bile," dedi.

Adam dosyayı Barrett'a verdi, Barrett da bana doğru ittirdi.

Yaklaşık altmış sayfa kalınlığındaki kâğıtlara bakarak, "Geri kalanı nerede?" diye sordum ve anahtar kelimeleri ararcasına sayfaları taramaya başladım. Sonra hepsini tamamen okuyacaktım zaten.

Dan Barrett, "Hepsi bu," dedi, beni temin etmek istercesine.

Biraz bakındıktan sonra bir an yığının içinden bir kâğıt parçasını elime alıp duraksadım.

Barry Connors başıyla onaylar bir şekilde, "Gerçeği söylüyor," dedi. "Bay Flynn herhangi bir dosyaya ulaşmanın zor olduğunu iddia etmişti." Dosyayı işaret edip, "Birlik hakkındaki her şey bu dosyada," diye açıkladı.

Yalan söylüyordu ama şimdilik bunun üzerinde durmayacaktım.

"Fakat sekiz yıldır beni takip ettiğinizi söylediniz."

Connors, "Evet," dedi. "Vonnegut'ın emrinde çalışmaya başladığından beri hakkınızda küçük bir dosyamız var, fakat hiçbir şey orada olduğu kadar kapsamlı değil." Tekrar dosyayı gösterdi. "Sadece birkaç suikastınız, kiminle yakın bir şekilde çalıştığınıza dair bilgiler, kardeşiniz Niklas Fleischer, Gizli Ev bağlantılarınız ve tabii bir de..." Fredrik'e baktı. "Bay Gustavsson."

"CIA'in daha çok... dışarıda iş yaptığını düşünürdüm," dedim. "Neden beni izliyordunuz ki? Katilleri Amerika'da takip etmenin daha çok FBI'ın ilgi alanında olduğunu sanıyordum?"

"Evet, ama siz Vonnegut için çalıştınız ve Vonnegut, Amerika için her yönden tehdit teşkil ediyor. Siz onun en yüksek rütbeli suikastçısıydınız. Onu bulamıyoruz, bu yüzden siz nereye giderseniz, biz de oraya gidiyoruz."

Kenneth Ware, "Üstelik," dedi, "biz teknik olarak CIA değiliz. Tamamen farklı bir bölümüz."

"Peki, tam olarak ne oluyor bu bölüm?" diye sordum.

Ware gizemli bir şekilde, "Özel Çalışmalar Bölümü," diye açıkladı.

İlginç.

Bu isim kulağa en az bizim kadar yeraltı dünyasına ait gibi geliyordu ama böyle bir bölümün varlığından bile bihaberdim.

"Hepimiz..." diye devam etti Barrett, "Flynn'in yerleştirildiği Kara Borsa operasyonunu siz yürütmeye başlayınca, kendisini emriniz altına aldığınızdan ötürü epey şaşkınlık yaşadık. Flynn kim olduğunuzu ortaya çıkardığındaysa, resmen piyangoyu kazanmış gibi olduk."

Eminim öyle olmuştur...

Onlar yaşadıkları "şaşkınlıkları" anlatmaya devam ederken, ben de kâğıtlara göz atmayı sürdürdüm. Flynn yanımda huzursuz bir şekilde oturuyordu.

Connors, "Tam bir hayalettiniz," dedi. "Hakkınızdaki bazı dosyalara rağmen, sizi hiçbir zaman bulamıyorduk."

Cevabım neticesinde gözlerinde oluşacak ifadeyi görebilmek için başımı kâğıtlardan kaldırarak, "Öyleyse hakkımda bu kadar bilgiyi nasıl elde ettiniz?" diye sordum.

Connors ve Barrett birbirlerine baktılar. Ben de bakışlarımı Kenneth Ware'e çevirdim.

"Size soruyu farklı bir şekilde sorayım," diye devam ettim ardından. "Vonnegut'ın örgütündeki köstebeğiniz kimdi?"

Eh, Vonnegut'ı hâlâ aradıklarına göre işini pek de iyi yaptığı söylenemezdi, değil mi?

Barrett yapmacık bir gülümsemeyle, "Henüz bir anlaşmaya varmadık, Bay Faust," dedi. "Size bu bilgiyi verecek yetkiye sahip değiliz. Bir anlaşmayla bile..."

Bu grubun en kafadar olanına, Connors'a baktım.

Connors pişman olmuş gibi bir ifadeyle, "Üzgünüm, Bay Faust," dedi. "Fakat o ajanın kimliğini açıklayamayız. Eminim bizi anlıyorsunuzdur. O kişi hâlâ örgütün içinde ne de olsa."

Mark Master'a baktım. Ona, "Bu konu hakkında söyleyeceğiniz bir şey var mı?" diye sordum. "Epey sessizsiniz de. Tabii gene de şu ikisi kadar değil."

Oturduklarından beri isimleri dışında bizimle hiçbir şey paylaşmamış iki adamı başımla selamladım. Saçları iyice dökülmüş Ryan Miller ve Alman aksanlı David Darros...

Mark Masters beni süzerek, "Katılıyorum," dedi. "Kim olduğunuz veya anlaşmanın bir parçası olarak ne istediğiniz umurumda değil. Köstebeğin ismini vererek ondan vazgeçecek değiliz."

Tek bir söz bile etmeksizin dosyalara tekrar bakmaya başladım.

Barrett belli ki kötü polisi oynuyordu. Gözdağı, onun silahıydı ve bana onlarla birlikte çalışmam gerektiğini hissettirmek istiyordu. Güya karşı çıkarsam, beni alaşağı edeceklerdi. Öte yandan kendisinin masadaki diğer arkadaşları gibi iş birliğimi çaresizce istediğini biliyordum. Bu yüzden önerilerini reddedersem, beni ele vermesi pek de olası değildi. Bana ihtiyacı vardı ve Flynn'in yerine beni izlemesi için başka bir köstebek yollayabilirdi. Dünyanın en çok aranan adamlardan birini enselemek için benim anahtar olduğuma inanıyordu ve benim demir parmaklıklar ardında olmamın ya da ölüm cezası almamın ona hiçbir faydası olmazdı.

Barry Connors ise iyi polisimizdi. Aramızda bir bağ oluşmuş gibi davranıyordu. Böylece ona güven duyacaktım ama ona diğerlerine ne kadar güveniyorsam, o kadar güveniyordum. O da Dan Barrett'ın istediğini istiyordu ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Kenneth Ware odadaki en şeffaf adamlardan biriydi. Gustavsson hayranlığı onu ele vermişti zaten. Kesinlikle psikolojide doktora derecesine sahipti ve muhtemelen favori bir seri katili vardı. Ware en az kaygılandığım adamdı. Gözlerinde kan vardı ve katil olmasa da kan, Ware ve Gustavsson gibi tipler için bağımlılık

yapıcı, tahrik edici bir renge sahipti ve buna kolay kolay sırtını çeviremezdi.

Mark Masters ise diğer şeffaf adamdı. Ware'den tek farkı beni kaygılandırmasıydı. Masters işine kendini adamış biriydi. Hayattan tek beklentisi, suçluları yakalamak ve sokakları onlardan temizlemekti. Haliyle dünya çapında suçlarla mücadele eden ve büyük oynayan bir oyuncuydu. Hayatının bir noktasında bir polis ya da FBI ajanı olmuştu belki fakat bu onun için yeterli değildi. CIA'deki yüksek mevki için yıllarca çok çalışmış olabilirdi ve şimdi de karşılığını bekliyordu. Öte yandan Vonnegut'ı alaşağı etmek için bana yeterince uzun süre katlanmaya istekli olduğuna da inanıyordum. Fakat işi bittikten sonra, örgütteki herkesin peşine düşecekti muhtemelen. Ancak Masters gibi adamlar intikam yüzünden kör olurdu. Kendi iyilikleri söz konusu olduğunda aşırı sabırsızdılar ve görev esnasında kendi ölümlerine sebebiyet verme eğilimindeydiler. Umarım böyle olurdu tabii, çünkü böylece daha sonra onu öldürmek zorunda kalmazdım. Belki de iyi bir insandı. Özellikle iyi insanları öldürmek gibi bir takıntım olmasa da, zorunda kalırsam bunu pekâlâ yapardım.

Ryan Miller ve David Darros... Haklarında bir öngörüm olacak kadar benimle konuşmamışlardı ama profile uyuyorlardı. Miller için yaşanan her şey yeniydi, bu yüzden özgüven eksikliği vardı ve diğer adamlar kadar kontrollü görünmüyordu. Fazlaca yutkunuyor, sakince oturamıyor ve tecrübesizliği nedeniyle hissettiği rahatsızlıktan kendisini alıkoyacakmış gibi takım elbisesine dokunup duruyordu. Gözlerime hiç bakmadığının da

farkındaydım. Bir kere göz göze geldiğimizde, sınıfa yeni gelmiş ve arkadaş edinmeyi uman bir öğrenci gibi gülmüştü. David Darros ise tam tersiydi; gözlerini gözlerime dikmişti ve arkadaş edinmek gibi bir derdi kesinlikle yoktu. Sakindi, kendine hâkimdi ve takım elbisesi içinde son derece özgüvenli duruyordu. Ne yapılması gerektiğini biliyordu ve yaşananlardan, konuşulanlardan rahatsız olmayacak kadar tecrübesi de vardı. Pek çok yönden Darros bana benziyordu. Ama ne kadar benzediğini gerçekten merak ediyordum.

Sonuçta onlarla çalışmayı kabul edecektim ancak bilmedikleri şey şuydu ki Vonnegut söz konusu olduğu müddetçe sadece kendime yardım etmek için çalışacaktım. Vonnegut'ı alaşağı edecek kişi de ben olacaktım ve onların bildikleri de bunu yapmama yardım edecekti. Vonnegut'ı yok ettikten sonra da her şeyi devralacak ve Vonnegut'ı bulmak için yıllarını adamış kişilerle çalıştığım için de, daha sonra kimleri öldürmek zorunda olduğumu biliyor olacaktım. Nihayetinde bunları teker teker öldürecek ve pençelerini Birlik'in üzerinden çekip çıkaracaktım.

Her iki elimi birden masaya koyup şöyle dedim: "Şartlarınızı kabul ediyorum. Vonnegut'ı devirmenize yardım edeceğim ve karşılığında da benim operasyonlarımı görmezden gelmenizi ve sonsuz bir şekilde gözetimi durdurmanızı talep ediyorum. Bana sormadan hiçbir üyeniz örgütümün hiçbir üyesine yaklaşmayacak. Eğer herhangi bir zamanda, herhangi bir şekilde anlaşmayı bozduğunuzu öğrenirsem, ilişkimizi hemen

kesmekten başka çarem kalmayacak ve sizinle... kendi bildiğim şekilde ilgileneceğim."

Barrett gözlerini kısarak, "Bu bir tehdit mi, Bay Faust?" diye sordu.

"Evet, Bay Barrett ve yerine getiremeyeceğim tehditleri söyleme alışkanlığım da yoktur." Ceketimi düzeltip ellerimi masanın üzerinde gevşek bir şekilde bağladım.

Barrett zorla gülümsedi. "Elimizdesiniz, Bay Faust," diye uyardı. "Sizler şu an arananlar listesinde olmayabilirsiniz ama unutmamanız gereken şu ki sizi bu listenin dışında tutan biziz." Sanki bende bir şey yakalamış gibi masaya eğilerek gözlerime baktı. "Sizi şu an alıp *hemen* öldürebiliriz."

"Bay Barrett..." dedim ceketinin cebini işaret ederek, "başka bir şey daha söylemeden önce, neden Maine'deki oğlunuzu aramıyorsunuz?"

Barrett'ın rengi solarken, yüzündeki zoraki gülümseme birden kayboldu. Gergin bir şekilde Connors'a baktıktan sonra telefonunu çıkarıp tekrar bana döndü. Masters gergin bir şekilde derin bir nefes alırken, Acemi Miller biraz korkmuş görünüyordu. Uzman Darros kendisine baktığım şekilde beni izlerken, Kenneth Ware ise oldukça etkilenmiş gibiydi.

Derken Barrett'ın oğlu telefonu açtı.

"Baba?"

"İyi misin, Danny?"

"Neden onu hoparlöre bağlamıyorsun?" diye sordum.

Tereddüt ederek telefonu masaya koydu ve parmağını telefon ekranına götürdü.

Danny, "İyiyim baba, bana zarar vermedi," diye cevap verdi.

Baba-oğul bir süre İlk Bölük'ten yolladığım adamım hakkında konuşmaya başladı. Daniel babasına saatler önce işten geldiğinde adamı karanlıkta oturur vaziyette bulduğunu, adamın kendisine zarar vermeyeceğini söylediğini, yapmasını istediği tek şeyin bu telefon görüşmesi olduğunu aktardı.

Derken Connors, New York'taki eşini aradı ve karısıyla mutfağında oturan gizemli kadın hakkında benzer bir konuşma yaptı. Hoparlörden kadının, "Bana yemek yapmam için izin bile verdi," diyen sesi duyuldu. "Eve gelip de belinde silahıyla yabancı bir kadını evimizde oturuyor halde bulduktan sonra, acıkmış olduğumdan değil ama... sadece korkudan... normalde ne yapıyorsam... onu yapmak istedim. Zannedersem böylelikle sen eve geliyormuşsun gibi hissedecektim. Bu arada eve gelecek misin, Barry?" Kadının sesi titriyordu. Connors cevap için bana baktı.

Ona, "Evet, Abbs. Eve geleceğim," dedi. Yüzünden eve döndüğünde karısının hâlâ hayatta olmasını umduğunu okuyabiliyordum. "Akşam yemeği için biraz gecikeceğim ama orada olacağım."

Barrett doğrudan Dorian Flynn'e baktı.

Flynn kendisini korumaya alırcasına kollarını göğsünde birleştirerek, "Hey," dedi, "onlara sadece bana yetki verdiğiniz kadar bilgi verdim. Sadece isimleriniz, unvanlarınız ve nerede buluşacağınız..."

Barrett ellerini masanın üzerinde yumruk haline getirerek, "Beni *ailemle* mi tehdit ediyorsun?" dedi ve

tam masadan kalkacakken, Connors onu "Bay Faust, bizi tehdit ediyor," diyerek durdurdu, "tıpkı senin onu tehdit ettiğin gibi. Bu yüzden sakinleş ve otur. Kimse zarar görmeyecek." Yüzünde umutla bana baktı. "Ne bekliyordun, Dan? Tamamen hazırlıksız bir şekilde bu toplantıda bizimle sohbet edeceğini mi? Başından beri bu toplantıyı ne diye ayarladığımızı biliyorsun, değil mi? Victor Faust da ne yaptığını biliyor ve..." Doğrudan bana baktı. "Onun bizden daha iyi olduğunu kabul etmekten de utanmıyorum." Arkasını öfkeli Barrett'a döndü. "Dahası o tam da bu yüzden burada, Dan. Öyleyse bu ortaklığı yoluna koymaya bakalım. Güvensizliği ve tehditleri bir kenara atıp en baştan başlayalım. Yavaşça ama, tamam mı?"

Connors bana baktı.

"O, haklı Bay Barrett," diye onayladım. "Ailenizin kılına zarar gelmeyecek."

Oynadığım kart, eğer onlar bana ihanet ederse, hatta beni öldürmeyi başarırlarsa, en ağır sonuçların olacağını her birine gösterme şeklimdi. Henüz Kenneth Ware, Mark Masters, Ryan Miller ve David Darros hakkında bilgim yoktu, fakat kim olduklarını bildiğim ve yüzlerini gördüğüm için toplantı bittiğinde olacaktı.

Barrett çok yavaş bir şekilde sandalyesine geri oturdu. Sakinleşir sakinleşmez bana baktı ve başını sallayarak, "Tamam," dedi. "Yeni bir başlangıç. İşte bunu çok sevdim."

21. BÖLÜM

Victor

Dokuzumuz yaklaşık bir saat boyunca Vonnegut hakkında neler bildiğimize dair konuştuk. Gustavsson'la onlara buraya gelmeden önce kararlaştırdığımız kadar bilgi verdik, ancak onların da aynısını yaptığından emindim. Vonnegut'ı yakalamak için öncelikli olarak ne yapmamız gerektiğine dair önerileri uzun uzadıya tartıştıktan sonra, daha farklı kaynaklardan, daha fazla bilgi elde edebilmek için birkaç gizli görev gerekebileceği ve hiçbir şeyin bir gecede olmayacağı konusunda anlaşmaya vardık. Bir adamı devirmeden önce tam olarak kim olduğunu, neye benzediğini bilmek zorundaydık ve Connors'la Barrett'ın takımı daha nereden başlayacaklarını bile bilmiyorlardı. Vonnegut'ın gerçek kimliği hakkında onlardan daha sağlam ipuçlarına sahipmiş gibi davranıyordum ama bu sadece onları avlamak içindi. Gerçekte sahip olduğum şey

ise, eski patronumu kanlı canlı gören Izabel'di. Anahtar oydu ve benden başka kimse bu anahtarı nasıl kullanması gerektiğini bilmiyordu. Neyse ki Dorian Flynn o gün, o odada Nora'nın Izabel hakkında söylediği hiçbir şeyi duymamıştı. Öte yandan örgütümdeki diğer beş kişi bunu biliyordu. Gelgelelim bu bilgiyi saklayacaklarına dair hepsine güveniyordum. En azından çoğuna...

Connors, "Bu arada bizi destekleyeceğini umduğumuz başka bir iş daha var," dedi.

Gustavsson'ın hayranı Kenneth Ware bu noktaya varılmasından zevk duymuşçasına aniden gülümsedi.

Connors'a bakıp merakla, "Öyle mi?" dedim.

Connors başıyla onayladı ve Ware'e bakarak sözü ona bıraktı. Ware istekli bir şekilde dizüstünü masanın üstünde açarken, kapalı dudaklarındaki gülüşü yüzüne yayıldı. Sandalyesine yaslanıp yerdeki deri çantasına göz attıktan sonra içinden hakkımda hazırlanmış dosyadan en az beş santim daha kalın bir dosya çıkardı. Görünen o ki dosya sekiz buçuğa on bir santim boyutlarındaydı ve fotoğraflarla doldurulmuştu. Bunlardan birkaçı, Ware dosyayı masanın üstüne koyduğunda, dosyanın kenarından aşağıya doğru kaydı. Ware onları yerden alıp düzenli bir şekilde yerlerine koydu fakat ben fotoğraflarda neler olduğunu çoktan görmüştüm. Tuhaf pozisyonlarda cesetlerin ve bolca kanın olduğu, suç mahalline ait karelerdi.

Ware, "Seri katillere karşı özel bir ilgim var, Bay Faust," diye açıkladı. Kana ve bunun için düzenli aralıklarla

birilerini öldürmekten çekinmeyenlere dair saplantısı pek de gizli değildi. Derken dosyayı açtı. Gülümseyip benden ziyade Gustavsson'a bakıyor oluşu beni oldukça eğlendirdi. "Birini on yıldır takip ediyorum ve bu kişiye dair düşüncelerinizi duymayı çok isterim." Bakışlarını bana çevirdi ve dikkatlice ekledi: "Ancak, mümkünse tabii." Sonra Fredrik'e bir bakış attı. "Bu davada Bay Gustavsson'ın benimle birlikte çalışmasını isterim."

"Biz *davalarla* ilgilenmiyoruz, Bay Ware," diye açıkladım. "Biz işlerle, görevlerle ilgileniriz. Biz yalnız çalışırız. Vonnegut'la ilgili durumun farklı olmasının nedeni hepimizin aynı şeyi istemesi. Aynı şeyi elde etmek için de birbirimizin kaynaklarına ihtiyaç duyuyoruz malum. Fakat bunun dışında siz bize hedefe dair bilgi verip, bize suikastın gerçekleştirilmesi için ödeme yaparsınız. Biz de basitçe size her ne vaat ettiysek ona yoğunlaşırız. Her şey parayla ilgili, Bay Ware. Adalet arayışımız ya da *kötü adamları* devirmek gibi bir gayemiz yok."

Mark Masters, masanın karşısından bana dik dik baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Ware fotoğraf yığınını karıştırarak, "Evet, anlıyorum," diyerek onayladı. "Ancak bu özel dava Vonnegut'ı bulmak gibi bir anlamda. Bu seri katilin kim olduğunu bilmiyoruz. Sadece cinayet yöntemine dair bulgularımız var ve bence sezgilerinizle kimliğini çözme şansımız çok daha yüksek. Ve... cinayet yöntemiyle ilgili bir ayrıntı var ki..." dedi, tekrar Fredrik'e parıltılı ve heyecan dolu gözlerle bakarak. "Bay Gustavsson belki... en kibar tabirle... bir tür yakınlık bulabilir."

Fredrik, "Yakınlık?" diye sordu hayretle. Ware, Gustavsson'ın dikkatini çekmişti nihayet.

Ware iki kez başını onaylarcasına salladı ve yüzündeki tebessüm giderek büyüdü. Ancak Ware cevap vermeden önce Fredrik ekledi: "Bu ayrıntı ne ise eminim ilginçtir fakat beni avladığınız insanlarla aynı kefeye koyuyor gibisiniz. Oysa ben seri katil değilim. Eh, seri *işkenceciyim* demek de kulağa hoş gelmiyor tabii, ama benimle bir seri katil arasında çok büyük farklar var."

Ware heyecanlı bir şekilde, "Evet," diyerek katıldı. "Eminim öyledir fakat *özellikle* bu seri katilin, Bay Gustavsson, bu şekilde söylediğim için kusuruma bakmayın ama sizinle bazı ortak yönleri var." Ware yutkunup Connors ve Barrett'a bir bakış attı. Ağzından çıkan son sözler için kaygılandığı aşikârdı.

Fredrik masanın üzerinde ellerini birbirine kenetleyip öne doğru eğildi ve merakla, biraz da ürkütücü bir tavırla başını yalnızca kendisine özgü gibi duran bir hareketle yukarı doğru kaldırdı. Tek bir bakışla insanlarla anlaşma konusunda oldukça iyiydi. Hatta bazen yanındaki tepside duran alet edevatları olmadan da. Kenneth Ware tekrar yutkundu ve gözleri suç mahalli fotoğraflarını taramaya başladı.

"Benimle ortak noktası *nedir*, Bay Ware?"

Ware hafifçe gülümseyerek gözlerini fotoğraflardan kaldırdı. "Öyle bir benzerlik ki onun siz olduğundan emindim. Bay Flynn, Bay Faust'un yeni örgütü hakkında edindiği bilgilerle geri döndüğünde ve size ait dosyayı okuduğumda, resmen başımın üstünde açılan

gökyüzünden lanet olası bir ışık parladı. Çünkü yöntemleriniz tartışılamayacak kadar çok birbirine benziyordu."

Fredrik'e şöyle bir baktım ve sol kaşının yukarı kalktığını fark ettim.

Daha sonra karanlık bir şekilde gülümsedi ve sandalyesinde geri doğru yaslandı. Bağlı elleri çözüldü ve aşağıya indi.

Dorian Flynn gururlu bir şekilde, "Onu ensenden alan bendim," diye açıkladı. "Bazı manyakça boklar yiyordun evet, ama seri katil de değildin."

Hala kendini kurtarmaya mı çalışıyorsun, Flynn?

Fredrik, "Size bu benzerliğin ne olduğunu sordum?" deyip kollarını göğüz hizasında kavuşturdu. "Hem avlamaya çalıştığınız kişinin ben olmadığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Dorian'ın buna karşı çıkması benim malum kişi olmadığımı kanıtlamaz."

Ware huzursuzluğunu gizlercesine tekrar canlı bir şekilde gülümsedi ve fotoğraf yığını arasından birkaç kareyi çekerek önümüze doğru itti.

Ware, "Kurbanların..." dedi, "dişlerinin hepsi kayıp. Ama dişler çekilmemiş, çıkarılmış. Çünkü diş etleri boşluklarla dolu ve doğranmış. Bu durum da temiz bir diş çekiminin göstergesi değil." Daha fazlası olduğunu göstermek için işaret parmağını kaldırdı. "Sanki bu kayıp dişler mevzusu yeterince benzerlik taşımıyormuş gibi, kurbanların hepsi farklı türden sandalyelere kayışla bağlanmış. Fakat senin sorgularında sıklıkla

kullandığın sandalyelere benzemiyor. Ama yine de sandalye tabii..."

Fredrik konuyu bir yere getirmek istercesine, "Ve benim bu seri katille aynı kişi olduğumu düşündünüz?" diye sordu. Ardından başını şaşkınlıkla sallayarak, "Öyle zannediyorum ki hayatının çoğunu seri katiller üzerine çalışıp onları avlayarak geçirmiş biri için gerçekten sıkıntılı bir durumla karşı karşıyayız. Çünkü bütün seri katillerin tek bir ortak yanı olduğunu unutmanız veya dikkate almamanız beni hayal kırıklığına uğratıyor. Onlar yöntemlerini sürdürmeye meyillidirler. Bense hiçbir zaman dişleri kesip çıkarmadım," diye devam etti. Bana bir bakış atıp dudaklarını büktü. "Kötü bir fikir değil yalnız, Faust. Bir dahaki sorgumda bunu kullanabilirim." Omzumu silktim ve Fredrik tekrar Ware'e döndü. "Ben eğer bir sandalye kullanacaksam, daima aynı sandalyeyi kullanırım. Evet, benzerlikleri görmek mümkün, ancak biz aynı kişi değiliz."

Ware'in yüzü kızardı, fakat hemen savunmaya geçti.

"Evet, bunu fark ettim, ancak sizin çoğu seri katilin yaptığın gibi zaman içinde evrim geçirdiğinizi düşündüm. Son kurban, yani bu son bulunandan önceki kişi, üç yıl önce bulundu. O zamandan beri geliştiğini, çok daha iyi diş sökmeye başladığını, belli bir sandalyeyle aranda bir bağ kurduğunu ve sürekli o sandalyede çalışmaya devam ettiğini düşündüm."

Fredrik, Ware'in sandalye yorumuyla yeterince alay edemeyeceğini anladığı ana dek güldü. Çünkü Fredrik'in gerçekten de böyle bir bağı vardı. Onun zihnini okumam mümkün değildi ama ben ne düşünüyorsam o

da aynısını düşünüyordu muhtemelen. Derken, "Peki ya son kurban?" diye sordu.

Ware aradığını bulana dek fotoğrafları karıştırdı ve sonra bir fotoğrafı bize doğru masanın üzerine koydu. Odadaki diğer adamlar da bizi izlemeye ve yaşananları özümsemeye çalışıyorlardı.

Ware, "Üç ay önce bulundu," diye başladı. "Atlanta, Georgia'da. Aynı yöntem ve katilin tekniği hiç gelişmemiş." Flynn'e doğru başıyla onayladı. "Bay Flynn'e göre cinayet esnasında bir mazeretiniz varmış, öyle mi? Ülkede değilmişsiniz."

"Demek ki bu seri katil sınırları aşıyor," diye araya girdim.

"Evet, aynen öyle," dedi David Darros. Sakin ve tecrübeli olan Darros ilk defa konuşuyordu. Sesi pürüzsüz, ses tonu kendine olan güvenini ifade eden cinsten ve aksanı çok belirgindi. "Bu yüzden buradayım ya." O tam bir Alman'dı. Her ne kadar aksanı kardeşiminkinden daha belirgin olsa da... "Ben Interpol için çalışıyorum. Bu seri katil beş ülkede aranıyor. Fransa, İsveç, İngiltere, Almanya ve Amerika."

Barrett, "Bu ülkeler aynı zamanda şimdiye kadar bu seri katille ilişkilendirilen cesetlerin bulunduğu ülkeler," diye açıkladı. Şimdi de değişiklik olsun diye iyi polisi oynuyordu. "Fakat fazlası olduğuna inanıyoruz."

"Şu anda kaç tane var?" diye sordum.

Connors, "On üç," diye cevap verdi. "Hepsi erkek."

Fredrik, ilgisi artmış gibi oturuşunu dikleştirdi.

"Bu seri katili yakalamak sizin için ne kadar önemli?" diye sordum. "Zannedersem bu bir suikast olmayacak."

Connors, "Yirmi milyon dolar," diye cevap verdi.

Ware araya girerek, "Ve kesinlikle bu bir suikast değil," diye onayladı. Bu seri katilin mezarlığa gittiğini görmek onun siyah kalbine ağır gelecekti belli ki. Çünkü yıllarını bu katil üzerine yoğunlaşıp, katilin zihnine girmeye çalışarak geçirmeyi yeğlerdi. "Sadece onu bulun, bize yönlendirin, kalanını biz hallederiz."

Connors boğazını temizleyerek, "Tabii sizinle ilgili kimseye bir şey söyleyemeyeceğimiz için yakalama konusunda tüm övgü bizim olacak."

Hafifçe gülümsedim. Alaycı bir tavırla "Tabii ki," dedim. "Reklam veya şöhret için bu işi yapmıyoruz, Bay Connors. Övgülerle istediğinizi yapabilirsiniz."

Connors, "O halde anlaşmaya vardık mı?" diye sordu.

Bir anlığına düşünüp Gustavsson'a baktım.

Ona "Bu dosyayı Bay Ware'le çalışmak ilgini çekiyor mu?" diye sordum. Oysa ilgisini çektiğini gayet iyi biliyordum. Kendi yöntemlerine benzer bir katilin peşine düşmek onun vazgeçemeyeceği kadar çekiciydi. En azından bundan emindim.

Fredrik parmak uçlarını yeni tıraş olmuş yanaklarında gezdirerek bir müddet düşündü. Sonra da başıyla onaylayıp, "Evet, kesinlikle ben de varım," diye açıkladı.

22. BÖLÜM

Izabel

Francesca'nın kız kardeşi Valentina, Miz Ghita kızla birlikte odadan ayrıldıktan kısa bir süre sonra asansörden çıktı. Yüzünde bastırılmış bir panik ifadesi vardı.

Valentina yürüyerek, "Kardeşim," dedi, kısa elbisesi dizlerinin arasında hışırdarken. "Seni rahatsız etmek istemem ama..." Üçümüze birden şöyle bir baktı ve "Sian," dedi.

Göz ucuyla Emilio'nun kaskatı kesildiğini fark ettim.

Francesca oturduğu tahttan kalkınca, hizmetçi kızlar hemen kendisine doğru ilerledi ve birkaç heyecanlı el kadının saçını düzeltmek için ona doğru uzandı. İki kız ellerinde ayakkabılar Francesca'nın önünde diz çöküp sürtüğün ayakkabılarını giymesini bekledi. Fakat Francesca onları yalın ayak geçti. Başka bir kız yere uzanıp Ela'dan geriye kalan kanı silerek Francesca'nın yolunu temizledi.

"Sian'la ilgili bir problem mi var?" Francesca'nın sesi soğuk ve acımasızdı. Ve hatlarını gölgeleyen karanlık içime bir ürperti dolmasına sebep oldu.

Valentina başıyla onayladı. "Evet," dedikten sonra tekrar bize bir bakış attı. Sian hakkında yanımızda konuşmaktan rahatsızlık duyduğu açıktı.

Bu yüzden İtalyanca konuşmaya başladı.

Harika, Victor'un burada olması veya en azından kulağıma bir şeyler söylemesi için bir sebep daha.

Francesca ve Valentina kendi dillerinde yaklaşık yarım dakika konuştular. Bu konuşmadan anladığım tek şey Sian her kimse, Francesca'nın ondan gerçekten nefret ettiğiydi. Her ne yaptıysa ya da söylediyse epey kötüydü. Hem de bir misafir köle tarafından yere düşürülüp etrafın şaraba bulanması, bir efendinin adresini unutmak ya da hatta Francesca'nın doğrudan gözlerinin içine bakarak ona 'Git kendini becer' demekten bile kötü bir şey...

Sian için korkuyordum, gerçekten korkuyordum. Emilio'nun yüzündeki nefretten onun da korktuğunu anlayabiliyordum. Sian'ın ismi ikinci kez Francesca'ya söylendiğinde, Emilio âdeta farklı biri oldu. Kişiliği o kadar belirgin bir biçimde değişmişti ki sırtıma kırbaç yemiş gibi hissettim. Kahverengi gözleri endişe doluydu. Omuzları kaskatı olmuş, ellerini yumruk yapmış, bir açıp bir kapıyordu. Sanki kapana kısılmıştı ve tek çıkış yolu hem sevdiği hem de *nefret* ettiği kız kardeşinden çekindiği için kapalıydı. Emilio'nun böyle olacağı aklıma bile gelmezdi ama işte oradaydı ve yüz ifadesi

gün ışığı gibi ortadaydı. Bu Morrettiler ne karmaşık, ne boktan bir aileydi. Derken benim katillerden oluşan küçük ailemin de sorunlar yaşadığı aklıma geldi.

Francesca, Valentina'ya "Sian'la ben ilgileneceğim," dedi İngilizce olarak. Bu sadece şu anlama gelebilirdi. Neler döndüğünü hepimizin bilmesini istiyordu ki bu beni fazlasıyla endişelendirmişti. Ardından bize gülümseyip, "Gelin," diye işaret etti. "Niklas, buraya geldiğin ve cömert bir misafir olduğun için sana bir fahişeyle, gerçek bir fahişeyle ilgilenme *yolumu* göstermek istiyorum."

Niklas koltuktan kalktı ve beni de yanına aldı. Nora da arkamızdan süite doğru bizi takip etti.

Niklas kravatını düzelterek, gelişigüzel bir şekilde, "Diğer fahişeleri beklerken," dedi, "biraz eğlence iyi olur doğrusu."

Francesca omzunun üzerinden Emilio'ya bakarak, "Kardeşim?" diye seslendi. "Bize katılıyorsun değil mi?"

Bu bir rica değildi.

Emilio, kız kardeşinin gözlerine bakamadığı için bakışlarını yere çevirmişti. Normalde onun bir korkak olduğunu düşünür ve ona içten içe güler ve bu göt herifin alaşağı edilmesinden ötürü mutlu olurdum; fakat neden olduğunu dahi bilmediğim aptalca bir şey yüzünden onun için... *kötü* hissediyordum.

Emilio, "Bunu yapmak zorunda değilsin, kardeşim," dedi.

"Ah, yapmak zorundayım," diye şeytanca güldü Francesca.

Sonra Valentina'yı geçip dışarı çıktı ve köle kızlar hariç herkes onu takip etti. Cam asansöre doluştuk ve Valentina üçüncü katı gösteren düğmeye bastı. Aşağıya, bilinmezliğe doğru gidiyorduk ve bu beni korkutuyordu. Yol çok uzun değildi ve asansör de yavaş inmiyordu ama bu iniş sonsuza dek sürecekmiş gibi hissediyordum ki bunu gerçekten isterdim.

O an kendimi Emilio'ya bakarken buldum. Çenesinin hatları çok keskindi ve âdem elması boğazında inip çıkıyordu. Ardından yanında duran Francesca'ya baktım, Emilio'nun tam tersiydi. Sakin ve güçlü, uzun ve tehlikeli, heyecanlı ve öfke dolu. Adil olmayan bir ceza için can atan, mecazi olarak söylemek gerekirse zavallı erkek kardeşinin taşaklarını ellerinde ezmiş ve ona karşı çıkarsa hayatı boyunca kendisine unutamayacağı bir ders vereceğinden emin bir kadın... Ancak ilişkileri hâlâ benim için bir muammaydı. Şimdiyse her zaman olduğundan da çok... kafamın bu denli karıştığını hatırlamıyordum.

Nihayet asansörden indik. Beyaz, uzun bir koridorda temizlikçilerden ve hizmetçilerden oluşan küçük bir kadın grubunun bir oda kapısının dışında durduğunu fark ettim. Bir araya toplanmışlar ve ne olduğunu bilmediğim bir şey için bekliyorlardı. Bizi gördüklerinde gruptaki tüm gözler aynı anda üstümüze çevrildi, özellikle de onlara doğru gelen Francesca'ya... Kapıdan hızla uzaklaşıp dağıldılar ve koridorun diğer tarafındaki duvarın hizasında tek sıra halinde dizildiler. Mavi-beyaz üniformalı bir hizmetçi kadının istavroz çıkardığını ve dudaklarının dua okurcasına kıpırdadığını gördüm.

Havayı bir çığlık yırttığında, gözlerim hizmetçi kadından birkaç adım ötede, açık bir halde duran kapıya çevrildi. Öfke dolu bir haykırıştı bu. İki-üç farklı ses birden duyuluyordu. Fakat özellikle biri çok daha baskındı ve diğerlerinden daha agresifti. Bütün bu çığlıkların ortasında zayıf bir bebek iniltisi işittim. Kalbim, ben bu bilinmezliğe doğru yürürken, attığım her bir adımda daha da kararıyordu.

Derken genç kadının kükrercesine, "Lütfen! Onu almayın!" dediğini duydum. Sesi koridor boyunca yankılanıp kulaklarıma kadar davetsizce geliyordu. Sanki biri beni cezalandırıyor gibiydi.

Francesca odaya girdi, biz de arkasından. Malikânenin her yeri gibi burası da çok geniş ve beyazdı. Çok fazla beyaz... Gelgelelim bu oda, perdesiz camlardan içeriye süzülen ay ışığının yanı sıra, iki büyük pencerenin arasında bulunan dört direkli yatakla ve kan lekeleriyle de doluydu. Kan çarşafları kirletmişti ve kanlı bir başka örtü de yatağın hemen yanında duruyordu.

Doktor olduğunu düşündüğüm adam yandaki odadan içeri girdi. Kanlı eldivenlerini ellerinden çıkarırken, lâteks eldivenlerin çarpma sesi duyuldu. Odaya bir sessizlik çökmüştü. Ne doktor bir laf ediyor, ne de bizden biri doktorla konuşuyordu. Doktor alet çantasını ve sandalyenin arkasında asılı duran uzun, kahverengi deri ceketini alıp, odadan gözleri büyümüş, istavroz çıkartan ve dua mırıldanan kadınları geçerek ayrıldı.

Sian olduğuna emin olduğum yataktaki genç kadın kendini savunup, "Madam, size yalvarıyorum. Onu

benden almayın. *Her şeyi* yaparım..." dedi. Gözlerinden yaşlar akıyordu; uzun, siyah saçları tere bulanmıştı.

Emilio'yla göz göze geldik. Titriyordu. Evet, yaşananların şiddetinden ötürü tir tir titriyordu.

Bir hemşire, yeni doğmuş bebeği Francesca'ya vermek için kucağına aldığında, Sian yataktan uçarcasına fırlayıp, "BANA BEBEĞİMİ VERİN!" diye bağırdı, fakat diğer üç hemşire kadını hemen tuttu. Bunun üzerine Sian kendisini zapt etmeye çalışan hemşirelere, "SİZE ONA DOKUNMAYIN DEDİM!" diye feryat figan bağırmaya başladı. Çığlığı malikâneyi resmen inletiyordu. Üstelik Emilio, odada titreyen tek kişi de değildi. Renk vermemek ve titrememek için ben de yumruklarımı iyice sıkmak zorundaydım.

Sian, bebeğini almak için verdiği mücadeleden vazgeçmedi ve hemşirelerin ellerinde tepinmeye başladı. Derken Valentina ileri doğru atılıp ona öyle bir tokat attı ki genç kadın o anki şokla kaskatı kesildi. Kısalığından ötürü yakalayabildiğime şaşırdığım ufacık bir an, Emilio ve Sian'ın gözlerinin birbirine kilitlendiğini fark ettim. Fakat gözlerini hemen birbirlerinden kaçırdılar. Bu yüzden galiba Francesca da durumu fark etmedi.

Francesca, az önce doğduğu için hâlâ ıslak olan, kan ve türlü sıvıyla kaplı, durmak ne bilmez bir şekilde ağlayan bebeği kucağına aldı ve onu ürkütücü bir şekilde sallamaya başladı. Bebeğin küçük elleri ve ayakları mekanik bir şekilde gerilirken, boşluğu tekmeler gibi sağa sola hareket etti. Minik, pembe ayakları ise bükülmüştü. Francesca bebeği göğsüne yasladı ve ağlayışı dinene kadar onu kollarında dikkatli bir

şekilde sallayarak kulağına, "Sakin, sakin..." diye fısıldadı. Gelgelelim bebeği rahatlatmasında hiçbir annelik belirtisi yoktu. Yaptığı her şeyde olduğu gibi bu durum dahi bir güç gösterisi, bir vahşet hazırlığından başka bir şey değildi.

Daha fazla bir şey görmek istemiyordum fakat kendimi Sian'a bakmaktan alamadım. Yatakta öylece uzanmış, kendi kanıyla kirlenmiş, bebeği tekinsiz bir kadının kollarındayken yaşananları çaresizce, yanaklarında gözyaşı parıltılarıyla izliyordu. Bu durum aklıma benden alınan çocuğumu getirdi. Kendimi bir an hâlâ Meksika'daymış gibi hissettim. Kontrolümü neredeyse kaybediyor, kendimi maskemizi çıkarmaya bir nefes uzaklıktaymış gibi hissediyordum. Kan resmen beynime sıçramıştı ve ellerim İnci'yi ya da bu sürtüğün kafasına ölümüne indirebileceğim ağır bir şey aradı. Fakat yoktu. Sakince, duygusuzca olduğum yerde kaldım. Gördüklerimden ve göreceklerimden etkilenmemişçesine...

Francesca, "Sevgili kardeşim," dedi, bebeğin yumuşacık, tek tük saçlarını okşayarak. "Gel ve bebeğe bak. Kesinlikle çok sevimli."

Emilio, "Ona bakmam için bir sebep yok," dedi ve yerinden bile kıpırdamamayı seçti.

Francesca omuzlarının üstünden bakışlarını ona çevirip, "Sana gel ve ona bak *dedim*," diye ikaz eder bir tonla konuştu.

Emilio hiçbir şey söylemedi ama teslim bayrağını çekip onlara doğru yaklaştı. Uzun boyuyla bebeğin

üzerinde dikilip, bebeğin minik, tombul yüzüne baktı. Gözyaşlarını ve öfkesini bastırıyor gibi zar zor yutkunuyordu. Bebeğe sadece birkaç saniye bakıp yanlarından ayrıldı.

Francesca, "Tıpkı senin gibi bakıyor," dedi, sesinde bariz bir suçlayıcı ton vardı ama aynı zamanda yumuşak ve kurnazcaydı.

"O benim çocuğum değil, kardeşim. Sana daha önce de söyledim ve her gün bana inanana kadar bunu tekrar edebilirim. Lanet olsun ki o benim çocuğum değil. O orospuya hiçbir zaman dokunmadım."

Sian duvara bakarak çenesine kadar inen gözyaşlarını siliyordu. Yüzünde Emilio'nun sert sözleriyle alev almış bir öfke yoktu. Sanki onları bu şekilde kabul ediyor, *anlıyor* gibi...

Sian, "Size yemin ediyorum, Madam," diye konuşmaya başladı, "bana parmağının ucuyla bile dokunmadı."

Francesca, "Ah, hayır," diyerek karşı çıktı. "Dokunmakla kalmayıp *içine* kadar soktu. Kardeşim seni işte tam burada, bu yatakta, hizmetçiler bölümünde becerdi. Bu kızı doğuran bacaklarının arası iyileşir iyileşmez de seni tekrar, tekrar becerecek. Tabii ben onu durdurana kadar."

"O benim bebeğim *değil*, Francesca. Bu senin paranoyan."

Francesca'nın eli ileri atıldı ve Emilio'nun yüzüne çarptı. Bu ani hareket bebeği korkuttu ve daha çok ağlamasına sebep oldu.

Francesca, "Yalan söyleme, Emilio," dedi saldırgan bir tavırla. "Beni kandıracağını mı sanıyorsun?"

"Sana doğruyu söylüyorum!"

Sonra İtalyanca tartışmaya ve birbirlerine bağırmaya başladılar. Emilio'nun alnındaki damar dahi hissettiği öfkeden görünür olmuştu. Francesca'nınsa gözleri kocaman açılmış, eskisinden de vahşi bakıyor; çoktan gevşemiş kollarındaki bebekse ağlamayı sürdürüyordu. Derken Emilio uzanıp bebeği Francesca'dan aldı ve onu düşürmemek için dikkatlice kavradı. Francesca'yla birbirlerine anlamadığım bir dilde bağırmaya da devam ediyorlardı.

Öte yandan Francesca ve Emilio'nun genel olarak ne söylediklerini anlamak için emek harcamaya da gerek yoktu. Francesca, Emilio'nun bebeğin babası olduğuna dair suçlamasını merhametle yumuşayıp da geri çekmiyordu muhtemelen. Emilio da onun bir paranoyak olduğunu söylemeyi sürdürüyor olmalıydı. Belki ona deli olduğunu bile söylemişti. Bunu hiçbir zaman bilemeyecektim fakat bir zamanlar Francesca'yı öfkelendirmemek için hiçbir şey yapmaya cesaret edemeyen sadık kardeşin, şimdi onunla eşitmiş gibi bir tavır takınması beni resmen şok etmişti. İşin daha da ilginç yanı, Francesca'nın bu "hadsizlik" için onu öldürmüyor oluşuydu. Yalnızca ağız dalaşlarının şiddeti artmıştı.

Valentina arkadan, "Çocuğu ben alayım," diye araya girdi ve Emilio'ya doğru adım attı.

Emilio bunun üzerine bağırmayı bırakıp kafası karışık bir halde bebeğe baktı ve onu Valentina'nın kollarına bıraktı.

Emilio, "Sat şu lanet olası çocuğu," diyerek çıkıştı. "Çocuk benim değil, onunla ne yapacağın da umurumda değil."

Francesca yükselen bir sesle, "Onu satmak istiyorum zaten," dedi.

Sian ağlayarak, "Hayır! Hayır! Yapmayın böyle bir şey! Bırakın ben de onunla gideyim!" diye haykırdı bunun üzerine.

Francesca yolunun üzerindeki kardeşini iterek geçti, yatağın yanına gitti ve her iki elini de Sian'ın saçlarına geçirerek, onu yataktan aşağıya, sert zemine sürükledi. Sonra da genç kadını saçlarından tutarak, yerde sürüklemeye devam etti. Sian da hem lanetler okuyor, hem de resmen yalvarırcasına Francesca'yı ikna etmeye çalışıyordu. "Seni lanet olası, şeytani sürtük! Ah, hayır, hayır... Lütfen... Size yalvarıyorum, Madam!" Hangi tavrı takınacağını bilemiyor, itaatkâr mı yoksa isyankâr mı olması gerektiğini kestiremiyordu. Çünkü ikisinin de işe yaramayacağının farkındaydı.

Yanımda duran Niklas bu esnada hiç hareket etmedi. Onu gördüğümden beri en sakin haliyle ayağa kalktı ve sahneyi, çok az bir ilgi göstererek izledi. Bir noktada onun karanlık bir şekilde gülümsediğini gördüm, Francesca ona baktığı tam o anda ağzının bir köşesi yukarı kalktı ve bu duruma inanmak çok sinir bozucuydu. İşte bu yüzden Francesca bizi buraya getirmişti. Niklas'ın

bunu görmesini istiyordu, çünkü onun daha önceki davranışı Francesa'yı birbirlerine benzediklerine dair ikna etmeye yetmişti. Şimdi ise onunla boy ölçüşmek, muhtemelen bu gösteriyle ona hava atmak istiyordu.

Bir eline Sian'ın saçları dolanmış olan Francesca, diğer eliyle yatağın ayaklarının dibinde durarak, bebeği elinde tutan Valentina'ya işaret etti ve "Ver bana onu," dedi. Valentina, elbisesinin beline doladığı kuşağının altından bıçağını çekip de gümüş bir parıltı gözümü alana dek, Francesca'nın bebeği kastettiğini düşündüm.

Nefesim kesilmişti. Emilio'nunki de öyle.

Fakat hiçbirimiz bir şey yapmak için hareket edemiyorduk.

Düşün, Izabel, düşün! Ne bok yiyeceğim şimdi? Belki Francesca sadece canını acıtacak. Hayır, hayır, bunun için rolümü bozamam. Zaten hiçbir şekilde rolümü bozmamalıyım ama onun kızı öldürmesine de izin vermeyeceğim. Bir şey yapmak zorundayım!

Emilio'ya şöyle bir baktım, gözleri endişesini az çok gizlemişti, ama sanırım düşünceleri benimkinden çok da farklı değildi.

Francesca bıçağı kız kardeşinden aldı ve hüngür hüngür ağlayan Sian'ı yerde sürükleyerek Emilio'ya doğru getirirken, "Madem kız senin için bir şey ifade etmiyor, kardeşim," dedi, "onun boğazını keserken izleyebilirsin."

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır... Emilio, bir şey yap!

Ve yaptı.

Ellerini uzatarak, "Senin için daha iyi bir şey yapabilirim, kardeşim," dedi. "Onun boğazını ben kesebilirim."

Bu Francesca'yı memnun etmişe benziyordu. Yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi. Emilio ona doğru bir adım attı. Sağ kolu, Francesca'nın ipek sabahlığının altındaki çıplak bileğini bulmak için koluna yetişecek kadar uzandı. Uzun, erkeksi parmakları, Francesca'nın narin parmaklarına kibarca ve yasak bir ilgiyle dokundu. Daha sonra ağzı kadının dudaklarını buldu ve dili dudakların arasından kayıp, onu son nefesini veren bir adamın hissettiği türden bir tutkuyla öptü. Nefesimin kesildiğini hissettim. Bıçak artık Emilio'nun elindeydi, güç yer değiştirmişti. Bu yasak öpücük, beni hem harekete geçirmiş hem de fazlasıyla rahatsız etmişti.

Emilio, Sian'ı öldürmeyecekti, hayır. Bunu kalbimde hissedebiliyordum.

Derken nefesimin tekrar kesilir gibi olduğunu fark ettim. Bu sefer o kadar yoğun bir haldeydi ki beni izleyen herhangi biri bunu kolaylıkla hissedebilirdi. Neyse ki şu anda herhalde ilgi çekecek en son kişi bendim. Ağır çekimde kaçınılmaz bir araba kazasını izler gibi, Emilio'nun elindeki bıçağı izlemeye başladım. *Francesca*'yı öldürecekti. Victor'un karşılığında ödeme alacağı işi öldürecekti.

Niklas havalı bir şekilde, "Biliyorsunuz," diye araya girdi ve odadaki tüm gözler ona döndü. "İkiniz arasında rahatsız edici olduğu kadar asil de görünen bu gösteriyi bozmaktan nefret ediyorum." Ardından komik bir şekilde boğazını temizleyip, "Ancak tam da

bunun gibi bir kıza sahip olma ihtimalinden vazgeçmekten daha çok nefret ediyorum."

Sian saçları Francesca'nın ellerinde, hâlâ dizlerinin üstündeydi. Niklas ve Emilio'ya bakmaya cesaret edemediğinden, gözlerini onların siyah ayakkabılarına çevirmişti ve güçlükle nefes alıp veriyordu. Derken Valentina'nın kollarındaki bebek mutlu mesut sesler çıkarmaya başladı. Emilio vücudunun herhangi bir kısmını oynatamayacak kadar hantallaşmış, olayların gidişatından ötürü afallamıştı. Niklas'a boş ve anlamsız bir yüzle bakıyordu.

Francesca ise Niklas'ı hissedilebilir bir şüpheyle izliyordu. Derken Emilio'dan uzaklaşıp, adamı elinde bıçakla baş başa bıraktı. Ama Sian'ı bırakmaya niyeti yok gibiydi. Çünkü bize doğru ilerlerken onu da saçlarından tutup beraberinde sürükledi. Sian'ın kolları sağa sola hamleler yaparak Francesca'nın bileğini yakalıyordu ancak kendisini kurtarmaya yetmiyordu. Öte yandan Francesca kesinlikle göründüğü kadar güçlü değildi.

Sian, "ÖLMEYİ TERCİH EDERİM!" diye bağırdı. "BENİ BEBEĞİMDEN AYIRMAYIN!"

Francesca, Sian'ın saçlarını bırakıp başında dikildi ve onu hareket etmesi için zorladı. Sian, yapabileceği hiçbir şey olmadığının farkındaydı ve ne kadar çabalarsa çabalasın, onun için bu odadan çıkış yoktu.

Francesca inanmıyormuş gibi bir tavırla, "Sen *onu* gerçekten satın almak mı istiyorsun?" diye sorup güldü. "O benim fahişelerimden biri bile değil, Emilio'nun favori kızlarındandır ve kardeşimden başka kimse

tarafından becerilmediği için de on yıldır malikâne dışında hiçbir şey görmemiştir." Niklas'ı sıkıştıracak şekilde yanına yaklaşınca, ben de Nora'nın yanında durmak için bir adım geri attım. "O *kriterlerinize* uymuyor, Bay Augustin."

Tekrar resmiyet mi? Bu iyiye işaret değildi.

Francesca, "Onu *kurtarmak* istediğini düşünmeye başlıyorum," deyince, içgüdüsel olarak İnci'me uzandım ancak sonra mecburen durdum, çünkü yanımda ne İnci ne de ona öldürücü bir darbe indireceğim herhangi bir şey vardı.

23. BÖLÜM

Izabel

Niklas Francesca'nın sataşmalarından ve suçlamalarından etkilenmemiş gibi hafifçe gülümsedi. "Paranoya, Madam Moretti," dedi benzer bir resmi tavır takınarak. "Bu gerçekten istemeyeceğiniz türden bir leke. Fakat bir açıdan haklısınız. Onu kurtarmak istiyorum ama bu ille de onu sizin bıçağınızdan kurtarmak anlamına gelmiyor. Onu kendim için kurtarmak istiyorum." Niklas'ın bakışları önce Sian'a yöneldi, sonra da Francesca'nın birkaç adım uzağına doğru ilerleyerek ona yaklaştı. Genç kadının elleri arkasında birbirine kenetlenmişti ve ürkek bir şekilde öylece duruyordu.

Niklas, "Hem bizzat siz onun bir fahişe olduğunu söylediniz," diye hatırlattı. "*Gerçek* bir fahişe... Bunlar sizin sözleriniz değil miydi?" Sadece bir anlığına, ışık vurmuş yüzündeki gülüşü göstermek için Francesca'ya döndü. "Bence kardeşin gibi biri için on yıl boyunca

bacaklarını açan bir kadın, aynı şeyi buradaki herhangi bir adam için de yapıyordur. Onun mücadeleci bir ruhu var, Bayan Moretti." Sian bu söz üzerine alnını yere eğdi. "Ben de bir zamanlar onun gibi bir kız tanırdım. Esaret altında bir yaşama mecbur edilmiş ve efendisine söylerse, kendisini öldürecek adamların tecavüzüne uğramıştı. Üstelik efendisine karşı bir şeyler hissetmeye çalışıyordu, çünkü hayatta kalmak adına bildiği tek şey buydu." Zorla yutkunuyor, beni tarif ettiğini bildiğim bu sözlerden ötürü ondan tiksiniyordum. Fakat anlayamadığım bir şekilde hâlâ ona değer vermeyi sürdürdüğümün de farkındaydım.

Niklas, Sian'ın başına kadar gelip durdu. Genç kadının uzun, siyah saçları dağınık bir şekilde parlak, beyaz zemine yayılmıştı ve Niklas'ın ayakkabılarının ucu parmaklarının ucuna değiyordu. Niklas sözlerine, "Ve Sian hiçbir zaman kollarına alamayacağı, besleyemeyeceği, ismini koyamayacağı ya da uyuması için ninniler mırıldanamayacağı bir bebeği doğurduktan sonra, sırf benim kendisiyle birlikte lanet olası bir bebeği de almaya niyetim yok diye, benimle gelmemek için daha çok direnecek. Ve bunun için benden daha *çok* nefret edecek," diyerek devam etti.

Niklas'ın yüzünde mesafeli ve karanlık bir gülümseme vardı. "İşte bu, Bayan Moretti, *kesinlikle* aradığım türden bir kusur."

Sian elleriyle yüzünü kapattı ve gözyaşlarını avuç içlerine akıtmaya başladı. Bebeği başka bir kadının kollarındayken cenin pozisyonunu almış, hüngür hüngür ağlıyordu. O an bir kez daha fark ettim ki salondaki

bütün hizmetçiler istavroz çıkarıp dualar mırıldanıyordu. Sonra elinde bıçak ve kalbinde artık kocaman bir boşlukla birkaç adım ötede duran Emilio'ya baktım. Artık ne kalbi ne de elindeki bıçak işe yarardı. Niklas'ın Sian'ı almasına itiraz ederse, baş belası kız kardeşinin hışmına uğrayacağını ve hatta canından olacağını iyi biliyordu. Öte yandan Francesca'yı öldürürse, Sian'ın da öleceğini çünkü böyle bir durumda hiç kimsenin bu malikâneden canlı çıkamayacağının da farkındaydı.

Haliyle Emilio'nun seçenekler listesinde Niklas'ın onu satın almasına müsaade etmek dışında bir şey yok gibiydi ve bu durum onun için hiç de iyi değildi. Öfkenin onu kemirdiğini, nefretin içinde büyüdüğünü ve kendisini kontrol altında tutmanın gittikçe zorlaştığını görebiliyordum ama o da benim gibi rolünü oynamaya devam edecekti.

Francesca, Niklas'ın teklifini düşünüyor gibiydi. Kız kardeşine baktı. Valentina bunun üzerine hafifçe omuz silkti ve bebeğin açıkta kalmış sırtına yavaşça vurdu. Sonra Francesca tekrar Niklas'a döndü ve bir anlığına elindeki çantaya baktı.

"Sana kızı satacağım," dedi, "çantada bulunan her şey karşılığında."

Her şey? Peki ya sonra Olivia Bram'i satın almak veya pazarlık etmek için ne kullanacağız? Victor'un parasını mı? Buna çok kızacak...

Niklas çantayı Francesca'ya uzattı ve Francesca çantayı aldı. Sian dizlerinin üzerinde doğruldu ve iki eliyle uzanarak Niklas'ın pantolonunun paçalarını yakaladı

ve kumaşı çekiştirerek, "Lütfen, bebeğimi de alın! Size yalvarıyorum, efendi. Lütfen!" Sesi çok fazla ağlamaktan ve çığlık atmaktan boğuk bir haldeydi. "LÜTFEN!" Niklas'a âdeta kükrercesine bağırıyordu.

Niklas rahat ama kendinden emin bir şekilde yavaşça ona doğru eğildi ve genç kadının başını hafifçe kaldırıp incelemeye başladı. Sonra yüzünü diğer tarafa çevirdi ve parmaklarının tersini yanaklarına sürttü. Ardından alnına düşmüş birkaç tutam saçı kulağının arkasına attı. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Genç kadının mavi gözleri şişmiş, gözlerinin beyazı kıpkırmızı olmuştu. Gözyaşları yanaklarından aşağı doğru yuvarlanıp çenesinden yere damlıyordu. Niklas, başparmağının içiyle kızın sol gözünün altındaki morartıya, tıpkı Francesca'nın bebeği sakinleştirmek için gösterdiği ikiyüzlü teselli gibi kibarca dokundu.

Ardından sakin ama ürkütücü bir sesle, "Bundan sonra Lia olarak bileneceksin," dedi. Başparmağını ağzına doğru hareket ettirip alt dudağına doğru indirdi ve biraz yukarı çıkıp dudaklarının tam ortasında durdu. Sian çaresizce yutkunup, yeni efendisinin onu mecbur ettiği şeyi düşünürcesine Niklas'ın gözlerine baktı. "Sadece biri seninle konuştuğunda konuşacaksın. Yapmanı istediğim her şeyi ya benim istediğim gibi yapacaksın ya da... keşke Madam beni öldürseydi diyeceğin şekilde cezalandırılacaksın." Sonra yeni oyuncağını eve götürüp açmayı bekleyemiyor gibi dudaklarını nazik bir şekilde genç kadının dudaklarına değdirdi. Bir an Niklas'ın kim olduğunu unuttum. Bu davranışı beni

öyle şaşırtmıştı ki hâlâ rol yapıp yapmadığını merek etmeye başladım.

"Peki ya bebeğim? Lütfen bebeğimi de satın alın!"

Niklas'ın büyük eli kızın boğazını sıktı ve ayaklarını yerden kesercesine onu tutup havaya kaldırdı. Kendimi tutamayıp elimle ağzımı kapadım. Sian ileri geri tekmeler savurdu ve bacaklarının arasından kan damladı. Elleri Niklas'ı bileklerinden tuttu ve boğazına mengene gibi yapışmış parmakları çaresizce açmaya çalıştı. Derken solgun yüzüne renk gelmeye başladı ve mavi gözleri büyüdü. Ciğerlerini havayla doldurmak için ağzını açmaya çalıştı, ama ne kadar açarsa açsın hava Niklas'ın ellerinden ciğerlerine ulaşamazdı.

Emilio hafifçe ileri doğru hareket etti, ama Francesca arkası ona dönük olduğu için bunu göremedi. Fakat Emilio, Niklas Sian'ın boğazını sıkmayı bıraktığında durdu. Genç kadın bunun üzerine duvarın dibine çömeldi ve nefes almaya çalıştı. Yüzündeki kırmızılığın ve morluğun yerine ten rengi olan beyaz hâkim olmaya başlamıştı. Elleri yüzünde, hıçkıra hıçkıra, çaresizce ve umutsuzca yere uzandı.

Francesca, Valentina'ya "Kardeşim, çocuğu al, götür," dedi.

"HAYIR! ONU GÖTÜRMEYİN!"

Niklas, Sian'ın susmasına yetecek bir gaddarlıkta tokat attı. Bunun üzerine Emilio odayı aniden terk etti. Çünkü istediği tek şey o anda Niklas'ı öldürmekti. Fakat kendini ele verip Sian'ı öldürmesi için Francesca'ya geçerli bir bahane sunmamak için bunu yapmayacaktı.

Francesca, Niklas'a, "Böyle vahşi bir kızda ne gördüğün hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi. Üstündeki sabahlık kendisinin de pekâlâ farkında olduğu gibi dağılmıştı ama bunu hiç umursamadan herkesin önünde çıplak bedenini teşhir edercesine konuşmaya devam etti. "Meydan oku ya da okuma..."

Niklas sırıttı. "Onların kavgaya tutuşmasını seviyorum," dedi.

Francesca da onu anladığını belli eder gibi sırıttı ve "Alışverişin şartlarından biri, onu en geç yarın öğleden sonraya kadar bu ülkeden çıkarmış olacaksın," dedi.

Demek istediği aslında şuydu: Onu hastalık derecesinde takıntı yaptığım kardeşimden uzaklaştırmak istiyorum.

Yarın? Kahretsin, Olivia Bram'i asla bulamayacağız... Bu aklını kaçırmış kadını kaçırmayı başaracağımızdan bile şüpheliyim artık.

Niklas, "Zaten biz de tam o vakitte buradan gitmeyi planlıyorduk," dedi.

Francesca çantayı diğer eline geçirdi.

"Bebeği satın almak istemediğinden emin misin?" diye sordu şüpheyle. Sanırım hâlâ Niklas'ı sınıyordu.

Niklas, "Elbette eminim," diye anında cevap verdi. Daha sonra cebinden bir sigara alıp dudaklarına götürdü ve yaktı. "Ancak fahişelerinizi hâlâ görmek istiyorum."

Francesca'nın sol kaşı yukarı kalktı.

"Bir kızdan daha fazla mı satın almak istiyorsun? Bunu kesinlikle ayarlayabilirim." Niklas'tan gözlerini

ayırmadan salondaki kadınlara, "Buraya gelin ve hemen odayı temizleyin," diye seslendi.

Kadınlar koşturarak odaya girdi ve temizliğe başladı. Yatağın kanlı çarşafını çıkarıp yerleri sildiler. Korkmuş görünüyorlardı. Onlar da burada mı yaşıyorlar diye merak ettim. Acaba kaç kez böyle bir sahne için bir araya gelmişlerdi? Peki hiç kaçmayı ya da Francesca'yı öldürmeyi düşünmüşler miydi? O kadar ürkek görünüyorlardı ki böyle bir şeyi yapmaya cesaret edebileceklerine pek ihtimal vermedim.

Niklas, "Belki," dedi. "Bu sefer olmasa bile bir sonraki alışverişim için malları görmek isterim."

Elbette bu sefer olmaz çünkü bütün parayı yanlış kız için harcadın.

Dakikalar sonra fahişeler malikâneye getirildi ve Miz Ghita aşağıda olduklarını haber vermek için yanımıza geldi.

Francesca, Niklas'a, "Neden beni takip etmiyorsun?" dedi. "Hayır, lütfen kızları burada bırak. Böylelikle özel olarak konuşma fırsatımız da olur."

Niklas başıyla onayladı ve bana bakarak, "Ben Madam'la konuşurken, Aya ve Lia'nın yanında kal," dedi.

Naomi karakterimi güvence altına almak için gönülsüzce ve çekinerek başımı salladım. Yürümeye başladığında arkasından ona yaklaşıp onu etkilemek istercesine elini tuttum. Durdu ve yüzünü bana çevirdi.

"Lütfen beni uzun süre... yalnız bırakma," diye fısıldadım, ama Francesca'nın beni duyamayacağı kadar da sessiz değil.

Niklas eğilerek dudaklarını benimkine bastırdı. O benden uzaklaşırken gözlerimi açtım. Ürkmüş gibi yaparak ona baktım.

Francesca'nın "Ona burada kimse zarar vermeyecek," dediğini duydum ama gözlerimi bir an olsun Niklas'tan ayırmadım. Ardından, "Shelia," diye seslendi ve temizlikçilerden biri toz almayı bırakıp dikkatini Francesca'ya verdi. "Gidip iki koruma getir. Bu odanın kapısında beklesinler. Ekibinden başka kimse girip çıkmasın."

Temizlikçi, "Elbette, Madam," dedi ve aceleyle kapıya yöneldi.

Saniyeler sonra Niklas, Francesca'yla çıktı. Hâlâ yerde uzanan Sian'a baktım. Ardından da hayatımda gördüğüm en itaatkâr köle olan Nora'ya... Bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Elleri önünde bağlı bir halde öylece duruyordu. Başı yere, daima yere bakıyor ve herhangi bir korku, tedirginlik ve hatta rahatsızlık belirtisi bile göstermiyordu. Yaşanan onca şeyden sonra bile Nora rolünü bir saniye bile bozmamıştı. Bu beni hem hayran bırakıyor hem de rahatsız ediyordu. Gerçekten onun gibi olabilir miydim? Ya da olmak *ister* miydim? Rolü uğruna şu kızın ölmesine müsaade ederdi, bundan emindim. Fakat onu bu kadar iyi yapan da buydu. Nora Kessler bir makine, bir robottu. Peki ya ben bir makine gibi duygusuz ve insafsız olmak ister miydim? Hayır demek istiyordum çünkü insanca olan buydu.

Peki ama neden hayır diyemiyordum?

Niklas

Sırf ben göreyim diye getirilen dört fahişeyi geri çevirdim. Hiçbiri Olivia Bram değildi. Olmasını da beklemiyordum zaten.

Miz Ghita küçük odanın dışına çıkarmak için kızlara eşlik etti ve Francesca'yla ilk defa yalnız kaldık. Sadece ben ve o... Şaşırtıcı bir şekilde her şeyin tipik beyaz olmadığı bu odada birlikte oturuyorduk. Önümdeki ve arkamdaki iki duvar yerden tavana kadar kitapla doluydu. Zemin sert ahşaptan, mobilyalar ise siyahtı. Bana gösterilen koltuğa oturmuş, rahatıma bakıyordum.

Izzy'yi yalnız bıraktığım için endişeliydim. Bir noktaya kadar kotaracağından emindim. Bunu söyleyeceğim aklıma bile gelmezdi ama rolünü bozmayacağını biliyordum çünkü. Beni endişelendiren Emilio'ydu. Kız kardeşini bir yana bırakırsak, âşık olduğunu düşündüğüm ve çocuğunu henüz doğurmuş Sian'ı satın almış ve ona ölümcül bir darbe indirmiştim. Bu malikânede en az sevdiği kişi artık kesinlikle bendim. Öte yandan herkes Naomi'nin benim zaafım olduğunu öğrenmişti ve Emilio da bu zaafın üzerine oynamaktan çekinecek biri değildi.

Bu görüşme daha fazla sürmemeliydi bu yüzden. Zaten yeterince uzamıştı.

Francesca yanımdaki koltuğa oturarak, "Madem yalnızız," dedi ve bir kadeh viski uzattı. "Bana bazı konuları daha da açmanı istiyorum."

"Hangi konular?" İçkimden bir yudum alıp kadehi masanın ucuna bıraktım.

Francesca daha da yakınıma geldi.

"Bu gecenin başlarında bir şey söylemiştin," dedi. "Bir aile ihanetine dair. Kardeşin sana ihanet mi etti? Haliyle empati kurabiliyorum..."

Sen empati ne demek onu bile bilemezsin.

"Biz birbirimize çok benziyoruz," diye ekledi.

"Evet, görünen o ki öyle," diye kabul ettim. *Hayır, çünkü sen acımasız bir akıl hastasısın.*

"Zihninin derinliklerine inmek istiyorum, hatta bunun için can atıyorum," diye devam etti. "İkimiz de gücü arzulayan otoriter kişilikleriz. İkimiz de cezadan zevk alıyoruz ve ikimiz de kardeşlerimiz tarafından ihanete uğradık ve görünen o ki ikimizin de gizleyemeyeceği zaafları var."

Anladığımı belli etmek istercesine, "Emilio ve Naomi," dedim.

Başıyla onayladı ve elleri bacaklarımın içlerinde uzandı. Aşırı parfüm kokuyordu ve ben bu lanet olası kokudan nefret ediyordum. Bana bir kadının doğal kokusu lazımdı.

"Aşktan bahsedecek olursak," diye devam etti, "kalplerimizin kimi arzuladığını değiştiremeyiz."

"Hayır, değiştiremeyiz," dedim ve zihnimin yakın zamandaki bir anıya kaydığını hissettim. Yasak bir anıya...

"Niklas?"

Sonra hemen irkildim ve içinde bulunduğum ana dönüp viski kadehine uzandım. Kalan viskiyi tek dikişte içtim.

"Konuyu değiştirelim mi?" diye sordu. "Bence aşk senin için hassas bir konu. Benim için de öyle. Ben de tıpkı senin gibi ondan kaçınıyorum. Öyleyse bana kardeşinden bahset."

Başımı sallayarak kahkaha attım ve viskinin tamamını içmemeyi diledim.

Alaycı bir gülüşle, "Ne yazık ki," dedim, "kardeşimin ihaneti ve aşk mevzusu aynı kahrolası şey." Suçlamayı başlamadan bitirmek için hızlıca elimi kaldırdım. "Haliyle kardeşinle yaşadığın problem... benimkiyle aynı değil."

Francesca inceden gülümsedi.

"Peki, senin kardeşin ne yaptı?" diye sordu merakla.

"Sevdiğim kadını öldürdü." Neden ona bu lanet olayı rahatça anlatabiliyordum? Haftalarca becerdiğim Jackie'nin bile benden bir şey öğrenebilmesi çok daha uzun sürmüştü. Belki de bunun nedeni Francesca'nın tamamen yabancı olmasıydı. Ne de olsa bütün bunlar bittiğinde onu bir daha görmeyecektim. Çünkü o ölmüş olacaktı. Belki de ölmeden önce ne var ne yok her

şeyi anlatmasını sağlamalıydım. İyi bir terapi olacaktı ve akıl hastası seçimim gerçekten çok *ilginçti.*

Francesca bacak bacak üstüne atarak, "Anlıyorum," dedi. Elleri hâlâ bacaklarının arasındaydı. "Ama neden böyle bir şey yapsın ki? Birbirinize yakın değil miydiniz yoksa?"

"Biz her zaman yakındık," diye açıkladım, Victor'u ve zedelenmiş ilişkimizi düşünürken. Onu hiçbir zaman affetmeyecektim ve aramız hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı.

"Victor sevdiğim kadını beni koruduğunu *düşünerek* öldürdü."

"Senden büyük mü?"

Başımla onayladım.

"Bu koruyucu kardeşle hâlâ ilişkini sürdürüyor musun peki?"

Cevap vermeden önce duraksadım. "Sanırım."

"Onun için mi çalışıyorsun?"

Hızlıca "*Onunla* çalışıyorum," diye cevap verdim. "En azından olması gereken bu." Başımı salladım. "Fakat her zaman kendimi onun yanında değil de altında hissediyorum." Karşıdaki duvara baktım. Gitmem lazımdı. Hem de hemen...

"Hmm, anlıyorum sanırım," dedi. "Kardeşin kurt sürüsünün lideri. Alfa erkek. Bütün saygı ve şanı o alıyor." Gülümsedi. "Dikkatli olmalı. Kurtlar koruyucudur ama kendi bölgeleri vardır. Üstelik aynı zamanda yamyamdırlar. Eğer kardeşin zayıflık gösterip tuzağa

düşerse, diğer kurtlar tarafından parçalanır. İşte o zaman alfa olma sırası sana geçer."

Francesca'nın elleri bacaklarımdan ayrıldı. Derken koltuktan kalktı. Önümde kanlı sabahlığını bağladı ama bu muhtemelen istemsizce yapılmış bir hareketti.

Yavaşça gezinerek, "Aile bağları," dedi, "bazen aldatıcı olabilir. Bir erkek kardeşim ve sekiz tane kız kardeşim var. Annem, Valentina hariç hepimizden nefret eder. Valentina onun en sevdiği çocuğudur. En büyüğü de o zaten ve benim yerimde olması gerekiyordu. Ama babam tarafından onun yerine ben seçildim." Duvara bakarak gülümsedi, bir an geçmişe dair anılarda kaybolmuş gibiydi. Belki de sadece bir yüz ifadesiydi bu ve yanılıyordum. Derken gülümsemesi pis bir hal aldı. "Anlayacağın babamın favorisi bendim ve onun istekleri annemin sefil isteklerinden her zaman daha önemlidir." Bundan gerçekten zevk alıyormuşçasına bir an durakladı. "Öte yandan sahip olduğum her şeyi elde etmek isteyen kız kardeşlerimle yaşadığım sürede, kendime ait bir kişiliğimin olduğunu ve böylece onların gölgesinde yaşamaya zorlanmayacağımı anladım. Fakat çirkinleşmek zorundaydım. Hiçbir şeyin ya da hiç *kimsenin* yoluma çıkmasına izin veremezdim çünkü. Sonum Valentina'nınki gibi annemin kıçını öpmek olamazdı."

Hafifçe güldüm.

"Yani tüm bunları aileni kontrolün altında tutmak için mi yapıyorsun?"

Bu sefer gülme sırası ondaydı. "Hayır," dedi. "Bunu yapıyorum çünkü hoşuma gidiyor." Gülümsemesi iyice

büyüdü, benimki de öyle. Kollarını göğsünde kavuşturup birkaç adım daha attı. "Biz eşsiziz, Niklas. Sen ve ben... Ailelerimizin kara kurtları; mutasyonlarıyız. Biz özeliz. Aramızdaki tek fark, ben kendi sürümü yönetiyorum, sense sadık bir kardeş olarak ağabeyinin gölgesinde yaşamayı tercih ediyorsun."

Alaycı bir gülümsemeyle uzaklara baktım. "Benimle ya da kardeşimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun," diye itiraz ettim. "Benim sadık bir kardeş olduğumu nereden bilebilirsin ki?"

Francesca küstahlığım karşısında istifini bozmadan kurnazca güldü. "Çünkü kardeşin hâlâ hayatta ve eğer kız kardeşlerimden biri sevdiğim adamı öldürseydi, ondan anında, hem de en acımasız şekilde intikamımı alırdım. Dahası sadakat aşktan çok da farklı değildir. Normalde yapmayacağın şeyleri, onun uğruna yapar ve bunu başarmak için de tüm gücünü tüketen bir sorumluluk hissedersin. Hepsinden öte acıyı kabullenirsin çünkü acıyı reddetmek sadakati de reddetmektir. Sadakat ve aşk arasındaki tek fark, aşk için tüm bunları bile isteye ve tekrar tekrar yapabilirsin, oysa sadakat söz konusu olduğunda işin rengi değişir. Çünkü sadakat öğrenilir, aşk ise organiktir."

Kucağıma doğru baktım. Francesca haklıydı ve bunun için onu öldürmek istiyordum.

"Haklı olabilirsin," dedim, "ama hakkımda benimle bu sohbeti yapabilecek kadar şey bilmiyorsun." Ben de ayağa kalktım. "Özür dilerim ama gerçekten gitmem gerek. Akşam için teşekkür ederim. Tekrar görüşürüz."

Kapalı kapıya doğru ilerlerken, "Niklas," diyerek beni durdurdu. "Canını sıkmak istemezdim." Arkamdan bana doğru yaklaşıp, bir elini omzuma attı ve bana dönünce yüz yüze geldik. Parmaklarının ucunu göğsümde gezdirmeye başladı. Sürtük beni öpmek istiyordu. "Şimdiye kadar çok az erkek, beni senin yaptığın gibi kendine çekebildi. Seni gördüğüm andan beri, sende bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu şey sanki açığa çıkarmam gereken bir sır gibiydi. Bu özel görüşmeyi satın alan senin paran değil, benim merakımdı. Bu görüşmeyi ücretsiz yapmalıymışım."

Benden uzaklaşmaksızın çevremde yavaşça yürüdü ve parmakları sırtımdan aşağı yavaşça indi

"Senin çok güçlü olduğunu söyleyebilirim. Kaderinde büyük işler yapmak var," diye devam etti. "Fakat maskeni yerli yerinde tutan bütün gücüne rağmen, yaralı bir insan olduğunu hissediyorum. Özgür kalmak için ölümüne çırpınıyorsun ve ben seni tanımayı çok istiyorum." Önümde durdu ve vücudunu benimkine yasladı.

"Özgür kalmak için çırpınan bu insanın kaderinde ne olduğunu düşünüyorsun peki?" diye sordum.

Parmağının ucuyla alt dudağıma dokundu ve karanlık gözleri bir müddet ağzımın üzerinde gezindi.

Dudaklarını nihayet dudaklarıma dokundurarak, "Kardeşini öldür," diye fısıldadı. "İntikamını ve hakkın olanı ondan al."

Dilini ağzımın içine doğru kaydırdı. Mantığım değil, vücudum onun sıcak vücuduna tepki veriyordu.

Ellerim hızlıca kalçalarını buldu ve sert parmaklarımla onları avuçladım. Onu kapıya doğru ittirip üstünü yırttım. Göğüsleri ellerime dolmuştu. Onu sertçe öpmeye başladım. Dudaklarımız ayrıldığında bu sefer, "Seni hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. "Bırak da gerçekte nasıl bir kara kurt olduğunu öğreneyim." Ağzı tekrar benimkini buldu ve eli pantolonumun içine doğru kaydı.

Elleri penisimi kavradığında, gırtlağımdan yavaş ve hafif bir hırlama geldi.

Ne kadar sert olursa o kadar iyi, seni çılgın sürtük.

Kendime hâkim olmam gerekiyordu. Yoksa kim olduğuna, ne olduğuna veya ne yaptığına bakmaksızın onu becerecektim.

Derken koyun gibi kırpılmış saçlarıyla Izzy'nin yüzü aklıma düştü ve birkaç adım geri attım. Artık onu daha fazla yalnız bırakamazdım.

Francesca'nın hayal kırıklığına uğradığı belliydi ama üzerinde fazla durmayıp başını öteki tarafa çevirdi.

Takım elbisemi düzelttim.

"Daha uzun kalmak isterdim," dedim, "ama sana karşı dürüst olacağım. Tasması olmadan etrafta kükreyerek dolaşan kızgın kardeşinle kızlarımı yalnız bırakmak istemiyorum."

Francesca gülümsedi ve sabahlığını gevşek bir şekilde tekrar bağladı, göğüsleri hâlâ rahatlıkla görünüyordu.

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi. Bana doğru yaklaşıp parmaklarını kravatımdan aşağıya doğru kaydırdı. Derken bir şey düşünüyormuş gibi durdu. "Yarın ayrılmadan önce neden yanıma gelmiyorsun? Sadece sen ve

ben. Kızları otelde bırakırsın. Bu da bana bir dahaki sefere sana hangi fahişelerimi göstermem gerektiğine karar vermem için bana zaman kazandırır. Yarın da görmen için altı-yedi tanesi hazır olacak zaten."

Bu da bana, ödememi alabilmem için, seni elin kolun bağlı ve ağzın tıkalı bir halde bu malikâneden nasıl çıkarabileceğimi düşünmem için zaman kazandıracak.

Eğilerek dudaklarından hafifçe öptüm.

"Burada olacağım."

* * *

Izabel ve Nora'yı almak için odaya döndüğümde, beni Sian'ın çığlıkları karşıladı.

"SENİNLE HİÇBİR YERE GELMİYORUM!"

Izabel, Naomi gibi davranarak, "Üzgünüm, Niklas," dedi. "Onunla konuşmayı denedim. Eğer iş birliği yaparsa, onu incitmeyeceğini de söyledim ama beni dinlemiyor."

Malikâneden ayrılmadan önce ihtiyaçlarımla ilgilenmesi için Francesca tarafından görevlendirilen Miz Ghita da kapıdaydı ve odaya bizimle birlikte yürüdü. Sonra bir dolabı açarak, "Ona elbise vereceğim," diye açıkladı.

Izzy'yi geçip Sian'ın önünde durdum. Kanlı geceliğine baktım ve "Çıkar üstündekileri," dedim. Yeterince hızlı davranmadığı için, "Sana geceliğini çıkar *dedim*," diye tekrar etmek zorunda kaldım.

Nihayet sözümü dinledi ve kumaşın kollarından geçmesi için titreye titreye mücadele verdi. Bunun üzerine

çömelip ona yardım ettim ve geceliği yere fırlattım. Bacaklarını birbirine yapıştırdı ve kollarıyla çıplak göğüslerini örtmeye çalıştı.

"Doktor yaralarını dikti mi?" diye sordum.

Başıyla onaylarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Göster bana."

Kıpırdamadı ama gözleri daha da büyümüştü.

"Bacaklarını ayır ve bana göster," diye tekrar ettim, bu sefer uyarı havasında.

Titreye titreye kollarını çözdü ve dizlerini kaygılı bir şekilde ayırdı. Ona hız kazandırmak için müdahale ettim. Böylece bir an önce bu cehennemden çıkabilirdik. Bacaklarını nihayet önümde ayırdı. Canını acıtmamak için dikkatlice incelemeye başladım. Doğum yaptıktan sonra tam olarak tedavi edildiğinden emin olmadan bu yerden ayrılmayacaktım. Onu hastaneye götüremez ve lanet olsun ki kendim de dikemezdim.

"Güzel," diyerek bacaklarını kapattım ve cebime uzandım. "Şimdi bunu yutmanı istiyorum."

Elimdeki ilaca baktı ve başını hayır dercesine salladı.

Onu bir elimle başının arkasından yakaladım, diğeriyle de ilacı boğazına tıktım. Parmaklarımı olabildiğince derinlere ittirip ilacı yuttuğundan emin olmaya çalıştım ama Sian öğürmeye başladı. Bir an bu duruma canım sıkıldı ve gözlerinin acıyla dolduğunu fark ettim, ama sonra ağzını elimle kapatıp, "Yut bunu," diye direttim.

Derken boğazı hareket etti. Akabinde yine zorla ağzını açıp ilacı yutup yutmadığını kontrol ettim.

Izzy, Miz Ghita'ya, Sian'ın üstüne parlak bir kokteyl elbisesi geçirip bileklerinde kemer bulunan, bir çift topuklu ayakkabı giydirmesi için yardım etti. Bu elbise onu baygın bir şekilde otele taşımak için gerekliydi. Çünkü herkes onun bütün gece bir partide olduğunu düşünecek ve hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti.

* * *

Sian daha arabada bilincini kaybetti. Onu ceketime sarıp kollarımda taşıyarak otelin şık lobisinden geçirdim ve asansöre taşıdım.

Yukarı çıkarken yanımdaki yaşlı kadına, "Çok fazla şarap," deyip gülümsedim ve göz kırptım. Yaşlı kadının yüzü hafiften kızardı ve bakışlarını başka bir tarafa çevirdi. Kendi katında indiğinde, bana tekrar baktı ve asansörün kapısı kapanana dek bakışlarını üzerimden çekmedi.

Izzy, "Dikkatli olsan iyi olacak," diye kulağıma fısıldadı. "Aksi halde bu gece yaşlı kadının etini yiyeceksin."

"Şimdiye kadar sana saçının bok gibi göründüğünü söylemiş miydim?"

Izzy zoraki bir şekilde gülümsedi. "Hayır ve sanırım beni gücünden ziyade görünüşüne önem veren kadınlarla karıştırıyorsun. Ne var yani? Lanet olası bir köşeye geçip ağlamamı mı bekliyorsun?"

Aslında bu soruya yanıtım bir anlamda evetti. Öte yandan saçlarıyla dalga geçilmesine verdiği bu tepki beni şaşırtmamıştı.

Derken asansörün kapısı açıldı ve süitimize doğru ilerlemeye başladık. Sian'ı salonun karşısındaki özel

odaya, yatağın üzerine bıraktım ve biz malikânedeyken istenmeyen ziyaretçilerimiz olmuştur diye odayı herhangi bir elektronik alet var mı diye didik didik ettim. Izabel ve Nora ise rollerini bozmadan salonda beklediler.

Mutfağın olduğu tarafa giderken, "Temiz," diye seslendim.

Nora'nın yumruğu kör eden bir ışık gibi havada süzülerek yüzüme indi ve beni duvara çarptı. Ben neye uğradığımı anlayamadan, avının üzerine çöken kedi misali üzerime çıktı. Kahverengi gözleri öfkeyle parıldıyordu. Tanrı aşkına, bu da neydi böyle? Bu sürtük, tepesi atmış gibi burnundan soluyor ve yemin ederim ki beni becermek istiyormuş gibi görünüyordu.

24. BÖLÜM

Niklas

Nora'nın eli boğazımı daha da sıkmaya başladı. Ona karşı koymadım ve ellerimi duvarda havaya doğru kaldırıp sırıtarak, "Lanet... olsun, kadın," dedim güçlükle.

Başımı duvara vurup kımıldamamam için bedenini bedenime bastırdı.

"Tanrı aşkına, ne yaptığımı söyler misin?" diye sorarken kendimi gülmekten alamıyordum.

Parmaklarını daha da sıktı ve burun delikleri genişledi. Gözü dönmüştü resmen.

"Kırbaç meselesi mi?" dedim ve tekrar kahkaha attım. Gerçekten kendime engel olamıyordum.

Küt! Başım duvara çarptığında gözümün önünde siyah halkalar belirdi.

Sırıtmayı kestim ve Izabel'in "Acıma ona," dediğini duydum. "Ben yatmaya gidiyorum."

Ardından özel odanın kapısının kapandığını duydum.

Derken Nora'yı boğazından yakaladım ve yer değiştirdik. Onu duvara itebildiğim kadar sert bir şekilde ittim ve yüzüne baktım. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyor ve parmaklarım boğazından çenesine doğru yayılıyordu.

"Bunu kaldırabileceğini düşünmüştüm ama?" diye hırladım. "Yapmam gerekeni yaptım, daha kötüsü de olabilirdi."

"Yaptıkların yüzünden değil." Kelimeler boğuk boğuk çıkıyor, elim ağzından hava çıkışını engelliyordu. "Bundan çok hoşlanman canımı sıktı."

Tekrar sırıtmaya başladım.

Diziyle taşaklarıma vurmaya çalıştı ama aşağı eğilince ancak mideme isabet ettirebildi, ama yine de bu darbe beni soluksuz bırakmaya yetti. Neyse ki kendimi çabuk toparladım. Ancak o kısa dalgınlık anımı Nora fırsata çevirmeyi bildi ve yüzüme indirdiği yumrukla nasıl olduğunu anlamadan kendimi yerde, buldum. Nora da hemen üstüme çöreklendi. Bedenini bedenimde, ipeksi saçlarını yüzümde hissediyordum. Yüzüme birkaç kez daha vurduktan sonra durması için onu bileklerinden tuttum ve var gücümle ittim. Sırtüstü yere yuvarlanırken bana bakarak, "Neyin var senin lanet olası?" diye tısladı. "Rolünü bozacağını hiç düşünmezdim. Beni hayal kırıklığına uğrattın!"

Üzerine atlayıp beline otururken, "Görevi yerine getirdim," dedim. "Şimdiye kadar olduğu gibi..."

"Tabii tabii... Ancak bu kadar düzgün yapılabilirdi zaten!"

"Nasıl yani?"

"Herkesin önünde kız arkadaşınla tartışmaya kalkmasaydın, ben de öyle bir sahne sergilemek zorunda kalmayacaktım. Haliyle sen de beni kırbaçlama *zevkini* tadamayacaktın." Hırlayarak bana tekrar tokat attı. Yüzümde fena bir yanma hissettim ve bu aletimi daha da sertleştirdi.

"Sanırım bundan hoşlandım," dedim sırıtarak. "Ve galiba bana tokat atmak da senin hoşuna gidiyor. Yoksa tahrik mi oluyorsun?"

"Saçmalık." Yumruğu hızla kafama doğru gelirken, onu elimle durdurdum ve daha da geniş bir şekilde sırıttım.

Benimle mücadele etmeye çalışsa da, kendimi iterek ona doğru eğildim. Bu bir nevi gösteriydi ve ben tam da Nora'nın olmamı istediği yerdeydim. Onu becermeye hazır ve taş gibi serttim. Üstelik o da arzumu bacaklarının arasında hissedebiliyordu. Bunu yüzünde görmekse her şeye değerdi. Sol elini yere bastırarak, dişlerimle alt dudağını yakalayıp ısırdım. Canını acıtacak kadar sert ama hoşlanmayacağı kadar haşin değil... Nora da öteki eliyle saçlarımı kavradı. Dişlerimin arasındaki dudaklarını serbest bırakarak, "Sana neymiş anlatacağım, Nora Kessler," dedim. "Aletimi içine sokacağım ve o zaman ödeşeceğiz."

Güldü ve bileğini benden kurtarmaya çalışarak, "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Kendini bir bok zannediyorsun, değil mi?" dedi.

"Tam olarak değil, hayır." Kendimi ona bastırdım, arzumu hissetmesini istiyordum. Sonra alt dudağını tekrar ısırdım. Beni yine tokatlayarak uzaklaştırmaya çalıştı ancak ben gülmekle yetindim ve onu daha da ezdim. "İyi de gerçekten aletimi içine sokmak istiyorum. Bugün gerçekten stresli bir gün geçirdim ve stresimi bu yolla dağıtabilirim. Söz veriyorum, hoşuna gidecek." Boştaki elimle uzanarak pantolonumu açmaya başladım ve sadece... işimi görecek kadar aşağıya kaydırdım.

Nora beni üzerinden tekmeleyerek atmaya çalıştı.

Hadi ama bundan daha güçlüsün, Nora...

"Kalk üzerimden, yoksa seni gebertirim, lanet olası!"

Ona gelişigüzel bir şekilde, "Beni daha sonra da öldürebilirsin," dedim.

Hınzır bir şekilde gülünce, aletimi içine soktum ve cesur, belalı Nora Kessler saniyesinde gevşedi. Nefesini kesmeyi başarmıştım. Başını arkaya doğru itip, gözlerini yukarı çevirdi ve gözlerini kapatmadan önce küçük, tatlı bir çığlık attı. Göğüs uçları sertleşmiş ve iyice tahrik olmuştu.

"Belki de..." diye fısıldayıp içinden çıktım ve "yanlış bir pozisyondayımdır?"

Gözlerimin içine bakıp dişlerini sıktı. "Eğer beni şimdi, burada *becermezsen*, seni öldürürüm," dedi.

Sırıttım ve işime kaldığım yerden devam ettim.

Izabel

Yatakta Sian'ın yanına uzanıp, bir müddet onu izledim. Başından neler geçtiğini ve başına neler geleceğini düşündüm. Birbirimize çok benziyorduk. Yaşamları başkalarına köle olmakla geçmiş, bebekleri doğduğu anda ellerinden alınmış iki kadın...

Duymadığını bilsem de, "Başına gelenler için üzgünüm," diye fısıldadım.

Salondan gelen inlemelere, çığlıklara ve duvara küt küt vuran yatağın çıkardığı seslere kulaklarımı tıkamaya çalışsam da, bunu yapmak kolay değildi. En azından Nora istediğini almıştı. Bunun beni neden rahatsız ettiğini ise tam olarak bilmiyordum. Belki de Nora'nın Niklas için yeterince iyi olmadığını düşündüğümdendir. Fredrik veya gerçekten sevdiğim herhangi biri için de bu durum geçerliydi. Nora'yı seviyordum fakat tehlikeliydi ve Niklas'ın kendini ona fazla kaptırmamasını umuyordum. Geçinemiyor olabilirdik, ama yine de Nora onu öldürmeden, ben Nora'yı öldürecektim.

Uykuya daldığımı ve ne kadar süre uyuduğumu hatırlamıyorum, fakat gözlerimi açtığımda penceresi

olmayan bir odada olmama ve kapının kapalı olmasına rağmen sabah olduğunu anladım. Sinirlendim çünkü bugün Francesca'yı kaçırmak için plan yapmamız gerekiyordu ancak görünen o ki bunun yerine Nora ve Niklas bütün geceyi sevişerek geçirmişlerdi.

Sian'ı uyandırmamak için yataktan dikkatlice çıktım. Niklas, kıza nasıl bir ilaç verdiyse artık, hâlâ uyanmamıştı. Odadan çıkıp salona girdiğimde Nora'yı elinde kumandayla kanallar arasında gezinir ve sırtı yatağın başına yaslanmış bir halde otururken buldum. Üzerinde kısa kollu bir gömlek ve külottan başka bir şey yoktu.

Beni görünce, "Nihayet!" dedi. "Dün gece ölü gibiydin."

"Bu tüm geceyi *gürültülü* bir şekilde geçirdikten sonra beni uyandırmamanız için bir sebep değil."

Nora gülümsedi ve kanalları karıştırmaya devam etti.

"Niklas nerede?" diye sordum.

"İşiyor." Ve söylemek üzere olduğu şeyi Niklas'ın duymayacağından emin olmak için banyonun kapısına baktıktan sonra dudaklarına muzır bir gülücük kondurup "O..." dedi, ama elimi kaldırarak sözünü kestim. "*Gerçekten* bilmek istemiyorum, Nora."

Nora güldü ve kanallar arasında gezinmeye devam etti.

Ben de bunun üzerine balkona çıktım.

Niklas

Üzerimde boxerımla banyodan çıktığımda, Izabel'i balkonda otururken buldum. Nora'nın yanından geçip Izzy'nin yanına gittim. Dün geceden ötürü mutluydum ama bir daha yapacağımdan emin değildim. Ama işte asla, asla dememek lazımdı.

Izzy'nin karşısında duran demir sandalyeye oturduğumda, "Niklas," dedi hemen. Aramızda bizi ayıran ufak bir masa vardı. "Biliyorum, böyle bir şey seninle konuşulmaz; ama sana son derece kişisel bir şey sormak istiyorum."

Dirseklerimi sandalyenin kenarına koydum ve parmaklarımı kucağımda birbirine geçirerek bacaklarımı rahatça yaydım. Ansızın bir suçluluk duygusu içime saplandı ama görmezden gelmeye çalıştım.

"Aynen öyle, bu tür şeyler benimle konuşulmaz," dedim. "Ama merak ettim, neyi bilmek istiyorsun?" Nora'yı kastederek başparmağımla odanın içini gösterdim ve "Eğer dün gece olanlar hakkında değilse tabii," dedim.

Başını salladı. "Hayır, değil," dedi. Az evvelki suçluluk duygusu hayal kırıklığına dönüşmüştü. Gidişattan

yana endişeliydim ve ne soracağı hakkında da en ufak bir fikrim yoktu.

Gözlerinin bana bakmak *istediğini* hissediyordum, fakat o gözlerini uzaklara, aşağıdaki şehrin üzerini nokta nokta dolduran yüzlerce çatıya dikmişti. Bunun ciddi bir mesele olduğunu sezdim.

"Merak ediyordum... Sen veya Birlik'teki herhangi biri... Vonnegut için çalışırken de olabilir tabii... hamilelik ya da çocuklarla ilgilenme konusuna dair... hiç endişelendi mi?"

Bir an neye uğradığımı şaşırmıştım. Bu lanet soru da nereden çıkmıştı şimdi?

"Bana sakın hamile olduğunu söyleme, Izzy! Bu resmen günümün içine etmek olur."

Izabel gözlerini bana dikti. Bu ihtimale ne kadar uzun süre inanırsam, gerçeğe dönüşme şansının da o kadar artacağına inanıyor gibi hızlıca, "Ah, hayır!" dedi. "Hayır, kesinlikle hamile *değilim*." Biraz gücenmiş görünüyordu. İçimden güldüm. "Bunu... Sian yüzünden düşünür oldum. Ben Javier'leyken, kızlar sürekli hamile kalırdı."

"Bunun benimle veya Birlik'teki herhangi biriyle ne ilgisi var? Aslında en çok Victor'un tavrını merak ediyorsun, değil mi?"

Gözlerindeki parıltı kelimelerinden önce cevap verdi. Gergin bir şekilde yutkundu ve şehre tekrar baktı.

"Büyütülecek bir şey değil," diye çıkıştı. "Bu gayet normal bir kaygı. Hele ki bizim çalışma şeklimizi düşünürsen... Biri hamile kalırsa ya da biri bir kadını

hamile bırakırsa ne oluyor yani? Bu durumla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Izabel'in böyle bir şeyi öylesine sormadığı şüphesini zihnimden atamıyordum. Öte yandan aklının içine daha fazla girmek gibi bir niyetim de yoktu. Tamam, belki biraz vardı. Peki peki, onun aklının derinliklerine nüfuz etmekle gereğinden çok *ilgileniyordum*. Fakat bu benim lanet olası işim değildi ve bu yüzden nerede durmam gerektiğinin farkındaydım.

"Sen ve James Woodard," diye başladım, "ehlileştirilemeyenlerdensiniz ki sayıları gerçekten gayet azdır." Izzy kaşlarını kaldırıp bana nefretle baktığında gülmeden duramadım. Tam da hedeflediğim gibi gücenmiş görünüyordu.

"Biz hayvan değiliz," dedi. "Bize köpek mi demek istiyorsun?"

Bu soru üzerine tekrar güldüm.

Hayır, Izzy... Sen köpek falan değilsin...

Sonra ona bakıp "Tam tersi asıl bizler lanet olasıca köpekleriz," dedim. "Özellikle de Fredrik..."

Savunmaya geçip, "Fredrik hayvan falan değil," dedi. Sesinde bir tür hayal kırıklığı vardı. "Hem insanları böyle yargılamamalısın. Neticede sen de bay mükemmel sayılmazsın."

"Bir hayvan olduğumu kabul ediyorum zaten," dedim. "Eğer Gustavsson'a soracak olursan, o da aynı şeyi söyleyecektir. Neyse... Bu *tuhaf* soruna cevap vereyim madem. Bebekleri satmak bizim tarzımız değil. Victor

soğukkanlılıkla adam öldüren bir piç olabilir ama o *bunun* gibi bir şeyi asla yapmaz."

Doğrudan bana bakarak, "Öyleyse ne yapar?" diye sordu. Gözlerindeki bu şey de neyin nesiydi? Korku mu? Umut mu? Yoksa her ikisinin karışımı mı? Lanet olsun, kendimi Izzy'nin zihninin derinliklerine inmekten alıkoyamıyordum. Dahası benden bir şeyler sakladığından emindim.

"Yeni başlayanlar için," deyip işaret parmağımı kısaca yukarı kaldırdım. "Victor için her şey öncelikle korunmayla ilgili. Her şeyin başı bu. Birlik'te olanların çoğunun kısırlaştırılmış *olması* zorunludur. Woodard gibi zaten ailesi olan insanlar veya hamile kalarak bir şekilde örgütten faydalanan üyeler hariç tabii."

Izabel'in yüzündeki şaşkınlıktan, sevgili kardeşimin henüz bu konuları ona anlatmadığı anlaşılıyordu. Düşünürken güldüm. Ellerimi ovuştursam yeriydi çünkü bunları Izzy'ye açıklayan ben olduğum için epey heyecanlanmıştım. Kardeşimin yaşamını zorlaştıracak en ufak bir fırsatı bile kaçıramazdım artık ve bunu da tabii ki kaçırmayacaktım.

Kafası karışmış bir halde, "Hamile kalarak bir şekilde örgütten faydalanmak mı?" dedi, söylediğimi yanlış anlamış olmayı ister gibi.

Gülerek başımla onayladım ve bir sigara yaktım.

"Bazen gizli çalışan ajanlar," diye açıklamaya giriştim, "ki zaten bunları biliyorsun, rollerini yüzde yüz oynamak zorundadırlar ve buna aile kurmak, beyaz boyalı çitleri olan evlerinde yaşamak ve topluma karışmak

da dâhildir. Vonnegut'ın emrindeyken, on beş yıl boyunca bir kadınla evli olan ve altı çocuğuyla yaşayan bir ajanla çalışmıştım."

Izabel şaşkınlıkla başını salladı.

"Nasıl bir gizli görevdi ki bu?" diye sordu. "On beş yılın ardından her şey sadece bir görevden ibaret olabilir mi? Ben olsam bir süre sonra başka şeyler düşünürdüm."

"Evet, bazıları için öyle elbette," diyerek başımla onayladım ve sigaramdan bir nefes çektim. "Ve o ajanın çocuklarını sevdiğinden eminim. Belki karısını da seviyordur ama *iyi* bir ajan, mesela Victor, on beş yıllık evliliğin ardından bile hâlâ sınırları çizebiliyor ve yeri geldiğinde yapılması gerekeni yapmaktan çekinmiyor."

"Ne demek istiyorsun, Niklas?" derken gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

Demem o ki Izzy, kardeşim seni sevebilir fakat o her zaman Victor Faust olarak kalacak Şimdi ve daima... Üstelik er ya da geç, senin yalnızca bir başka Claire vakası olduğunu fark edecek

Sesli bir şekilde, "Demem o ki," diye açıklamaya çalıştım, "bizim dünyamızda çocuklara yer yok. Hiçbir zaman da olmadı ve olmayacak. Eğer bir ajan hamile kalırsa ya da başka birini hamile bırakırsa, Victor'un uygun gördüğü şekilde muamele etmek zorundayız. Bazı durumlarda Victor, ajanı serbest bırakıp hayatını yaşamasına izin verebilir, ancak kıçına iddiaya girebilirsin ki o ajan ölene kadar izlenecektir."

"Ya diğer vakalar?" diye sordu merakla.

Omuz silkip sonra cevap verdim. "Herkes bir şekilde kısırlaştırılabilir, Izzy."

Doğrudan bana baktı ve yüzümde sadece benim ona sunabileceğim türden bir anlayış ifadesi arayarak, "Ama ben hariç," dedi. "Sence neden Victor, bana bu konuda baskı uygulamıyor?"

"Öncelikle... senin hamile kalman onu endişelendirmiyor çünkü seni hamile *bırakamaz*."

"Peki ya diğeri?"

Beklemeye başladı.

O an söyleyecek söz bulamıyordum. Her şeyden bu durumun beni tokat yemişe çevireceğini hiç ummazdım. Kardeşim neden ona baskı uygulamak şöyle dursun, kısırlaştırılma talimatı vermemişti? Bu onun karakterine aykırı bir şeydi ve kafamın hiç olmadığı kadar karıştığını hissediyordum.

"Niklas?"

Düşüncelerimden sıyrılıp Izzy'ye baktım.

"Söylediğim gibi, o seni hamile bırakamaz, bu yüzden endişelenecek bir durum yok." Sigaramı aramızda bulunan masadaki küllüğe koyup ona doğru eğildim. "Her neyse... neden bana bunları soruyorsun ki? Eminim sadece meraktan değildir. Yüzünden belli çünkü. Çok daha fazlası var."

Izabel

Evet, bir görev üzerindeyken hamile bırakılmaktan endişeleniyordum, ama bir daha asla tecavüze uğramayacağımdan da adım gibi emindim. Bana isteğim dışında dokunmaya kalkan bir erkek olursa, onu gebertecektim çünkü... Haliyle benim sorum bu mevzu hakkında değildi. Ben sadece Javier'den olan çocuğumu düşünüyordum. Artık Birlik'te anne olduğumu bilen tek kişi ben olmadığımdan, bu konuya fazlaca kafa yorar olmuştum.

Niklas, Victor'un kardeşiydi ve onu herkesten çok daha iyi tanıyordu. Tam da bu yüzden onca insan içinde Niklas'ı seçmiştim ama yine de suçluluk hissediyordum. Çünkü bu tür soruları ne kardeşine, ne de bir başkasına sormalıydım. En doğrusu gidip Victor'a bizzat sormaktı. Ancak Victor'a gerçeği söylemem mümkün değildi. Neden olduğunu bilmiyordum ama düşüncesi bile beni son derece rahatsız ediyordu ve tek bildiğim... bunu yapamayacağımdı.

Niklas

Izabel gözlerini benden kaçırıp omuz silkti. Tıpkı benim gibi cevabının gerçek ağırlığını örtbas etmeye çalışıyor gibiydi. "Fakat tek sebep bu..." Yalan söylediğini biliyordum. "Galiba bu tür görevler ve Meksika mevzusu, bana bu tür şeyler düşündürüyor."

İşte gerçek tam olarak buradaydı. Izzy endişeleniyordu. Muhtemelen bu görevlerin birinde, *özellikle de* bunun gibi bir görevde, kendisine tecavüz edilirse ne olacağını düşünüyordu.

Bunun olmasına asla müsaade etmem...

"Kimse sana dokunamayacak, Izzy," dedim. Gözlerim direkt ona bakıyordu. O ise bakışlarını ilerideki çatılara sabitlemiş öylece duruyordu. "Victor'un beni buraya gönderme sebebi de bu zaten, biliyorsun. Ben senin yanında olduğum müddetçe, sana hiçbir şey olmaz." Bir an durdum, sakladığı bir şey olduğunu yüzünden anlayarak, "Fakat seni endişelendiren *bu* görev değil, değil mi?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Onunla birlikte çatılara bakarak, "Biliyorsun," diye devam ettim, "eğer söz hakkım olsaydı, Meksika'ya gitmene izin verilmezdi."

Hızlıca bakışlarını bana çevirdi ve savunmaya geçecek gibi dudakları aralandı.

"Öyleyse söz hakkının olmaması iyi olmuş," diye çıkıştı.

"Hey, neden bu görevin bir parçası olmak istediğini anlıyorum, fakat dünya üzerinde gitmen gereken en son yer orası."

"Biz bu tartışmayı zaten yapmıştık," diye belirtti. "Her neyse, ne yaptığım ya da nereye gittiğim seni neden ilgilendiriyor ki?"

Hemen, "İlgilendirmiyor," diye cevap verdim. Küllükteki sigaramı söndürerek, "Sadece söylüyorum," diye ekledim.

Arkadan Nora seslendi. "Bana öyle geliyor ki Izabel *onarılmalı* ki bir an önce kurtulsun."

Bu kadından gerçekten nefret ediyordum ve onu becermiş olmam bu gerçeği değiştirmiyordu.

Omzumun üzerinden, kollarını göğsünde kavuşturmuş, balkon girişinin hemen altında ayakta duran Nora'ya baktım.

Bana alaycı bir şekilde güldü.

İlgisiz bir şekilde, "Hey, bu Izzy'ye bağlı," diye açıkladım.

Aniden bir patırtı duyuldu. Üçümüz de koşarak içeri girdik ve Sian'ı devrilmiş bir lambanın yanında ayağa kalkmaya çalışırken bulduk.

Ağlayarak, "Uzak durun benden!" diye bağırdı. Bir elini bize doğru uzatırken, diğer eliyle de üstünü başını düzeltmeye çalışıyordu. "Uzak durun dedim! İMDAT! BİRİ BANA YARDIM ETSİN!"

Izzy fırlayıp Sian'ı kucakladı ve bir eliyle ağzını kapattı. Sian ondan kurtulmak için elinden geleni yaptı, ancak hâlâ tam anlamıyla karşı koyamayacak kadar zayıftı. Dün gece ona verdiğim ilaç belli ki etkisini sürdürüyordu.

Izzy onu sarsarak, "Kimse seni incitmeyecek," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Söz veriyorum, sana yardım etmek için buradayız. Bu yüzden elimi ağzından çektiğimde, lütfen bağırma."

Sian bir süre düşünürcesine bekledikten sonra başıyla onayladı, ancak kan çanağına dönmüş gözlerinde güvenden başka her şey vardı.

Izabel yavaşça elini genç kadının ağzmdan uzaklaştırdı, fakat diğer elini Sian'ın belinde tutuyordu.

"Bebeğim nerede?" diyerek yavaşça ağladı Sian. "Lütfen, gitmeme izin verin."

Izzy, bana bakarak, "Niklas," dedi. Benim müdahale etmemi istiyordu.

İç çekerek onlara doğru ilerledim. Yakınlarına gelince Sian benden irkildi ve Izabel'in kollarına daha da sarıldı. Sian'ın önünde eğildim, ancak arada biraz

mesafe bıraktım, böylece benden daha fazla ürkmeyecekti. En azından ben öyle umuyordum.

"Üzgünüm," dedim, "bebeğini geri alma konusunda yapabileceğim bir şey yok. Bu çok fazla şüphe uyandırır ve hiçbirimiz buradan canlı çıkamayız."

"O sürtük delinin teki! Bebeğimi almak için geri dönmelisiniz! Ve Emilio!"

İnanamayarak başımı salladım. "Emilio mu? Özgür kalsan da hâlâ onu mu istiyorsun? Sen *hasta* mısın?"

"Onu *seviyorum*," dedi sesinde bir pişmanlıkla. "O da *beni* seviyor. Hem sen kim oluyorsun? Bunları bana neden söylüyorsun? Beni burada neden tutuyorsun?" Sonra yeniden ağlamaya ve Izabel'den kurtulmak için mücadele etmeye başladı. "Beni sınamak için sizi gönderdi, değil mi?" Kendini kaybedercesine, "Emilio'yu öldürecek! Hayır hayır, söylediğim bir yalandı! Emilio beni sevmiyor! Yemin ederim!" diye bağırdı.

Izabel onu sıkarak, "Sakin ol, Sian," dedi. "Biz oyun oynamak için burada değiliz, seni özgür bırakacağız; fakat bebeğin için o malikâneye geri dönemezsin. Ya da Emilio için... Eğer dönersen, eğer İtalya'da kalırsan, seni bulurlar ve Francesca seni öldürür."

Ağlayarak "Siz *kimsiniz*?" diye bağırdı.

Birden ayağa fırladım ve yakındaki bir sandalyeyi tutup önlerine koyup oturdum.

"Sana kim olduğumuzu söyleyemeyiz," dedim, "ama sen *bana* bir şey söyleyeceksin."

"Ne... bilmek istiyorsun?"

Kollarımı bacaklarımın üzerine bırakarak öne doğru eğildim.

"Bir kızı arıyorum," diyerek söze başladım, " malikânede olmadığını bildiğim özel bir kız. Büyük ihtimal Madam Moretti'nin fahişelerinden. Onun fahişeleri nerede?"

Sian'ın gözleri arkamda duran Nora'ya çevrildi, sonra tekrar bana döndü. Bize bir şey söyleyip söylememe konusunda tereddüt yaşıyordu, ancak bize güvenmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Fahişeler şehrin her yerine dağılmış bir haldeler," dedi. "Onların kendi evleri var. Morettiler'in malikânedeki diğer kızlar gibi onları fazla izlemesine bile gerek yok. Onlar o deli kadına sadıklar ve ihtiyaç duydukları her şey onlar için karşılanıyor. Elbiseler, tıbbi bakım, gıda... Kim kaçmak veya Morettiler'i polise bildirmek *ister* ki? Çoğu insandan daha iyi bir yaşamları var ve korunuyorlar." Başını sallayıp yere baktı. "Ben de bir fahişe olmak istedim." Başını tekrar kaldırdı. "Seks veya para için değil, ama bu benim çıkış yolum olabilir diye düşünüyorduk. Yani ben ve Emilio... O, Francesca'yı beni fahişe olarak görevlendirmesi için ikna edecekti. Ben malikâneden kendi evime taşınınca da, bir yolunu bulup kaçacaktık."

Izabel, "Ve sen de onun bunu yapacağına inandın mı?" diye sordu. "O seninle oynuyor, Sian. Seni kullanıyor. Emilio gibi adamlar aşk hakkında hiçbir şey bilmezler. O, soğukkanlı bir piç. Çevrendeki kızlara neler yaptığına bir bak."

Sian onu savunurcasına, "Hayır," dedi. Başını Izabel'in gözlerini görebilecek şekilde çevirdi. "Emilio, Madam gibi değildir, hiçbir zaman da o kızları incitmezdi. Onları kamçılıyor, biliyorum ve onları pek çok kez dövdü de. Fakat sadece bunu yapmak zorunda olduğu için." Sian'ın gözleri bana çevrildi ve "Yani dün gece beni tokatladığın gibi..." diye ekledi. Ses tonundaki lanetleme apaçık belli oluyordu.

Başımla onayladım. "Bunun için üzgünüm. Rolümün gerektirdiği şeyi yapıyordum ve senin de sesini kesmen gerekiyordu."

Görünen o ki beni affetmişti çünkü daha fazla uzatmadı.

"Öte yandan Emilio, Madam'ın beni serbest bırakmasını sağlayamadı," diye devam etti sözlerine. "Ama Madem şüphelendi. Belki de beni serbest bırakması için fazla ısrar etmişti, bilemiyorum. Neticede plan ters tepti ve Madam sonsuza kadar beni malikânede tutmaya karar verdi. İki yıl önce salınmam gerekiyordu. Artık kimse beni satın almazdı, yirmi dört yaşındaydım ve genel standartlara göre fazlasıyla yaşlıydım. Öte yandan Francesca, Emilio'nun beni sevdiğini biliyordu ve sırf bu yüzden beni salmayacaktı. Emilio'nun beni sevdiğini ispatlayamazdı, ama ispatlamayı her şeyden çok *istedi*. Sırf şüphelendiği için bile beni öldürebilirdi, ama bunu da yapmadı. Neden olduğunu hâlâ bilemiyorum."

Izzy, "Emilio yüzünden," diye araya girdi. "Emilio'yu seviyor ve onun da kendisini sevmesini istiyor ama Sian'ı öldürmek..." Izabel bana baktı. "Bunun Emilio'yu çileden çıkartacağının ve onu asla affetmeyeceğinin

farkındaydı. Fakat her şeyi değiştiren bebek oldu. Bu mutlak bir ihanetti ve artık Francesca bağışlamayacak bir kişi olmuştu. Kardeşinden öç almak için her şeyi yapardı. Sian'ı öldürmek de, ona her gün kötü davranmakla kalmayıp tecavüz edecek bir adama satmak da dâhil. Kardeşine karşı alacağı nihai intikam buydu."

Izzy'nin tezine katılıyordum.

Nora, "Yeter artık," dedi. Üzerinde kısa kollu gömleği ve külotuyla, kolları birbirine bağlı bir şekilde sandalyemin etrafında yürüdü. "Bize fahişeleri anlat. Onları nasıl buluruz?"

"Bi-bilmiyorum. Bütün bildiğimi size anlattım. Üzgünüm. Bana ne yapacaksınız şimdi?"

İşte bu can alıcı bir soruydu. Ben bu lanet kıza ne yapacaktım? Bütün plan boka sarmıştı, çünkü müşterimin verdiği tüm parayı Sian'a harcamıştım ve haliyle elimde Olivia Bram yerine bu kız vardı.

"Nerelisin?" diye sordum.

Sian'ın bakışları etrafta başıboş dolandı, gözlerindeki hüznü görebiliyordum.

"Kaçırıldığımda ailem Miami'de yaşıyordu," diye açıkladı. "Fakat bu uzun bir zaman önceydi. Artık bir ailem olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama anlamıyorsunuz. Emilio ve kızım olmadan buradan ayrılamam. *Ayrılmayacağım.*"

Ayağa kalktım.

Üzerimde sadece boxerla dolaba doğru yürüyerek, "Izzy," dedim. "Yarım saat içinde Francesca'yla buluşacağım. Sen ve Nora, kızla birlikte kalacaksınız. Nora,

sana ayrıntıları anlatır. Sakın benimle bu konu hakkında tartışma, çünkü Francesca benim onunla yalnız buluşmamı özellikle istedi."

"Hiçbir şey söylemeyecektim zaten."

"Tamam," dedim. Boxerımı çıkartarak yenisini giydim ve dolaptan yeni bir takım elbise aldım. Lanet bir duş almam lazımdı fakat bekleyecekti.

"Bu yaptığını yanında kimse yokken yapman gerekmiyor mu, Niklas?"

Pantolonumun düğmelerini iliklerken, "Hayır, Izzy," dedim. "*Kıyafetlerini* insanların önünde daha sık çıkartmalısın. Böyle gayet hoş oluyor."

Izzy homurdandı.

Nora, "Zannedersem birimizin müşteriyle iletişime geçmesi ve Francesca'yı yakalayacağımızı bildirmesi gerekmiyor mu? Teslimat için ona seninle kaçta buluşmasını söyleyelim?"

"Onu arama konusunda fazla endişe etmeyin," diye yanıtladım, kollarımı gömleğimin içine geçirirken. "Daha iyi bir fikrim olduğunda, onunla bizzat ben iletişime geçeceğim."

Izabel, "Ne yapmayı planlıyorsun, Niklas?" diye sordu.

"Buraya ne yapmak için geldiysem onu."

Izabel, "Peki bu plan..." dedi, "Olivia Bram'i de içeriyor mu?" Bana suçlarcasına bakıyordu.

"Bu hiçbir zaman olmayacaktı zaten, Izzy. Biliyorum, umudun vardı. Çünkü *sen* her şeye rağmen hayatta

kalmış ve kurtulmuştun; fakat kabul etmen gerekir ki senin durumun milyonda bir. Üzgünüm ama Olivia Bram için yapabileceğimiz bir şey yok."

Hızlıca dönüp çıktım. Kapıyı kapatırken Izzy'nin yüzünde gördüğüm yaralı bakış yüzünden resmen içim sızlıyordu.

25. BÖLÜM

Niklas

Malikâneye gitmek için kiralık bir araç kullanıyordum, böylece geri dönebilecektim. Çünkü ayrılırken Francesca'nın adamlarından birini şoför diye peşime takamazdım. Zaten işler gün ışığında zor olacağa benziyordu. Ne de olsa girişte üzerim aranacaktı ve ben silahsız olacaktım.

Fakat bir planım vardı. Planın bir kısmını dün gece Nora'yla gözden geçirmiştik. Izzy'yi dün gece uyandırmayıp bu plana dair fikrini almadığım için kötü hissediyordum, fakat olan olmuştu.

Nora ve Izabel'in işi öncelikli olarak Sian'ı gözetlemekti. Böylece kaçmasını ve bize sorun çıkarmasını engelleyeceklerdi. Sonra da pılımızı pırtımızı toplayıp otelden ayrılacak ve özel uçağımızda beni bekleyeceklerdi.

Francesca'yı ilaçla bayıltacak ve Emilio'yu da onu malikâneden çıkarırken bana yardım etmesi için kullanacaktım. Sian bu işteki takasımdı ve işe yaramak zorundaydı, çünkü bu elimizdeki tek plandı.

Izabel

"Lütfen... bana yardım ettiğiniz için size minnettarım," dedi Sian. "Ancak Emilio ve kızım olmadan İtalya'dan ayrılamam. Bunu yapamam!"

"Dinle beni," dedim, yüzünü tutup bana bakmaya zorlayarak. "Eğer bizimle gelmezsen, sonun ölüm olacak. *Emilio* da ölecek. Bizimle beraber Amerika'ya gelebilirsin ve..." Bunu söylememem gerektiğini biliyordum ama yine de geri adım atmayıp, "Kimsenin seni bulamayacağı bir yerde güvende olunca, bebeğini bulmak için her şeyi yapacağım. Ve Emilio'yu da..." diye ekledim.

Nora temkinli bir şekilde, "Izabel," dedi ve gözlerinde *bu kıza yardım edemezsin* diyen bir ifade olduğunu gördüm.

Nora, başını sallayınca, Sian'ın umut dolu yüzüne tekrar baktım.

"Bizimle gel," dedim. "Ve bu kapıdan çıktığında sadece sakin ol, normal davran ve özgürlüğünün tadını çıkarmaya bak. Kızını ve Emilio'yu düşün. Onlarla yakında tekrar bir araya geleceğini... Eğer bana güvenirsen, söz veriyorum ki tüm bunlar gerçek olacak..."

Sian bir an bu teklifimi kafasında tarttı ve sonunda başıyla onaylayıp elinin tersiyle yanağındaki gözyaşlarını silerek, "Pekâlâ," dedi.

Nora aceleyle, "Gitmemiz gerek," diye hatırlattı.

Bunun üzerine Sian'a, "Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet."

Çantaları ve bavulları alıp odadan çıktık.

Niklas

"Ne yazık ki," dedim Francesca'ya, "bu kızların hiçbiri işime yaramaz."

Francesca, sıraya dizilmiş dokuz fahişenin etrafında yürümeye başladı.

Kızlardan ikisi bana sorgulayan gözlerle bakıyordu. Bir başka ikili cehenneme gitmemi söylememek için kendilerini zor tutuyor gibiydi. Bir tanesi ağlıyordu, çünkü yanlış bir şey yaptığını ve buraya öldürülmek için getirildiğini düşünüyordu. Diğer dördü, onlara hizmetlerini satın almak için baktığımı düşündüğünden mutlu gibi görünmeye çalışıyorlardı; ama bunun bir rol olduğunu biliyordum. Zaten kararımı açıkladıktan sonra onlar da bana *cehenneme git* der gibi bakmaya başladılar.

Francesca, "Ah ne yazık," dedi.

Kızları, eliyle işaret ederek dışarı yolladı ve onlar da Miz Ghita'yı takip ederek odadan ayrıldılar.

Francesca, "Anne," diye seslendi ve Miz Ghita kapıda durdu. "Hiç kimse, en azından bir saat boyunca, beni rahatsız etmeyecek." Emilio'nun emirlerini reddedecek kadar pişkin olması umut vericiydi. Çünkü ihtiyacım vardı.

Miz Ghita, "Pekâlâ," dedi ve bana nefret dolu bir bakış atıp kapıyı kapattı.

Francesca, o şehvetli yürüyüşüyle etrafta dolanarak, parmaklarıyla kapının tokmağındaki ince kilidi tutup çevirdi. Bugün üstünde başka bir sabahlık vardı. Yine beyazdı tabii ki, ancak bu sefer üzerinde masum kızların kanı yoktu. Altına hiçbir şey giymediğine dair bahse girebilirdim.

Bana yaklaşarak, "Dün gece sen gittikten sonra toplantımız hakkında çok düşündüm," dedi.

Sigaramdan bir nefes çekerek, "Ve?" dedim ve koltuğa oturup bacaklarımı araladım.

Belli belirsiz güldü.

"*Ve* senden hoşlanıyorum, Niklas," dedi. "Senin gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım ve bence birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var."

Önümde durdu. Uzun, koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu. Sigaramı sehpanın üzerindeki küllüğe koydum.

Şüpheli bir şekilde, "Birbirimizden öğrenmek mi?" diye sordum. Gülerek, "Senin ilgini çeken gerçekten bu değil, değil mi?" dedim.

Sırıttı. Sonra üzerindeki sabahlığın kuşağını çözdü. Artık önümde çırılçıplaktı. Derken sabahlığı omuzlarından iki yana itip yere düşmesine izin verdi.

"Elbette, Niklas. İkimizin de öğreneceği çok şey var."

"Tam olarak ne bilmek istiyorsun ki?" diye sordum, fakat aklımda zaten bir şey vardı.

Yayılmış bacaklarımın arasına doğru bir adım attı. Uzanıp, ellerimi çıplak bacaklarında, yumuşacık teninde gezdirdim.

"Ne hissediyorsun bilmek istiyordum," dedi.

Ellerimi bacaklarının dış kısmından içeriye doğru kaydırdım ve "Hepsi bu mu?" diye sordum. Parmaklarımı içine girmeden ıslak dudaklarında gezdirdim. Gözleri kapandı. Dokunuşumdan yana hoşnuttu. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi, "fakat sonra da konuşabiliriz."

"Eğer sakıncası yoksa şimdi konuşmak istiyorum."

Bir an durdu. "Pekâlâ," dedi ve yanıma oturdu. "Doğrudan konuya giriyorum o halde. Senin için bir teklifim var."

"Ne tür bir teklif?" diyerek sigaramdan bir nefes daha çektim.

Saçlarımı parmaklarının arasına doladı.

"Yeni gelenleri eğitmek ve onları gösteriye hazırlamak için malikânemde yeni bir efendiye ihtiyacım var. Bunu her zaman Emilio yaptı, ama kardeşim kafasına göre hareket etti ve nihayetinde ihaneti seçerek kazanç sağlaması gereken bir kıza âşık oldu. Gösterilerimde mallarını satmak isteyen diğer efendilere ve aileme karşı beni kötü gösterdi. Bu kabul edilemez. Kızlara karşı her zaman zaafı vardı ve hiçbir zaman da benim istediğim şekilde onları disipline edemedi." Diğer eliyle başımı tamamen kendi yüzüne doğru çevirdi. "Fakat sen, Niklas, işleri olması gerektiği gibi yapabilirsin. Sen sadece acımasızca cezalandırmayı istiyor da değilsin. Bundan

gerçekten hoşlanıyorsun. Senin kızın parmağını kesen sendin, değil mi?" diyerek pis pis sırıttı.

Başımla onaylayıp parmaklarını öptüm ve elini yüzümden çektim. "Zaten beni çok iyi tanıyorsun," dedikten sonra dudaklarımı ağzının kenarına dokundurdum.

"Ve burada benimle birlikte," diye ipeksi sesiyle devam etti, "hak ettiğin saygıyı göreceksin. Hiçbir zaman başkasının gölgesinde yaşamayacak ve para hakkında endişelenmek zorunda kalmayacaksın, çünkü hayatında gördüğünden çok daha fazlasına sahip olacaksın." Gözlerimin içine baktı. "Ne istersen yapabilir, kimi becermek istersen becerebilirsin. Hiçbir zaman hakkın olan bir şeyi senden almayı düşünmeyeceğim."

"Kulağa epey etkileyici geliyor," dedim ve küllükteki sigarayı söndürdüm.

Francesca'nın arkasındaki duvara bakıp kardeşimi düşündüm. Çocukluğumuzdan beri onun için yaptığım şeyleri... Onun için yediğim dayakları, onu bu kadar çok sevmeseydim sahip olabileceğim hayatı, Vonnegut'a itaatsizlik ettiği ve işleri başına buyruk yaptığı için pek çok zaman onu korumak için söylediğim yalanları... Victor'un her zaman isyankâr bir ruhu vardı, bir lider ruhu. İşte nihayetinde de Birlik'ten koptu ve kendi örgütünü kurdu. Şimdiye kadar yaptığım ve kendimi asla affedemeyeceğim en kötü şey Sarai'ı vurmaktı. Onu kardeşim *için* vurmak... Bu benim hatamdı ve benden başka hiç kimse yaptıklarım için suçlanamazdı. Fakat yine de Victor'dan kendimden nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Peki, bu kadar şeyi *ne* için yapmıştım? Beni kendi tarzında, garip bir şekilde sevmesine

rağmen, yine de ona ihanet ettiğimi düşündüğü için beni öldürecek bir kardeş için mi?

Beni öldürecekti... Onun için yaptığım bunca şeyden sonra kardeşim beni *öldürecekti*. Onun âşık olduğu, benimse öldürmeye çalıştığım kız, benim için onun bana duyduğundan çok daha fazla merhamet duydu.

Bugün onun sayesinde hayattaydım ve bugün onun sayesinde farklı bir insandım.

"Biliyorsun," dedim düşüncelerimden sıyrılarak ve elim, Francesca'nın bacakları arasına kaydı. "Teklifin bayağı iyi."

Önüme doğru hareket etti ve bacaklarını açarak kucağıma oturdu. Bir an düşünmeksizin meme uçlarından birini ağzıma soktum. Bir elimle diğer göğsünü sertçe sıkarken, diğer elimi bacaklarının arasında tutmaya devam ettim ve vakti geldiğini hissettiğimde iki parmağımı içine soktum.

"Peki ya, Emilio?" diye sordu ve meme ucunu dişlerimle çektim.

Elleri başımı kavradı ve "Emilio kararıma karşı gelmeyecek," dedi. Gözleri hâlâ kapalıydı ve alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı.

"Bundan bahsetmiyordum," dedim ve boğazını öptüm. "Geleceği değil, şimdiyi kastetmiştim. Onu sevdiğini sanıyordum?"

Dilinin ucunu boynumun bir tarafında gezdirdi ve beni ısırdı. Kalçalarının hareketi kucağımda küçük bir dalga gibiydi.

"Onu seviyorum," dedi nefes nefese. "Fakat bu, kendimi ona saklayacağım anlamına gelmiyor. O da kendini bana saklamıyordu, değil mi?" Çok acımasızdı ve bu, ona göre Emilio'dan intikam almanın başka bir yoluydu.

Gözlerini açtı ve gözlerimin içine baktı.

Sonra beni öptü ve elleriyle saçlarımı tekrar yakalayıp kendine doğru çekti. Parmaklarımı içinde bükünce tutkuyla inledi.

Ağzıma doğru nefes alarak, "Peki ya senin kız?" diye sordu. "Aşk ve sadakat arasındaki çizgiyi anladığını varsayıyorum?"

Ağzım ağzını örttü ve dillerimiz birbirine geçti.

Öpüşmeyi kısa keserek, "Onu sevmiyorum," dedim. "Sadece ona düşkünüm. Kimi istersem, onu beceririm." Onu aç bir kurt gibi tekrar öptüm ve Izabel'in yüzünü zihnimden atmaya çalıştım. İçten içe de onu aklıma sokan bu sürtüğü lanetliyordum.

Francesca'yı bacakları bana sarılı bir halde, kalçaları ellerimde ayağa kaldırıp içeriye bol miktarda gün ışığının girmesine sebep olan, iki uzun pencerenin arasındaki büyük, tahta masaya taşıdım. Üzerindeki eşyaları sağa sola fırlatarak onu masanın üzerine attım. Ellerimle bacaklarını önümde ayırdım. Fakat göz göze geldiğimizde, bakışlarındaki karanlık, dipsiz ifadeyi fark ettim ve onu karnının üstüne ters çevirip kendime doğru çektim. Onun canını yakmak, hayal kırıklıklarımın acısını ondan çıkarmak istiyordum ve bunu onu becererek çıkaracaktım.

İçine sertçe girince çığlık attı. Ellerini masanın kenarını tutmak için uzattı, ancak kenarlar onun uzanamayacağı kadar uzaktaydı. Bu yüzden parmak uçlarını düz tahtaya bastırarak dengesini korumaya çalıştı. Saçlarını ellerime doladım ve boynunu kendime doğru olabildiğince çekip onu arkadan, şiddetli bir şekilde becermeye başladım.

"İşte bu, Niklas! İşte bu!" Zihnimin o öfkeli anının ortasında, nefes nefese kalmış sesini duyuyordum. "İşte bu... Bütün öfkeni, nefretini benden çıkar. Ah, işte böyle seviyorum ben. Şiddetli ve acımasız..."

Bunun üzerine hamlelerimi daha da sertleştirdim. Adımı haykırmaya başladı. Tekrar ve tekrar... Sesi acıdan ve ağrıdan boğuk bir şekilde çıkıyordu artık. Başını bana doğru çektiğimde nefesi yavaşça kesilir gibi oldu.

"Beni öldürmek istercesine becer, Niklas!"

Başını arkadan tekrar kavradım ve yüzünün bir yanını masaya bastırıp, tüm ağırlığımla üstüne abandım. Fakat görüşüm bulanmış gibiydi. Gördüğüm tek şey kırmızıydı.

Ve Victor'un yüzü...

Ve Claire'in yüzü...

Yanağımdan bir damla gözyaşı düştü. Lanet dişlerimi sıktım ve Francesca'nın içine daha sert girdim. Çığlık çığlığa boşalana kadar da durmadım. İşim bittiğinde aletimi çektim ve ağırlığımı ona verdim. Zorla nefes alıyordu ama kalçasını bana doğru ittirdi. Daha fazlasını istiyordu.

Fakat benim daha iyi planlarım vardı.

"Haklıydın," diye kulağına fısıldadım. Göğsümden sırtına doğru ter akıyordu. "Onun bana yaptığını atlatabilmem için tek yol kardeşimden intikam almak."

"Evet, Niklas," diye yumuşak bir şekilde fısıldadı. Sanki intikamdan, cezadan ve ölümden bahsetmem, onu daha da heyecanlandırmış gibi kalçasını çok daha sert bir şekilde ittirdi. "Onu öldürmelisin."

Ensesini öptüm ve dilimi terli bedeninde gezdirdim.

"Onu mahvedeceğim," diyerek boynunu ısırdım. "Hem de onu en acıtacak yerden başlayarak... Fakat onu öldürmeyeceğim, çünkü o benim kardeşim ve onu seviyorum."

"*Çok* sadıksın," dedi alay eder gibi. "Peki, ne yapacaksın? Onu en çok neresi acıtır mesela?"

Izabel'i düşündüm ve dürüstçe, "Örgütü," diye cevap verip, Francesca'nın ensesine masadaki mektup açacağını soktum. Yanı başımda bedeni kaskatı kesilirken, metali daha da derine ittirdim. Kan ağzından masaya akarak küçük bir gölcük oluşturdu; sırtından ve boynundan aşağıya ırmak gibi akarak, siyah saçlarını sırılsıklam etti. Güçlükle çıkan birkaç nefesten sonra artık gözlerini hayata yummuştu.

Giyindim ve onu o şekilde, ensesinde bir mektup açacağıyla, masada çıplak bir vaziyette uzanmış halde bıraktım. Odadan çıkarken kapıyı kapatmadan önce kilidini çevirerek kapattım ki yaptığım fark edilmeden bu yerden çıkabileyim. En azından bana yeterli zamanı kazandıracağını umuyordum.

Fakat Francesca'nın kız kardeşlerinden birini gördüğümde, olduğum yerde buz kestim. Bu gerçek Francesca kendini ifşa etmeden evvel yapılan ilk görüşmede gözlerini benden ayırmayan isimsiz kardeşti.

Elinde silah vardı.

Lanet olsun...

"Sana buradan çıkman için en güvenli yolu göstereceğim," dedi ve silahı *bana* verdi. Bunun kendi silahım olduğunu fark ettim.

Bu da neyin nesi?

"Hadi!" Dirseğimden beni yakalayıp, çekti. "Zamanımız yok." Onu takip etmeye başlayınca, beni serbest bıraktı ve arkada bulunan, muhtemelen sadece malikâne çalışanlarının kullandığı bir asansöre binip zemin kata indik. Yüzlerinden endişe okunan ve her ne yapıyorsak, bunun bir parçası olmak istemeyen bir düzine hizmetçinin olduğu mutfaktan hızlıca geçtik.

Kız kardeşi, beni karanlık bir bodruma doğru götürdü ve tavana kadar kutuların yığıldığı, endüstriyel mutfak malzemelerinin bulunduğu mutfaktan yürüyerek bir kapıya çıktık.

Telaşla, "Malikânenin sol tarafından dolaş," dedi. "Park halindeki arabanı göreceksin. Ben sana zaman kazandırmak için merdivenlerden yukarı çıkacağım. Eğer annem o odaya girerse, buradan çıkamazsın."

Bana neden yardım ettiğini ve hatta ismini öğrenmeyi istiyordum ama bunun için zaman yoktu. Bunu sadece filmlerdeki aptal insanlar yapardı.

"Teşekkürler. Yani sanırım..."

"Asıl teşekkür eden ben olmalıyım," diye yanıtladı.

Gülümseyip kapıyı açtı ve ben de başka bir şey söylemeden dışarı çıktım. Arabama binip dış kapıdan vurulmadan çıkmayı başarsam da, malikâneden birkaç kilometre uzaklaştıktan sonra ancak rahat nefes alabildim. Parmaklarım direksiyonda gergin bir şekilde duruyor ve başımın sol tarafındaki bir damar hızlı bir ritimle atıyordu.

26. BÖLÜM

Niklas

"*Ne* yaptım dedin?" Izabel'in gözleri öfkeyle parladı.

Nora gülüp başını sallayarak, "Vay be! Kardeşinin damarına basmanın güzel bir yolunu bulmuşsun, Niklas," dedi.

"Sana fikrini soran olmadı," diye tersledim.

Tekrar güldü ve elindeki dergiyi karıştırmaya devam etti.

Sian bacaklarını dikleştirerek dizlerini göğsüne dayamış bir halde pencerenin önündeki koltukta oturuyordu.

Izabel çileden çıkmış bir şekilde, "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi. "Bütün bu görev bir hiç içinmiş... senin intikamın dışında bir hiç. Victor..."

Kendini durdurdu.

"Victor *ne*?" Ne söyleyeceğini biliyormuşum gibi kafa tuttum. "Ne yapacak, Izzy, beni *öldürecek* mi? Devam et, hadi. Söyle. Bunu sen de istiyorsun."

Ağzından çıkacakları yutup kollarını göğsünde kavuşturarak yüzünü başka bir tarafa çevirdi.

"Sadece öfkeleneceğini söyleyecektim."

Başımı geriye doğru atarak kahkaha attım.

"Kes şu saçmalığı, Izzy! Ne söyleyeceğini de neden söyleyeceğini de biliyorum. Ama üzülme," diye devam ettim, "beni öldürmeyecek, yani bu sefer. Ödeme gününü mahvettiğim için biraz afra tafrayla işi geçiştirecek." Hızlıca onu işaret ederek, "Bunu sana borçluyum," dedim.

"Bana mı?" diye sordu Izabel hayretle.

"Evet, sana. Daha önce beni öldürmedi çünkü onu sen durdurdun ve şimdi de beni öldürmeyecek çünkü bunun için onu asla affetmeyeceğini biliyor."

"Saçmalık bu... o senin *kardeşin*, Niklas. Benimle alakası yok."

"Kendine böyle söylemeye devam et sen."

Izabel ellerini yumruk yaparak ayağa fırladı. "Bu yüzden buradasın, değil mi?" Bana doğru bir adım attı. "Bütün bu süre boyunca planın, her şeyi berbat edip suçlanmaması gereken bir şey için... Victor'dan intikam almaktı!"

Bu serzenişin beni etkilemesine müsaade etmeyip başımı çevirdim ve derin bir nefes aldım. "Neye istiyorsan, ona inan, Iz. Ne söylersem söyleyeyim, sen kendi bildiğine inanmaya devam edeceksin zaten."

"Ah, ama her şey açık, Niklas," dedi, parmağıyla yüzümü işaret ederek. "Çünkü her şeyi *kendin* için

yaptın... seni bencil, lanet olasıca pislik! Nora'ya köle rolünü uygun gördün, böylece onu herkesin içinde dövebilecektin." İşaret parmağını göğsüme öfkeli bir şekilde bastırarak, "Ve onu utandırmak için de onu becerdin," diye ekledi gözü dönmüş bir halde.

Nora, "Hey, kimse beni böyle bir şeyle utandıramaz," diye araya girdi. "Sevişmeyi ikimiz de istedik, Izabel."

Nora'ya aldırış etmedik. Izabel gözlerini bana dikmişti, ben de gözlerimi ona dikmiştim. Göğsüme sapladığı parmağını tutup onu hemen arkasındaki koltuğa savurmak istiyordum ama bunu yapamazdım.

"Ve benim kız arkadaşın rolünü üstlenmem de Victor'dan alacağın intikamın bir parçasıydı," deyip yüzüme tokat attı. Resmen şok oldum ve öylece kalakaldım. Gözlerim kocaman olmuş bir halde ona baktım. "Ve o öpücük..." deyip devamını getiremedi.

Tokadına misilleme yapmaktan çok, ne söyleyeceğini bilmek istiyordum.

"Ne olmuş o *öpücüğe*?" diye sordum, yanağım zonklarken.

Izabel ellerini iki yanda serbest bıraktı. Yaralı... çok *yaralı* görünüyordu.

Başını salladı ve içimi acıtan kırılganlığını örtbas etmeye çalışırcasına öfke dolu bir halde, "Peki, para..." deyip tekrar konuşmaya başladı. Yüzünden şimdi hayal kırıklığı okunuyordu. "Sian'a yardım ettin çünkü..." deyip yeniden durdu. Gözlerinde ilk kez birlikte çalışmaya başladığımızda gördüğüm ve bana karşı olduğundan bir an dahi şüphe etmediğim duygulara yeniden

rastladım: Tiksinti ve öfke. Bu lanet olası ifadesi canımı her şeyden daha çok acıtıyordu. Aramızda yaralı görünmesi gereken kişilerden birinin de ben olduğumu artık biliyordum. "Onun hayatını kurtarmanın tek sebebi, senin fırsat düşkünü olman. O paranın her kuruşunu harcadın, çünkü bunun Victor'ı sinir edeceğini biliyordun ve Olivia Bram'i aramak gibi bir niyetin de hiç olmadı!"

"Bu kadarı yeter, Izzy!" Derin bir nefes aldım. Ellerimi yumruk yapmıştım ve dişlerimi sıkıyordum.

Tekrar bana yaklaşıp parmağını, cesur, suçlayıcı ve kindar bir şekilde yüzüme koydu. "Beni hiç yanıltmadın, Niklas. Senin her zaman kendinden başka hiç kimseyi düşünmeyen, alçak pislik olduğunu biliyordum."

"Sana *yeter* dedim."

Nefes al, Niklas. Lanet olsun, nefes al...

"Beş para etmez bir hiçsin... Sen..."

Izabel'i aniden omuzlarından yakalayıp onu koltuğa doğru sürükledim. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve koltuğun plastik kollarına sıkıca tutundu. Kendini benden daha fazla uzaklaştıramayacakmış gibi başını çaresizce arkaya dayadı. Ellerimi omuzlarında tutmaya devam ederek afallamış yüzüne iyice yaklaşıp, "YANILIYORSUN!" diye bağırdım ve omuzlarına daha da bastırarak onu sarsmaya başladım. "Bu göreve geldim çünkü sen beni burada istedin. Buraya *senin* için geldim! Victor için değil, hatta ondan intikam almak için bile değil! Buraya *seni* korumak için geldim, lanet olası!" Başparmağımı yüzüne getirdim ve gözlerinin içine bakıp,

"Francesca'yı öldürmek dışında olan her şey..." dedim ama durdum. Söyleyemiyordum bile, söyleyemiyordum çünkü... bilmiyordum. Neden ona kendimi savunma zahmetine giriyordum ki? Siktirip gitseydi keşke! Beni biraz olsun bile tanımıyordu.

Sertçe omuzlarını bırakıp ondan bir adım uzaklaştım. Ona bakamıyordum.

Lanet olsun ona...

Lanet olsun...

Izabel

Tanrım, ben ne yapmıştım? Neden böyle hissediyor, neden dünyadaki en kötü insan olduğumu düşünüyordum?

Niklas çantasını koridor tarafındaki koltuktan kaptı ve üçlü koltuğa geçti. Böylece yalnızca ensesini görebiliyordum.

Suçluluğumun kanıtıymışçasına yanağımdan süzülen bir damla gözyaşının gözlerimi yaktığını hissettim ve başparmağımın ucuyla onu hızlıca sildim.

"Niklas..." diyecek gibi oldum fakat sesim ona ulaşamadan sönüp gitti.

"Emilio!"

Üçümüzün başı pencerenin yanındaki koltuğundan fırlayan Sian'a döndü. Niklas hemen Sian'ın peşinden gitti ve uçaktan çıkmaya yeltenmeden önce genç kadını belinden yakaladı. Pantolonundan silahını çıkarırken, Nora da yandaki boş koltukta duran silahını kaptı ve beni koltuğumda bırakıp Niklas'ın ardından kapıya koştu.

"Bırakın, gideyim! EMILIO! EMILIO!"

Derken ben de arkalarından koştum ve yanlarına gelir gelmez Sian'ı kollarıma almaya çalıştım, fakat ilaçların etkisi geçtiğinden Sian artık çok daha rahat direniyordu.

"Otur, Sian!" dedim ve onu Niklas'ın beni sürüklediği gibi boş bir koltuğa sürükledim.

Derken Emilio'nun öfkeli sesi "SIAN!" diye yankılandı.

Emilio içeriye girmek için merdivenleri tırmanmaya başladığında, iki silah ona doğruldu. Sian'ı koltukta zor zapt ediyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, tırnaklarını kollarıma geçiriyordu. "*Lütfen*! Bırakın gideyim!"

Sian'ı görmesiyle birlikte Emilio'nun yüzüne bir tür rahatlama ve buruk bir ifade yerleşti. Vurulmak istemiyorsa, yanına gidemeyeceğini biliyordu ama o... Tanrım, o Sian'ı *seviyordu*. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Niklas, "Bizi nasıl buldun?" diye sordu.

Emilio, "Sen malikâneyi terk ederken peşine düşerek," dedi, fakat gözlerini Sian'dan alamıyordu. "Şimdi onu bırakın. Onu bırakın, yoksa sizi öldürürüm."

Niklas, silahı Emilio'ya doğru uzatarak, "O *benim*," dedi. Daha fazla yaklaşmasını istemiyordu.

Emilio birden bizim iddia ettiğimiz kişiler olmadığımızı anlamıştı muhtemelen. Bakışlarını Sian'dan ayırıp, ona silah doğrultmuş olan Nora'ya çevirdi. Nora, Niklas'ın yanında onun kölesi gibi değil, dengi gibi duruyordu. Emilio'nun kafası karışmıştı.

"Siz *kimsiniz*? Biliyordum! Siziz sahtekâr olduğunuzdan şüphelenmiştim zaten. Sian, seni incittiler mi? Sana

dokundular mı?" Sesi yükselmeye başlamıştı. Sian'ı almak istercesine ileri doğru bir hamle yaptı, fakat Niklas ve Nora ona kimin elinin güçlü olduğunu hatırlatınca durmak zorunda kaldı.

"Onlar bana yardım etti," diye bağırdı Sian, birkaç koltuk arkadan. "Kimse beni incitmedi, Emilio."

Emilio'nun gözleri Sian'dan Niklas'a doğru kaydı. Onay bekliyordu.

Niklas, "Uçaktan in!" diyerek Emilio'yu uyardı ve Emilio'yu geri gitmeye zorlamak için üstüne yürüdü.

Sian'a, "Sen burada kal," dedim ve acı çeken yüzüne bakarak bakışlarını yakaladım. Bana güvenmesini umarak, "Lütfen bekle. Bırak da onlarla konuşayım," dedim.

Başıyla onayladı ve gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru kaymaya başladı.

Onlara doğru ilerleyerek, "Niklas," dedim, "bırak içeri girsin."

"Geri çekil, Izabel!"

"Niklas, lütfen... onlar birbirlerini seviyorlar. Bırak içeri girsin."

"Saçmalık." Niklas gözlerini ve silahını Emilio'ya doğru tutmaya devam ediyordu. "Bu anasını belleğim herif hastanın teki. Bütün aile de kaçık zaten. Tanrı aşkına, o kardeşini beceriyor!"

Emilio, "Onu hiçbir zaman becermedim!" diyerek gürledi ve yüzüne doğrultulmuş silahlara rağmen merdivenlerden yukarı çıkmaya yeltendi.

Lütfen onu vurma, Niklas. Lütfen vurma.

"Francesca ve ben, hayatımız boyunca birbirimize çok yakındık. Diğer kız kardeşlerimle olduğundan çok daha fazla. Yalnızca birbirimize sahiptik. Ve evet, haklısın, bizim aile *kaçıktır*! Fakat Francesca'nın bana olan sevgisi, zaman içinde başka bir şeye dönüştü... farklı bir şeye. Rolümü hep iyi oynadım ve yapmam gerekeni yaptım, ama *hiçbir zaman* onu becermedim! Onun yardıma ihtiyacı vardı. Hem de her zaman. Fakat ona yardım edecek kişi ben değildim ve yıllardır da bana verilen bu görevden kurtulmak istiyordum."

Niklas, "Öyleyse neden hâlâ onunlaydın?" diye sordu. Emilio'nun dediği hiçbir şeye inanmadığını anlayabiliyordum. Belki de inanmak istemiyordu. "Öyleyse neden Francesca'ya tamamen boyun eğdin?"

Emilio iç çekti ve bir an yere baktı.

"Çünkü o benim kız kardeşim," diye cevap verdi, gözlerini utanç ve çelişkiyle yerden kalkarken. "Dediğim gibi uzun bir süre rol yaptım ve değişeceğini umdum fakat değişmedi. Hatta giderek daha da kötüleşti." Sian'a baktı. "Sonra Sian geldi ve ben *değiştim*. Onun kaçmasına yardım edeceğime dair ant içtim. Böylece beraber yaşayabilecektik."

Nora, "Öyleyse neden yapmadın?" diye sordu.

Emilio, "Doğru anın gelmesini bekliyordum," diye açıkladı. "Göründüğü kadar kolay değil. Yapılması gerekenler konusunda... dikkatli olmalıydık."

Nora, "Bizim için gayet kolay oldu ama," dedi. "Ve hiç..."

Emilio, "Hayır," diyerek başını ağır bir şekilde salladı. Sesi âdeta boğazında düğümlenmişti. "Anlamıyorsunuz. Öylece çıkıp gidemezdik."

Niklas, "Francesca şeytani bir sürtük," dedi. "Ama güvenliği tam bir rezalet. Onun seni takip edeceğinden korktun, fakat bunu çok fazla sürdüremezdi."

Niklas haklıydı. Malikânenin güvenliği Victor'un bizi uyardığı gibi birinci sınıf falan değildi. Los Angeles'daki Arthur Hamburg'un malikânesinde kendimi çok daha fazla tehlikede hissetmiştim. Gerçekten aklım almıyordu.

Emilio, "Bizi bulacak ve öldürecek olan Francesca değil," dedi. "İster inanın ister inanmayın, herkesin korktuğu kız kardeşim değil, babam Vincent Moretti'dir. Francesca, onun en sevdiği kızıydı." Tekrar Sian'a baktı ve "Bu yüzden sonsuza kadar kaçmak ve saklanmak zorundayız, aşkım. Babam *aileyi* terk ettiğimi öğrendiğinde ikimizi de öldürecek," dedi.

Sian, "Öyleyse beraber öleceğiz, sevgilim," dedi. Arkamdaydı ve elini Emilio'ya uzatıyordu.

Geçmesi için kenara çekildim.

Niklas tam Sian'ı durduracakken, "Bırak gitsin," dedim.

Niklas gönülsüz bir şekilde kenara çekildi ve Sian onu geride bırakarak kendini Emilio'nun kollarına attı. Vücudu yine hıçkırıklarla sarsılıyordu. Emilio ise onu kollarının arasında teselli etmeye çalıştı.

Sian, "Kızımız..." dedi, Emilio'nun yüzünü tutarak. "Nerede o?"

Niklas, "Bak," diyerek konuşmaya başladı ve sonunda silahını indirdi. "Bu boktan durum için yeterince vaktimiz yok. Onu almak istiyorsan al ama biz gidiyoruz." Bir anlığına Niklas'ın, Francesca'nın öldüğünü ona söyleyeceğini düşündüm ama söylemedi. Belki de böylesi daha iyiydi.

"Bir planımız var, aşkım." Emilio, Sian'ın dudaklarını, burnunu, gözlerini ve gözünün altındaki morluğu öptü. "Senin iyi olduğunu gördüğüm için mutluyum." Niklas'a baktı. "Teşekkür ederim... kim olduğundan emin değilim ve hâlâ senden hoşlanmıyorum ama Sian'a yardım ettiğin için teşekkürler."

Niklas laf sokarcasına, "Ona yardım etmedim," dedi. "Ona ne olduğu umurumda bile değil." Silahını pantolonunun içine sokup Nora'yı geçerek koltuğuna döndü.

Sen öyle bir yalancısın ki, Niklas... Umurunda, gayet umurunda...

Otururken bana bakmadı.

Sian, Emilio'ya, "Onlara yardım edebilir misin?" diye sordu. "Onlar buraya bir fahişeyi aramak için geldiler. Onu nasıl bulacaklarını söyleyebilir misin?"

Emilio sırayla üçümüze baktı. Bakışları önce gönülsüzdü, sonra takdir eder bir ifadeye, sonunda da istekli bir şekle büründü.

Emilio, "Çünkü sen Sian'a yardım ettiğin için," dedi ve cebine uzanıp, "elimden geleni yapacağım," diye ekledi. Ucunda üç tane gümüş anahtar olan, küçük bir anahtar zinciri çıkardı. Anahtarların arasında bir de harici bellek vardı. Belleği anahtarların arasından

çıkarıp bana uzattı. "Kayıtları ben tuttum," diye açıkladı. "Bu bellekte aile içinde çalışan bütün kızların fotoğraflarını ve adreslerini görebilirsiniz."

Bu resmen gerçek dışıydı. Olivia Bram'i bulmak için beklenmedik, gerçek bir ipucu... Umudumuzu kaybettiğimize, onu eve geri getiremeyeceğimize emindim oysa. Emilio'nun eline baktım, belleği almaktan çekiniyordum. Sanki dokunsam kaybolacaktı ve güzel bir rüyadan uyanacaktım.

Emilio, "Al," dedi. "Bu artık senin."

"Teşekkür ederim."

Emilio, Sian'a, "Gitmemiz gerek," dedi. "Fazla vaktimiz kalmadı."

Emilio, Sian'ı aşağı indirmeden önce Sian, Emilio'nun elini bırakıp kollarını boynuma doladı ve "Teşekkürler, Izabel," dedi. Ardından Niklas'a baktı ve "Sen iyi bir insansın. Benim için yaptıklarını unutmayacağım," dedi, ama bunu söylerken Niklas dönüp ona bakmaya bile tenezzül etmedi.

Dediklerini onaylar gibi bir hali bile yoktu.

Emilio ve Sian, merdivenlerden inip gözden kaybolmadan önce, son olarak başlarıyla Nora'ya da selam verdiler.

"Niklas?" dedim.

"Ne?"

Ona doğru yürüdüm. "Zaman kaybı olarak gördüğünü biliyorum..."

"Flash belleği bana ver," diyerek uzanıp belleği elimden aldı.

Sonraki yirmi dakika boyunca bellekteki kızların profillerine tek tek bakmaya başladık. Yüzden fazla profil vardı ama nihayetinde bir mucize gerçekleşti ve Olivia Bram'i bulduk. Sol gözünün altındaki badem şeklinde ve büyüklüğünde doğum lekesi hâlâ duruyordu; ama yorgun, kahverengi gözleri, hayatın ondan çok şey götürdüğünü gösterir gibiydi.

Onun hayatta olduğuna inanamıyordum...

Nora, "Belki bu görevi bunca tantanaya değecek bir şeyle noktalayabiliriz," dedi. "Kızını geri getirmek onu yeterince tatmin edebilir. Victor müşteriye, Francesca Moretti'nin nefsi müdafaada öldürüldüğünü ve bu durumun kaçınılmaz olduğunu söyleyebilir."

"Bunu sonra düşünürüz," dedim. "Şimdi sadece Olivia Bram'i bulalım ve buradan gidelim." Niklas'a döndüm, hâlâ bana bakmıyordu. Bu durum canımı sıkıyordu ama hak etmiştim.

"Niklas?" dedim biraz çekinerek. En azından göz ucuyla da olsa bana bakmasını umuyordum. "İstersen Nora ve ben gidebiliriz."

Dizüstü bilgisayarı kapatıp ayağa kalktı.

"Sen hazırsan, ben de hazırım," dedi. "Nora, sen burada kal. Eğer bizi arayan biri gelirse, hemen bana haber ver. Geri geldiğimde bir tuzağın içine düşmek istemiyorum."

Nora sırıtarak, "Ya ben?" diye sordu.

"Sen kendi başının çaresine bakabilirsin," dedi. "Sırf yattık diye lanet olası elini tutmamı beklemiyorsun herhalde?"

Nora güldü. Nasıl gamsızdı böyle. Bana bu tarz bir şey söylese suratına bir tane patlatırdım herhalde.

"Tatlım," dedi, yapmacık bir şekilde gülüp gözlerini kısarak, "*o kadar da* iyi değildin."

Niklas sulu bir şekilde, "Değil miydim?" diye sordu. Niklas da ben de Nora'nın tam bir bok çuvalı olduğunu biliyorduk. "O halde geri döndüğümde, tekrar denememizin bir sakıncası yoktur, değil mi?"

Nora omuz silkti. "Hmmm... tekrar denemene izin verebilirim sanırım."

Elimi kaldırarak, "Bir dakika bekle," dedim. "Kimse bu uçağın içinde ben varken düzüşmeyecek." İnci'yi ve silahımı kapıp çıkışa doğru ilerledim. "Etrafım manyaklarla sarılı resmen!"

Niklas bir dakika bile geçmeden kiralık arabanın yanına geldi ve şoför koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Vitesi takmadan önce dönüp bana baktı. Tartışmamız hakkında bir şey söyleyeceğini düşündüm, gezegendeki en büyük sürtüğün ben olduğuma dair bir şeyler... En azından bana dair bir şey söylemesini bekliyordum, fakat konuşmaya başlayınca umutlarım ansızın söndü.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Izabel. Eğer Olivia Bram orada değilse, onu bekleyemeyiz ve bir gece daha burada kalamayız. Biliyorum onu kurtarmak istiyorsun ama..."

"Hayır, haklısın," diye araya girdim hemen. "Francesca'yı bulduklarında, bizi bulmaları da uzun sürmeyecek.

Haliyle buradan çıkmamız gerektiğinin farkındayım. Hatta Olivia için geri dönmesek daha iyi olurdu belki. Sence Vincent Moretti, mafya babası ya da onun gibi bir şey mi?"

Niklas gözleri yolda, "Her ne veya kimse," dedi, "çok sinirlenecek ve üçümüzü de aramaya başlayacak. Malikânenin bütün odalarında kameralar vardı ve eminim yaşanan her şeyi kaydettiler. Francesca'yı öldürmem de buna dâhil elbette."

Zaten DNA'larımız malikânenin her yerindeydi. Şarap kadehleri, Niklas onu kırbaçlarken Nora'nın dokunduğu duvarlar, saçlarımın döküldüğü parkeler... Bunlar kaçınılmazdı elbette. Ama işler planlandığı gibi gitseydi ve biz Francesca'yı kaçırmış olsaydık, Morettiler tarafından yine aranıyor olurduk. Fakat ortalıkta Francesca'dan daha korkunç bir babacık varsa, işte bu her şeyi değiştirirdi. Beni rahatlatan tek şey kimliklerimize dair geride ne kadar iz bırakırsak bırakalım, yine de bulunması zor insanlardık. Victor'un örgütü haricinde gerçek bir hayatımız, hiçbir kaydımız, izimiz yoktu.

Öte yandan ufak bir çatlak dahi bizi ölüme götürebilirdi ve öldürmek için görevlendirilen insanlar olarak unutulup giderdik.

Bir saniye... Niklas yaşanan her şey derken ne demek istedi?

Bunu soracak değildim.

Navigasyon ekranına bakarken gözlerimin sulanmaya başladığını hissettim.

27. BÖLÜM

Fredrik

Atlantik Okyanusu - 03.15

Bence Victor, Dorian Flynn'e telefon edip, bizimle *Valerie Lou* adlı eski bir balıkçı teknesinde buluşması gerektiğini söylediğinde bir şeylerin yolunda olmadığını sezmişti. Fakat yine de gelmişti işte ve buna saygı duymak zorundaydım. Üçümüz çok geçmeden kıyıdan ayrıldık ve yaklaşık bir saat açık denizde ilerledik.

Artık teknenin yavaşladığını hissediyordum. Kaptanımız Mack de Victor için çalışıyordu ve bizi en sonunda Atlantik'in ıssız bir noktasına getirdiğinde motoru yavaşlattı. Tekne leş gibi balık kokuyordu, ama sahilde yaşadığım için buna alışkındım. Her yer fazlasıyla kirliydi üstelik. Paslı kancalar, çürümüş kuru ağlar... anlayacağınız bok dolu bir tekne. Dönünce kesinlikle duş almam lazımdı.

Birkaç dakika sonra duyabildiğim tek şey, Valerie Lou okyanus üzerinde salınırken suyun tekneye çarpma sesiydi. Kimse konuşmuyor, hareket etmiyor, hatta boğazını dahi temizlemiyordu. Böylece suyun sesini bastıracak hiçbir ses duyulmuyordu. Fakat bu mükemmel sessizliğe rağmen aklımızdan düşünceler geçiyordu elbette ve Dorian'ınkiler duyabileceğimiz kadar sesli gibiydi.

Derken Dorian eğildi ve botlarından birini çıkardı. Yalnızca bir botu çıkarmasını garipsemiştim.

"Bunu beklemediğimi söyleyemem," dedi.

Ayağa kalktı.

Sadece Victor'a bakarak, "Seni konuşmaya zorlamayacağım," diye devam etti. Güldü ve ay ışığı altında gözlerinde bir tür huzur belirdi. "Bir yanım istiyordu ama gerçek şu ki her zaman kendi başıma yapmaya korktum, yani bana bir iyilik ediyorsun."

Victor başıyla saygılı bir şekilde Dorian'ı onayladı.

"En azından..."

Victor, "Tessa'nın kiralık kasa anahtarını aldığından emin olacağım," diyerek sözünü kesti.

"Teşekkürler."

Daha fazla sessizlik...

Dorian için üzüldüğümü itiraf etmeliydim. Olacaklar için değil tabii, ama ruhu paramparça olmuştu ve kendime yakın hissettiğim insanlarla doğal olarak empati kurabiliyordum. Dorian'ın şeytanlarını biliyordum çünkü bunu, bana öncesinde pek çok kez söylemişti.

Ne kadar *mutsuz* olduğu hakkında söylenip duruyordu çünkü. Dahası mutsuz ve benzeri tanımlamaların arkasına sığınıp, yaşadığı depresyonun şiddetini azaltmaya, en azından etrafa yansıtmamaya çalışıyordu. Çünkü aslında onun için 'içi ölü' çok daha uygun bir tabirdi. Hatta sevdiği tek kadın, onu istemediğini söylediğinden defalarca ağzına silah dayamış, ama her seferinde korkup tetiği çekmekten vazgeçmişti.

Öte yandan bunlardan bir şakaymış gibi bahsederdi. Saçma sapan yorumlar yapar, güler, sonra da alelade bir kızla yatağa girerdi, çünkü seks ona iyi geliyordu. Tipik Dorian Flynn işte... Tabii bu açıdan benim de çok farklı olduğum söylenemezdi. Dahası empati olsun ya da olmasın, bu konunun üzerinde çok fazla durmuyordum. Dorian kendine has bir adamdı ve hiçbir zaman da onun koruyucu meleği olmamıştım. Uğraşacak yeterince şeytanım vardı zaten. Aramızdaki tek fark o ölmek istiyordu, bense buna hazır hissetmiyordum. Henüz...

Dorian, "Ve Izabel'e üzgün olduğumu söyle," dedi.

Victor'un silahı göründü ve "Sana söylemem lazım," diyerek söze başladı. "Sana bir şans vermeyi düşünmüştüm. Izabel'in hatırına tabii, çünkü seni öldürmek onu bir hayli incitecek. Benimse sevdiğim kadınları incitmek gibi bir huyum yok."

Dorian, "Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu.

Victor hafifçe iç çekti. Bir şey canını sıkıyor gibiydi. Bu durumu Dorian'ın sadece bir botunu çıkarmasından daha tuhaf bulmuştum.

Victor, "Dan Barrett'ın bana verdiği dosyaları okudukça..." diye açıklamaya başladı. "*Onlara* vererek bana ihanet ettiğin o dosyaları, Flynn... Oldukça ilginç şeylerle karşılaşıyorum."

Ha? Bunu ben de ilk kez duyuyordum. Tek kaşımı kaldırarak daha da dikkat kesildim.

Dorian, "Neymiş mesela?" diye sordu.

Victor bir süre bekledikten sonra, "O dosyada Nora Kessler'ın bizi sırlarımızı itiraf etmeye zorladığı o günün öncesine kadar bilinmesine imkân olmayan bazı bilgiler var. Bu sadece tek bir anlama gelebilir. Benim örgütümde hain olarak ifşa edildikten, hücrede bana sadık kalmaya ant içtikten sonra bile o bilgi ilk fırsatta sızdırıldı ve ben ihanete uğradım. Yine."

Dorian başını eğdi. "Biliyorum," dedi ve bakışlarını yerden kaldırdı. "Evet, biliyorum; ama üzgün olduğum tek şey, senin onları okumak zorunda kalmandı, Victor."

Victor bir kere daha başıyla onayladı.

Sonra Dorian arkasını döndü ve sırtını Victor'a dayayıp gözlerini okyanusun derinliğine çevirdi. Ne düşündüğünü merek ediyordum, çünkü ölmek üzere olan ve bunu bilen bir adamın düşünceleri ilgi çekici olabilirdi pekâlâ. Dolayısıyla zihnimin gitgide Dorian'ın aklından geçenleri merak etmekle meşgul olduğunu anladım. Sadece bu bile beni bir katil olarak geliştiriyordu sanırım.

Tabii bu başka bir hikâye.

Victor silahını Dorian'ın başına doğru kaldırıp tetiği çekince, tabancanın sesi okyanusta yankılanıp dalgaların

sesine karıştı ve Dorian oracıkta, kirli botunun hemen yanına bir kütle misali düştü. Silah sesiyle kabinden fırlayan Mack ise cesedi denize atıldığında batması için hazırlamaya başladı.

Teknenin kıç tarafına doğru Victor'u takip ettim. Bankta yan yana oturup uzunca bir süre hiçbir şey söylemedik. O da muhtemelen benim gibi içinde bulunduğumuz anın acı gerçeğini düşünüyordu.

"Nora'ya anlattığımız her şeyi üstlerine mi anlatmış?" diye sordum. "Söylenen her şeyi?"

"Evet."

Cevabı kısa ve netti. Victor'un bu tutumu çok daha fazlasının olduğuna dair bir hisse kapılmama neden oldu. Öte yandan bana bir şey söylemek isteseydi çoktan söyleyeceğini de biliyordum.

"Flynn'in ihanetine göz yumamazdım." Suya baktı. "Izabel'e rağmen şüphe ettiğimden ötürü epey sıkıntı çektim, ama ne yapılması gerekiyorsa onu yaptım aslında. Ve böyle yapmaya da devam edeceğim. Izabel bunu er geç anlayacaktır."

"Peki, ya anlamazsa?"

"Anlamak zorunda."

Başımla onayladım ve "Eğer senin için bir önemi varsa söyleyeyim. Ben de anlayacağını düşünüyorum. O güçlü biri, Victor. Ara sıra çok duygusal olabiliyor ama uzun süredir bu işin içinde diyebiliriz." Durdum, şöyle bir baktım ve ekledim: "Önceleri emin değildim ama şimdi yürekten inanıyorum ki o, bu hayata kendini senin yüzünden adamadı. Bunu kendisi için de istiyor."

"Evet, istiyor."

Kısa bir sessizlik oldu.

Mack, Dorian'ın cesedini teknenin kenarından attığı zaman çıkan ses, bu sessizliği bozdu.

"Dan Barrett ve adamlarına ne söyleyeceksin?" diye sordum.

Bir an bile tereddüt etmeden, "Gerçeği," dedi. "Flynn'in ölümü onlar için de bir tür uyarı olacak."

Sessizlik kaldığı yerden bir süre devam etti. Sonra Victor, bana bakmak için döndü ve benimle ilk defa göz teması kurarak, "Kenneth Ware ile şu seri katili bulma işini tamamıyla sana bırakıyorum. Ne yaparsan yap, uygun gördüğün şekilde Ware ile çalış, bu görevi kendi başına tamamla ve bütün ödülleri topla," dedi. Ardından uzaklara bakarak, "Vonnegut ve örgütle alakalı işlerle fazlasıyla meşgulüm ve işin ucunda ne kadar para olursa olsun, bundan daha az önem arz eden işlerle ilgilenemem," diye açıkladı.

"Anlıyorum."

"Vonnegut benim bir numaralı önceliğim," diye devam etti. "Ve biliyorum ki onu devirmeye başlamadan önce, benim kendi örgütümde de bazı şeyler hallolmalı. Nora Kessler'ın ne kadar güvenilir olduğunu bilmem, Meksika görev için Izabel'in kabiliyetlerinden emin olmam ve kardeşimin bizimle birlikte çalışmasının mı yoksa yollarımızın ayrılmasının mı doğru olacağına karar vermem gerekiyor. Çok fazla ucu açık şey var, Fredrik ve benim bundan fazlasına kesinlikle ihtiyacım yok."

Bu son yorumu bana yöneltilmiş bir uyarı gibiydi sanki.

Arkama uzanarak elimle ensemi ovaladım ve gülümsedim.

"Pekâlâ, benim için endişelenmene gerek yok. Biliyorum, Seraphina'dan sonra biraz *saçmaladım,* ama iyi olacağımdan eminim. Şu anda da iyiyim aslında."

Oysa iyi falan değildim. Sadece farklıydım.

Hiçbir şey söylemedi, ben de üstelemedim.

Victor her zaman beni tanımasını istediğimden çok daha iyi tanımıştı. Bu açıdan bana benzediği söylenebilirdi. Bir adamın ne düşündüğünü pekâlâ anlayıp neler yaşanacağını çok önceden görebilirdi. Gerçi o, bu tür şeyleri bilmesi için eğitilmişti. Bense bu kabiliyetimi hayat tecrübesiyle kendi kendime geliştirmiştim. Eğer şimdi maskemin ardında yatan şeyin ne olduğunu göremediğini veya en azından az da olsa hissedemediğini düşünsem, aptallık etmiş olurdum. Çünkü değişiyordum ve ayaklarımı yere sağlam basmamı sağlayan şey artık benim için geçerliliğini yitiriyordu. Daha güçlü bir şeylere ihtiyacım vardı. Ne de olsa bir zamanlar beni tek parça halinde tutan şey etkisini çoktan kaybetmişti.

Valerie Lou bizi Boston'a geri getirdi ve kabul etmeliyim ki bütün bu geri dönüş yolunda denizin dibinde yatan Dorian'ı düşündüm.

28. BÖLÜM

Niklas

Şu anda bu kızın peşinden gitmek bir hataydı ve onu kurtarmaya çalışırken öldürülürsek, bunun Olivia Bram'e de hiçbir bir faydası dokunmazdı. İçimden bir his derhal uçağa geri dönüp, Morettiler bizi bulmadan burayı terk edelim diyordu. Emilio'nun fahişelerle ilgili bize verdiği bilgilerle pekâlâ yeni bir plan yapabilirdik. Diğer yanım ise salla gitsin diyor ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

Izabel'le şehir merkezine sıkışmış eski bir apartman olan konutu bulduk. İnsanlar bu sokaklarda bisikletler ve küçük motosikletlerle bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlardı. Arabayı bir ara sokağa park ettik ve binaya doğru yürümeye başladık.

Izabel, sokağın bitiminde bir kapıya geldiğimizde, "Sanırım, bu," dedi. "İkinci kat."

Derin bir nefes alıp içeri girdik. Dairenin olduğu kata geldiğimizde, kapıya vuran Izabel oldu. Ve beklemeye başladık. Silahlı adamların peşimizden geldiğini görmeyi bekleyerek endişeli bir şekilde omzumun üzerinden baktım.

Izabel kapıya tekrar vurdu ama hâlâ tık yoktu. Bana gergin bir şekilde baktı. Yeşile boyanmış ahşap kapıya, bu sefer ben elimin tersiyle sert bir şekilde vurdum. İçeride bir hareketlenme olduğunu duyabiliyordum. Derken kapıdaki çatlakta bir göz belirdi. Metalin metale sürtme sesini duyunca, nefesimi tuttum. Ardından kapı açılmadan önce bir klik sesi duydum.

Kapıdaki zincirin yarattığı aralıktan yumuşak fakat baygın bir ses, "Kimsiniz?" diye sordu.

"Ben Izabel." Bana doğru hareket etti. "Ve bu da Niklas."

Arkada bir lambanın turuncu ışığı parıldıyordu, ama içerisi gene de karanlıktı. Kızın yüzünün çok az bir kısmını görebiliyorduk ve ayırt edilebilir doğum lekesinin olduğu gözünü de kapı örtüyordu.

Kız, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu telaşla.

Izabel bana baktı, ne söyleyeceğinden emin değildi; fakat sonra, "Sana bir şey söylemeye geldik. Eğer bizi içeri alırsan, söyleyebiliriz. Sadece bir dakikanı alır," dedi.

Kız, "Üzgünüm," diyerek kapıyı kapattı, "her neyse ilgilenmiyorum."

Izabel elini kapıya koydu ve kapanmasını engelledi.

"Sen Olivia Bram misin?"

Kızın nefesi bir an kesilir gibi oldu. Gözleri bir Izabel'e bir bana kaydı, ama bu da sadece çok kısa sürdü ve tekrar kapıyı kapatmaya çalıştı. "Hayır, değilim. Benim adım Alana ve şu an çok meşgulüm. Üzgünüm."

Izabel, kapıyı var gücüyle iterek tamamen açtı. Kız ürkmüştü ve tökezleyerek belli belirsiz ışıklandırılmış oturma odasına doğru birkaç adım attı.

"Lanet olsun! Sizin... kim olduğunuzu bilmiyorum," dedi, neredeyse kekeleyerek. "Dairemden çıksanız iyi olur, yoksa güvenliği arayacağım."

Izabel, ona dikkatli bir şekilde yaklaşarak, "Sen Olivia Bram'sin," dedi. "On beş yaşında ailenle birlikte bir seyahatteyken kaçırıldın ve yedi yıldır da kayıpsın. Seni eve götürmeye geldik." Izabel bir elini uzattı. Zannedersem Olivia'yı sakinleştirmek için bunu yapmıştı, çünkü panik olmuş gibi görünüyordu. Ancak Olivia bir adım daha geriye gitti. Izzy, "Baban İtalya'da seni bekliyor," diye ekledi.

Kız, "Benim adım *Alana*," dedi tekrar ve üzerinde lamba olan, arkasındaki masanın küçük çekmecesine doğru uzandı.

"Silahını almaya çalışmıyorsundur umarım?" diye uyardım onu, elimi belimde sıkı bir şekilde duran silahıma uzatarak. "Buraya sana zarar vermeye değil, seni eve götürmeye geldik çünkü."

Olivia, "Burası *benim* evim," dedi, sözlerinde bir acılık vardı ve korkunun yerini yavaş yavaş başkaldırı alıyor gibiydi. "Bu yüzden ben bir yere gitmiyorum." Kollarını siyah bluzunun üzerinde kavuşturdu. Henüz

üç düğmesi iliklenmemişti ve göğüsleri meydandaydı. Üzerinde dizlerine kadar inen uzun, siyah, bol bir etek vardı ve yalın ayaktı.

Masanın üzerinden bir tane sigara alıp yaktı ve mutfağa doğru ilerledi.

Izabel kızın peşinden giderek, "Baban yıllardır seni arıyor, Olivia," dedi.

Ben de onları takip ettim, ama gözlerimi ve kulaklarımı açık tutmaya çalışıyordum. Özellikle de apartmanın dışından gelen seslere karşı...

Olivia, "O zaman yeterince iyi aramamış," diye çıkıştı. Sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumanı dışarıya üflerken, "Olayın olduğu günü hatırlıyorum. O lanet arabanın arka koltuğunda, annemle babamın bir çadırın altında lanet olası turist mücevherlerine bakmalarını izliyordum. Yaşananları fark etmediler bile. O adamlar kimsenin beni kaçırmaya çalıştıklarını fark etmeyeceklerini biliyor gibiydiler zaten. Çünkü lanet olası turistler aptaldır ve etraflarındaki şeylere kendilerini öyle kaptırırlar ki olası bir tehdidi fark etmezler," diye devam etti ve sigarasından bir nefes daha çekip güldü. "Adamlar bu işte o kadar ustalardı ki kalabalığın içinden bir başka kızı daha alıp, arabanın içine tıkacak kadar bile zamanları oldu. On dakika. İki kız. Güpegündüz. Ve kimse bir şey görmedi. Hiçbir şeyden şüphe etmediler. Gerçekten uzun süre ailemin benim kaybolduğumu fark etmeleri acaba ne kadar sürmüştür diye düşündüm." Sigarayı küllüğe koydu ve kollarını bağlayarak zorla gülümsedi. "Bütün bu süre boyunca babamın beni aradığını mı söylediniz? Ya

annem?" Burnundan soluyordu. "Zannedersem kendisi *çabuk* vazgeçti. Beni pek şaşırtmıyor gerçi bu. Duygusal olarak ne yaptığını bilmeyen, tren enkazı gibi bir kadındı kendisi."

Izabel, "Annen sen kaçırıldıktan kısa bir süre sonra intihar etti," diye açıkladı.

Olivia'nın yüzündeki sırıtış kayboldu ve bir anlığına gözlerinden başka hiçbir yeri hareket etmedi. Sonra hafifçe güldü. Böyle ani haberlerin verdiği acıyı gizlemek için mizaha sığınmıştı. Yani tam olarak 'aman çok da umurumda' tavrı.

Başını sallayarak "Belki de iyi olmuş," dedi.

Sigarayı tekrar aldı ve küllükte söndürmeden önce bir nefes daha içine çekti.

"Söylediğim gibi," diyerek söze başladı yeniden, "*burası* benim evim ve hiçbir yere gitmiyorum. Burada ihtiyacım olan her şey var. Beni koruyan ve düşünen insanlarla dolu etrafım."

Izabel sözünü keserek, "Sen bu insanların *umurunda* bile değilsin," dedi. "Seni sadece sermaye olduğun için koruyorlar. Yaşlanınca ne olacağını düşünüyorsun? Bu paralı müşteriler hasta fetişlerini tatmin etmek için daha genç fahişeler istediklerinde sana ne olacak? Para kazanma ve kazandırma dönemin sona erdiğinde, sence Morettiler ev masraflarını karşılayıp önüne yemek koymaya devam mı edecek?"

Olivia, "O kadar uzun yaşamayı beklemiyorum zaten," diye savunmaya geçti ve dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Lanet olsun yaşlanmaya! Ne yani,

öldüğüm zaman göğüslerim dizime kadar sarkıyor mu olsun? Ben güzel, güçlü ve seksiyken öleceğim. Yaşadığım gibi yumacağım gözlerimi bu dünyaya. Ve bunun için de *hâlâ* yeterince zamanım var." Izabel'e doğru yaklaşırken kalçalarını zarif bir şekilde süzerek yürüyordu. Sonra Izabel'in yüzüne dokunmak için durdu.

Izzy, ona bunu yapması için müsaade etti.

Olivia parmaklarını Izabel'in yanaklarında yavaşça gezdirerek, "Saçlarına ne lanet oldu bilmiyorum," dedi, "fakat hâlâ çok güzelsin. Eğer istersen saçlarını senin için düzeltebilirim. Hatta sana pek çok başka şey yapabilirim." Bana baktı ve güldü. "Ve sana da genç adam. Tabii eğer izin verirseniz..."

Izabel, "Biz buraya sana *yardım etmek* için geldik," dedi. Sesindeki çaresizliği hissediyordum.

Olivia'nın parmakları Izzy'nin boynundan omuzlarına doğru kaydı. "Mesela... sen yüzümün üstünde otururken, o beni becerebilir." Eğildi ve Izzy'yi öpmeye çalıştı, fakat Izzy onu yavaşça itti.

Olivia başını arkaya atarak güldü ve beni geçerek oturma odasında bulunan ön kapıya doğru yürüdü. Elini kapı tokmağına koyarak, "Sanırım gitmelisiniz," dedi. "Yirmi dakikaya bir müşterim gelecek de."

Izzy'yi geride bırakıp doğrudan Olivia'ya yaklaştım. Sinirden dişlerimi sıkıyordum.

"Bizimle geliyorsun," dedim. "Seni omuzlarıma atıp götürmem gerekse bile."

Arkamdan Izzy'nin sesini duydum. "Niklas." Elini omzuma koydu. "Gitmemiz gerek."

"Evet, gideceğiz," dedim. "Ama bu lanet olası kız, ayakkabılarını giyer giymez..."

Izzy nazikçe "Hayır," dedi ve kasılmış omuzlarım umutsuzca gevşedi. "O kopmuş. Ona yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey yok."

Olivia, "O haklı," dedi ve pis pis sırıttı. Sonra tokmağı çevirerek kapıyı açtı. "Kendi yolunuza gitmelisiniz. Gidin ve kurtarılmak isteyen biriyle kahramancılık oynayın. Ben istemiyorum. Şimdiki hayatımın tadını çıkarmayı yeğlerim. Ve eğer biri, beni bu yaşamdan alıkoymaya kalkarsa da bileklerimi kesip her şeyi noktalarım."

Olivia'nın kapıyı açan bileğine baktım ve bu tür bir intihar girişimine yabancı olmadığını hemen anladım. Morettiler onu sermaye olarak kullanmadan önce intihar teşebbüsünde bulunmuş olmalıydı. Peki ya önceki hayatından, kişiliğinden, kimliğinden vazgeçmesi ne kadar sürmüştü? Direnmeyi bırakıp kendini tamamıyla bu insanlara teslim etmesi ne kadar zaman önceydi? Sonra Izabel'i düşünmeye başladım. Daha doğrusu Sarai'yi... Neredeyse tüm gençliği Meksika'da esir olarak geçmişti, fakat o yine de buradaydı ve özgürdü. Mücadele etmiş ve sonunda kazanmıştı. O tanıdığım en güçlü insandı.

Izabel'le girişe doğru yöneldik.

Olivia, "Babama beni bulduğunuzu söylemeyin," dedi. "Eğer buraya gelirse, sonu kendini öldürtmek olur. Zaten onu görmek istemiyorum. Onu bir daha *hiç* görmek istemiyorum. O hayat benim için bitmiştir."

Ve sonra kapıyı suratımıza kapattı, metal kilit yerine oturdu.

* * *

Uçağa dönerken hiçbir şey söylemedim; ama sessizliğimin sebebi, sadece Olivia Bram'e yardım edemeyişimiz değildi. Yaşanan her şey zihnime üşüşmüş ve beynim âdeta kazan gibi olmuştu. Uçağa vardığımızda Nora, bana 'tekrar deneme' önerisinde bulundu ama onu tersledim. Gerçi buna pek aldırış etmedi. Izabel benimle konuşmak istiyordu, bundan adım gibi emindim ama bir şey söylemeye de çekiniyordu. Hoş, bu şekilde olması şimdilik ikimiz için de daha iyiydi. Onunla şu anda konuşmam mümkün değildi. Tanıdığım insanlar içinde en zararsızı olsa bile...

Bu göreve başladığımda, belki bir şekilde kardeşimi affetmenin bir yolunu bulurum diye düşünüyordum. Hatta bunu istiyordum da. Çünkü o, bu dünyada sahip olduğum tek şeydi. Fakat yapamamıştım. Acı olanı hiçbir zaman yapamayacağımı da biliyordum. Bazı şeyler affedilemezdi. Yaptığım şey için beni öldürecek miydi acaba? Hayır, yaptığım onu başkalarına gammazlamak gibi bir şey değildi. Ben sadece onun lanet olası kumdan kalesine sıkı bir tekme atmıştım.

Kaleyi pekâlâ yeniden inşa edebilirdi. Tabii ben de yeni kaleyi yeniden tekmeleyebilirdim.

29. BÖLÜM

Izabel

Ev, bana kendimi hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Sadece birkaç gün uzak kalmış olsam da haftalar gibi gelmişti ve o yerleri bir daha görmesem bile hiç şikâyet etmezdim.

Boston'daki karargâhımıza, beni geren Niklas da dâhil, üç kişi girdiğimizde, ilk gördüğüm kişi James Woodard oldu. Onu en son gördüğüm halinden çok daha iyiydi. En azından hasta gibi görünmüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Kolunun altına bir dizüstü bilgisayar sıkıştırmıştı ve bana doğru geliyordu. "Çok daha iyi," diye cevap verdi. "Sen gittikten kısa bir süre sonra kalp krizi geçirdiğimi düşündüm. Hastaneye koşturdum ama sadece stresten biraz gerilmişim, o kadar." Güldü. "Doktor bana ne iş yaptığımı sordu. Bir yeraltı örgütünün enformasyon sorumlusuyum deyince, doktor bana

gülerek, patronuma gidip izin almamı, yoksa beni de öldüreceğini söyledi."

Kıkırdadım.

"Victor yukarıda, ofisinde," dedi. "Seni bekliyor."

Zoraki yutkundum, nefesimi düzenledim ve sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. James ve ben, aynı anda Niklas'a baktık. Belki ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Birbirlerini öldürecekler miydi? Bu şüphe sakince nefes almaya ve sinirlere fazlasıyla ağır geliyordu şüphesiz.

James, "Saçlarına ne oldu?" diye sordu merakla.

Onlara dokunup havalı bir şekilde poz verir gibi yaparak, "Kestirdim işte, beğenmedin mi yoksa?" deyip güldüm. Niklas, bizi iterek geçti ve doğrudan asansöre yöneldi. Nora ve ben de peşinden gittik.

"Niklas, lütfen pişman olacağın bir şey yapma," diye asansör yukarı çıkarken yalvarırcasına konuştum.

"Belki de en iyisi sizin beni kardeşimle yalnız bırakmanızdır, ha?"

"Hayır, hiç de öyle değil," dedim. "Oraya seninle beraber gireceğim."

Niklas, "Beni öldüreceğinden mi korkuyorsun?" diyerek pis pis sırıttı.

Evet... bir yanım korkuyor ama neden olduğunu bilmiyorum.

"Hayır," dedim, çünkü diğer yanım böyle bir şeyin olmayacağına inanıyordu. "Sadece orada olmak istiyorum."

Asansörden çıktığımızda koridor gözüme her zamankinden de kısa göründü ve sanki hiç vakit geçmeksizin toplantı odasına açılan ikili kapının önüne vardık. Kalbim kaburgalarımdan dışarı çıkarcasına şiddetle çarpıyordu. Niklas hemen kapıyı iterek doğrudan içeri girdi. Ya Victor'un intikamından korkmuyordu ya da onunla yüz yüze gelmeye fazlasıyla hazırdı. Bana sorarsanız her ikisi de doğruydu.

Odaya girdiğimizde Niklas, Victor'un gördüğü tek kişi oldu. Uzun toplantı masasından kalktı ve elleri masanın üzerinde, sırtı eğik bir şekilde durdu.

"Niklas." Victor başıyla selamladı.

"Victor." Niklas da onu başıyla selamladı.

Odadaki gerginlik beni boğmaya başlamıştı bile. Ve daha her şey yeni başlıyordu.

"Izabel, Nora, ikinizin de dışarı çıkmasını istiyorum." Victor'un sesi sakin fakat kaygı vericiydi. Hâlâ ikimize de bakmıyordu.

Harika. Bunun olacağını biliyordum.

"Ama Victor..."

"Derhâl."

Nihayet uzun masanın karşısından gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde şimdiye kadar görmediğim bir şey görür gibi oldum. Boynumdan sırtıma kadar buz kestim. Başka bir kelimeye gerek kalmamıştı. Nora'yla hemen dışarı çıktık.

Niklas

Victor doğrulurken elleri masadan kayıp uzaklaştı. Uzun bir süre o da ben de hiçbir şey söylemedik. Ah, oysaki kardeşime söyleyecek ne çok şeyim vardı. Hatta söylemekle kalmayıp onun yüzünü yumruklamak istiyordum; ama kavga çıkacaksa, bunu başlatacak olan da yaşananları belirleyecek olan da oydu. Çünkü bana kalsa bu odadan yalnızca birimiz canlı çıkabilirdi. Ve kardeşimi öldüremeyecek kadar çok sevdiğim için büyük ihtimalle odadan canlı çıkacak olan da Victor olacaktı.

Masanın baş tarafına tekrar oturdu.

Ben de masaya dayanıp bir sigara yaktım. İçeride sigara içmemden nefret ediyordu. Tabii bu benim umurumda bile değildi.

"Bu görevi kabul ettiğinde," diye söze başladı, "onu mahvetmeye niyetlendin diye şüphelenmiştim, gitmenin tek nedeni buydu."

Pis pis sırıttım, sigaradan bir nefes çektim ve başımla onayladım. İçinde ne varsa tek tek döksün istiyordum. Bu yüzden daha da sırıttım.

"Fakat sana bir şans vermek istedim," diye devam etti. "Aklını başına alırsın sanmıştım. Sense sadece hedefimizi öldürmekle ve bize üç milyon dolara mal olmakla kalmayıp müşterinin parasını da kendi kızı bile olmayan bir yabancıya harcadın. O para da bizim tarafımızdan telafi edilmeli, biliyorsun." Arkasına yaslandı ve hafifçe nefes aldı. "Söylemek zorundayım, kardeşim, senden çok daha iyisini beklerdim, ama senin bize verdiğin bir öfke nöbetinden ibaretti."

Yine sırıttım. Bir nefes daha çektim. Başımla onayladım ve dinledim.

"Artık işler böyle mi yürüyecek yani?" diye sordu.

"İşler senin sandığım kişi olmadığını öğrendiğimde değişti, kardeşim."

"O gece hakkında neye inanmak istiyorsan ona inan," dedi. "Fakat Claire'e âşık olduğunu *bilmiyordum*..."

"Onun adını ağzına bile alma!" diye çıkıştım, arasında sigara tuttuğum iki parmağımı ona doğrulturken. Masadan kalktım ve ilerledim. "Onun adını bir daha ağzına alma. *Sakın*."

"Otur, Niklas." Sesi sakindi.

Bense sakinlikten zerre nasiplenmemiş bir sesle, "Onu öldürdün. Onu sevdiğimi *bile bile* bunu yaptın," dedim. "Mazeretinin ne olduğunu bilmiyorum, Victor, ama benim neye inanmamı istediğin umurumda değil. Izabel'in neye inanmasını istediğin de. Çünkü beni daha iyi tanıyor olmanı beklerdim. Onu sevdiğimi bilmediğin yalanına inanmamı isteyerek resmen zekâmı aşağılıyorsun. Ne de olsa bilmek için *eğitilen* sendin!"

"Sana otur dedim."

Sigaramı yere attım ve botumla ezdim. Ancak sakinleşmedim. Dediğini yapmadım. Yapamazdım. Yapmayacaktım.

"Fakat bu konuda epey iyisin," dedim buz gibi bir sesle. "Sen insanları olmadığın kişi olduğuna inandırmakta *epey* iyisin. Bir dahaki sefer ölecek olan kişi de Izabel olacak. Çünkü sen-"

Derken siyah benekler gözlerimin önüne saçıldı ve onları hızlı, beyaz şimşekler izledi. Gözümün hemen altında Victor'un sert yumruğunun acısını hissedebiliyordum. Vücudum aldığım darbeyle geriye doğru kaydı ve bacaklarım sandalyeye çaptı, fakat kendimi toparlamasını bildim ve düşmek yerine sandalyeyi tuttum. Bu yumruğu karşılıksız bırakacak değildim ve Victor'un etrafında hızlıca dönerek çenesinin altına hızlı bir yumruk indirdim. Kapışma resmi olarak başlamıştı. Birbirimize ardı ardına vuruyor, uzunca bir süredir gömülü olan öfkemizi nihayet açığa vuruyorduk.

Victor mideme indirdiği yumrukla nefesimi kesecek gibi oldu ama kolay kolay pes edecek değildim. Göğsüne attığım tekmeyle onu masanın diğer tarafına savurdum ve arkasından yakalayıp kolumla boğazını sıkmaya başladım. Ama Victor da kolay lokma değildi elbette ve nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde elimden kurtulmayı başardı ve sırtımı masaya geçirdi. Sanki kavga sonsuza kadar sürecek gibiydi. Şimdi de o benim boğazımı sıkıyordu. Hem de benim onun boğazını sıktığımdan çok daha sıkı bir şekilde.

"Devam et! Öldür beni!" dedim güç bela. Victor gırtlağımı sıkmaya devam ediyordu. Gözdağı mıydı, gerçekten beni boğacak mıydı tam olarak bilemiyor, bilmek de istemiyordum. "Senin gölgende... yaşamayacağım artık, kardeşim." Boğazıma daha da bastırdı. "Ben... umduğun kişi... olmayacağım. Artık kim olduğumu biliyorum... ve yaşadığım sürece de... böyle olacağım. Bu yüzden... beni öldürsen... iyi edersin. Çünkü... o kişi hiçbir zaman, lanet olsun hiçbir zaman... Victor Faust olmadı... ve olmayacak!"

Boğazımı birden, çok sert bir şekilde bıraktı ve hava derhâl ciğerlerime hücum etti. Geriye doğru sendeledim ama masa düşmeme engel oldu. Boğazımı tutarak hızlıca nefes alıp vermeye başladım. Karşılık verebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde yüzünün kenarına yumruğumu geçirdim. Neye uğradığını şaşırmış gibiydi, ama sakinliğini koruyarak ağzının kenarından akan kanı eliyle sildi ve karşılık vermek yerine bana bakmakla yetindi. Hiçbir şey söylemeden bir müddet sadece birbirimize baktık. İkimiz de bu kavganın bittiğini biliyorduk, ama kazanan yoktu ve bu da mücadelenin devam edeceğini gösteriyordu.

Sakin bir şekilde, "Claire dışında," dedim, "beni en çok neyin incittiğini bilmek ister misin?"

Cevap vermedi fakat bilmek istediğini biliyordum ve bunu kesinlikle ona söyleyecektim.

"O göreve gitmeyi seni yok etmek için kabul ettiğimi düşündün." Başımı hafifçe salladım, söyleyeceklerim kalbime çok ağır geliyordu. "Bu fikir aklımdan geçmedi değil, ama hiçbir zaman ciddi anlamda

böyle bir şey yapmayı düşünmedim. Hiçbir zaman da böyle bir niyetim olmadı zaten. Gitmeyi kabul ettim, Victor..." Sözcükler gitgide soğuyor gibiydi. "Çünkü Izabel'in bu görevde olmasını doğru bulmadım. Ve biliyor musun..." Ona doğru bir adım attım. Victor olduğu yerde kaldı. Gözlerinin içine baktım ve tam Izabel hakkında bir şey söyleyecekken vazgeçip başka bir şey söyledim. "Francesca Moretti'yi öldürme meselesine gelirsek... Evet, onu öldürdüm çünkü öldürmek *istedim*. Onu öldürdüm çünkü tek amacım senin yaşamını daha da zorlaştırmaktı."

Yere kan tükürüp ondan uzaklaştım ve Emilio'nun bize verdiği harici belleği çıkarmak için pantolonumun cebine uzandım. Belleği Victor'a fırlatırken, "Müşterin," dedim, "kızını kolayca bulabilir. Son anda kız için geri döndük ve onu eve getirmeye çalıştık, fakat o... Izabel'in ifadesiyle zaten fazlasıyla *kopmuştu*. Gerçi bu benim için dert değil. Müşteriye borçlu olduğumuz parayı da bizzat ben ödeyeceğim. Çok param var ve bunlar umurumda bile değil. Düşünmem gereken çok daha önemli şeyler var."

Odadan ayrılacaktım ki Victor'un sesi beni durdurdu.

"Claire için üzgünüm."

Adını uyarıma rağmen ağzına alması bedenimdeki her kası germeye yetmişti. Ama bunun sebebi onu öldürmek istediğimden değil, özrünün bana samimi gelmesiyle ilgiliydi.

Gözlerimi yavaşça kapattım. Hiçbir şey söylemedim ve kapıyı iterek açıp Victor'u geride bıraktım.

Izabel ve Nora, koridorda ayakta bekliyorlardı. Biliyordum, her şeyi duymuşlardı. Yüzlerindeki ifadeyi dile dökmek gerekirse Izabel'in kırgın olduğu söylenebilirdi. Nora ise kırılacak bir kalbi olmasa bile üzgün gibiydi.

Ben yanlarından geçerken, Izabel, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Bara," diye cevap verdim.

Arkamdan koşup eliyle bileğimi tutarak beni durdurdu.

"Ben... uçakta... sana... bencil bir fırsatçı demek istemediğimi söylemek istiyordum, Niklas. Öldüğünü görmek istemediğin için Sian'ı kurtardığı biliyorum. Özür dilerim."

Tekrar yürümeye başladım.

"Yine ortadan kaybolacak mısın?" diye sordu endişeyle.

"Eğer ihtiyaç duyarsanız, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Başıyla onaylayıp gözleriyle bana teşekkür etti ve gitmeme müsaade etti.

30. BÖLÜM

Izabel

Dorian hakkındaki haberleri duyduğumda hissettiklerim için 'yıkılmak' tabiri sanırım az kalırdı.

"Izabel, çok üzgünüm." Masanın başındaki sandalyenin hemen arkasında ayakta duruyordu. "İhaneti affedilecek gibi değildi. Çekip gitmesine müsaade edemezdim."

"Diğerlerinin ne düşüneceğinden korktun, değil mi?" dedim suçlarcasına. "Onu öldürmekle diğerlerine gözdağı verdin. Böylelikle kimse sana karşı gelmeyi aklından bile geçiremeyecek, değil mi? Bu çok zalimce, Victor." Bunları söyler söylemez pişman olmuştum.

Ama onunla yüzleşmem gerekiyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup derin bir nefes aldım. "Öfkeliyim, Victor. Aksini iddia edemem. Yaşananlar canımı acıtmıyor gibi de davranamam, ancak..." Derin bir şekilde iç çektim. "Biliyorum, yapılması gerekeni yaptın;

ama bunu senin, Nora'nın ya da Fredrik'in kabul ettiği kadar kolay kabul edemem ben. Sanırım önümde, sana benzemem için daha uzun bir yol var."

Victor yanıma geldi ve içine edilmiş saçlarıma dokundu. İlk gördüğünde çok şaşırmamıştı ama bu konuya dair tek bir söz bile etmemiş, bir şey sormamıştı. Yumuşak bir şekilde, "Izabel," dedi, "bizim gibi olmanı istemiyorum."

Karşı çıkacak gibi olduğumu anlayıp konuşmama müsaade etmeden devam etti: "Bence örgütteki herkes birbirinden çok farklı ve senin de hayatının geri kalanını başka birisi gibi olmak için harcamanı istemem. Kendi yolunu, ancak kendi gücünü ve becerilerini kullanarak çizebilirsin ki bu şimdiye dek işine yaramış gibi görünüyor." Elleri yüzümü buldu ve çenemi yakaladı. Söyleyeceği şeyin onun için zor olduğunu hissettim. "Ve istediğim son şey... senin *benim* gibi olman, Izabel."

Ne diyordu o? Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Victor, ne demek istiyorsun?"

Dudaklarını alnıma bastırdı. Sonra gözlerimin içine baktı ve "Bu, kısaca senin hepimizden çok daha iyi bir insan olduğun ve yaşamını bize adamaman gerektiği anlamına gelir. Dinle beni. Hayatımda sadece birkaç pişmanlığım oldu ve bunlardan biri de kardeşimin, hiç istemediği bir hayatın parçası olmasına müsaade etmemdir. Daha çocukken Niklas'ın özgürlük istediğini biliyordum. O her zaman istediği kişi olmak istedi, kendi kurallarına ve kendi standartlarına göre yaşamayı... Hiçbir zaman başkasının yerinde, gölgesinde,

emrinde yaşamaktan yana olmadı; ama yanımda olmak için bunların hepsinden vazgeçti, çünkü kardeşimin benim için olan sevgisi sınır tanımaz. Ben de onu aynı şekilde sevdim, fakat kendi isteklerim ve ihtiyaçlarım yüzünden kör oldum. Hatalarımı anladığımda ise artık çok geçti. Kendimi onu hayatta tutmak için mücadele ederken buldum tabii. Babamı öldürmek, onun yetenekleri hakkında Birlik'e yalan söylemek ve onun... duygusal hatalarını örtbas etmeye çalışmak... Onu korumak için ne gerekiyorsa yaptım, hem başkalarından hem de kendisinden," dedi ve bir an durdu, yere baktı. Sonra bakışlarını tekrar gözlerime çevirdi. "Şimdi ne zaman sana baksam, Niklas'ı o çocuk haliyle görüyorum. Kardeşime müsaade ettiğim gibi senin de beni sefalete giden bir yolda takip etmeni istemiyorum. Ne zaman sana baksam, seni korumak için her şeyi ama *her şeyi* yapacağıma bir kez daha ikna oluyorum. Sadece hayatını korumak da değil, insanlığın ve kendi hayatını seçme için özgürlüğün de buna dâhil."

"Ama ben *seni* seçiyorum, Victor," diye araya girerek kendimi mükemmel bir şekilde ifade ettim. "Ve bu yaşamı *seçiyorum*. Bunların hiçbirini senin için yapmıyorum. *İstediğim* şey zaten tam olarak bu."

"Biliyorum," dedi, elleri çenemden omuzlarıma kayarken. "Artık seni bu konuda sorgulamayacak ya da gerekçelerinden şüphe etmeyeceğim. Evet, bu senin seçimin ve bu şekilde yaşadığını görmek beni çok daha mutlu ediyor. Öte yandan bazı özelliklerini değiştirmeye çalışıyorsun, Izabel. Hem de bunun için çok çaba sarf ediyorsun, ama ben buna izin vermeyeceğim."

"Neyi değiştirmeye çalışıyorum mesela?"

"İnsanlığını," diye açıkladı. "Çünkü suçluluk duygusuna kapılmadan pusulanı ve etik değerlerini bir kenara bırakmak anlamına gelse bile, Kessler gibi işini bilen ve hissiz olmak zorundaymış gibi davranıyorsun. Karın deşmek, Gustavsson gibi türlü şeytanla yüzleşmek ve benim kadar disiplinli olmak istiyorsun. Bunları istiyorsun, çünkü böylelikle daha iyi bir ajan olacağını düşünüyorsun." Elini kalbimin üzerine koyup, "Fakat ruhunun derinlerine daldıkça, bunun yanlış olduğunu anlıyor ve kendinle savaşmaya başlıyorsun. Aklın başka bir şey söylüyor, kalbin başka... Oysa insan olmak her zaman kalbinle hareket etmen anlamına gelir, öyle değil mi? Kalbine ihanet ettiğin an her şeyi yitirdiğin andır."

Bakışlarım duvarı buldu. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Haklı olabilir miydi? Kafamın içinde biri sanki çığlık çığlığa bağırıyordu, ama yüzüm bunu gizleme işini beceriyor gibiydi. Çünkü alabildiğine ifadesizdim. Öte yandan Victor'un yanılıyor olmasını istiyordum. Hem de her şeyden çok...

Beni düşüncelerimden sıyırırcasına, "Bu görevde iyi iş çıkardın," dedi. "Sana ne tür bir görev verilirse verilsin, üstesinden gelebileceğini kanıtladın. Endişeliydim, evet. Başaramazsın sanıyordum hatta. Şimdi söyle bana," diye devam etti, "eğer Niklas devreye girip şu kızın gözlerinin önünde öldürülmesine engel olmasaydı, ne yapacaktın?"

"Ben... bilmiyorum," dedim. "Ama sanırım onu öldürmelerine izin vermezdim. Belki dikkat dağıtmak

için bir şeyler denerdim. Ama kesinlikle maskemizi düşürmezdim."

"Yani bir başkasının hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atardın?"

"Evet, öyle de diyebiliriz, ama bizi ifşa edecek bir şey yapmazdım."

Elini uzatıp yüzümdeki perçemlere hafifçe dokundu ve dikkatle bana baktı. Endişeli bir şekilde "Ne var?" diye sordum. "Neden bana o şekilde bakıyorsun?"

Belli belirsiz gülümsedi ve ardından dudaklarımı öptü.

"Senin için bir sürprizim var," dedi. Fakat bakışlarından benimle ilgili olmadığını söyleyebilirdim.

Pantolonunun cebine uzandı ve elini elimin üzerine koyup avucumun içine küçük, soğuk bir şey bıraktı. Bu Dorain'ın kiralık kasasının anahtarıydı. Yanaklarımdan bir damla yaşın süzülmesine ramak kalmıştı, fakat bunun olmaması için mücadele ettim ve gözlerimi Victor'a diktim.

"Düşümdüm ki bunu Tessa'ya götürmek isteyen kişi sen olabilirsin." Masaya doğru ilerledi. Kendisininkinin yanında başka bir evrak çantası daha duruyordu. "Bu da ona ait," diye devam etti. "Bu, Flynn son işinden ona borçlu olduğumuz şey. Yani hücrelerimden birine düşmeden önce..."

"Teşekkür ederim, Victor. Bunu ona götüreceğim."

Çantayı bana uzattı ve bir kez daha beni dudaklarımdan öptü. "Bu arada yarın... eğer kendini hazır

hissediyorsan, seni küçük bir tatile çıkarmak istiyorum. Uçağımız dokuzda kalkıyor."

Şaşkınlıkla, "Tatil mi?" diye sordum. Bunu konuştuğumuza gerçekten inanamıyordum. "*Gerçek* bir tatil mi yani? İyi de neden? Yani sen ve ben..."

Victor bir kaşını kaldırarak güldü. "Pekâlâ, o halde şöyle sorayım. İnsanlar *gerçek* tatillerde ne yaparlar?"

"Yani... bilemiyorum. Şimdiye kadar hiç tatile çıkmadım."

"Öyleyse ikimiz de tatil bâkiresiyiz," dedi.

Kıkırdadım. "Tamam ama..." Etrafa bakındım ve herkesi masanın çevresinde otururken hayal ettim. "Bu şekilde gidebilir miyiz? Yani öylece alıp başımızı gidersek, sorumluluğu kim alacak?"

Ellerini omuzlarıma koydu. "Neden olmasın? Ne zaman istersem o zaman ayrılabilirim." Yüzüm kızarmıştı. Zannedersem bu saçma bir soruydu. "Ve sorumluluk yine bende olacak. Sadece *biraz* uzak olacağım, o kadar."

"Bildiğim kadarıyla," dedim oyunbaz bir edayla, "işini iş yerinde bırakmazsan, bu tam anlamıyla bir tatil sayılmaz."

"Doğru," dedi. "Fakat bu kural sıradan insanlar için geçerlidir. Bence bizim bu kategoriye dâhil olmadığımızı rahatlıkla söyleyebiliriz."

"Tabii tabii," derken sırıttım. "Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Peki, nereye gidiyoruz?"

"Tropik bir yere. Hazırlığını yaparken bunu dikkate alırsan iyi olur."

Ona sokulup, "Tatildeyken gevşemek gerektiğini duymuştum," dedim. "Bu yüzden ciddiyeti de bir kenara bırakalım. Dikkate almak falan gibi sözler etmek yok."

Bunun üzerine Victor kulağıma doğru eğilip, "Yanlarında bağcıkları olan şu siyah bikinini getirmeyi unutma. Hani şu benim için çıkarması kolay olanı," dedi ve dilinin ucu kulağımın kenarında gezindi. İçim ürpermişti. Sonra beni tutkulu bir şekilde öptü.

Neredeyse kekeleyerek, "Ta-tamam... siyah bikini zaten bavulumda," dedim.

Gitmek üzere arkamı dönünce popoma bir şaplak attı. Geriye baktığımda bana muzır bir ifadeyle sırıttığını gördüm. Yüzümün kızardığından emindim ve o telaşla odadan çıktım. Bir an önce hazırlansam iyi olacaktı.

Victor

Kapı kapandığı an yüzümdeki sırıtış kayboldu. Gözlerimi uzun süre kapıya diktim. Düşünecek ve dikkate alacak çok fazla şey vardı. Masaya tekrar dönüp çantamın kilidini açtım. İçinde bana bakan bir dosya vardı. Yakın bir süre önce Dan Barrett'tan aldığım malum dosya. Onu çantadan çıkarıp masanın üzerine koydum ve içindeki fotokopi kâğıtlarının arasında parmaklarımı gezdirdim. En üstteki sayfayı açtım ve sanırım beşinci kez Dorian Flynn'in el yazısını okumaya başladım.

Ses kayıt cihazını masanın altına sakladım. Victor Faust'un o sürtüğün itirafı esnasında bana kayıt cihazını kapatmamı emredeceğini gerçekten hiç düşünmemiştim. Fakat yedek kayıt cihazının yerinde olduğunu bilmek beni memnun etti. Izabel Seyfried, Meksika'da bir çocuk dünyaya getirmiş ama çocuğun babası Javier onu satmış. Lanet olası, oldukça kötü bir durum. Zavallı Izabel, bebeğin bir erkek mi kız mı olduğunu bile bilmiyor. Evet, yedi yıl önce satılan sıradan bir bebeği bulmak çok zor bir iş, ancak bulunabilirse bu, ihtiyaç duyduğumuz anda onlara karşı bir silah olarak kullanılabilir. Seyfried'in manevi annesi Dina Gregory, şimdilik

ona karşı kullanabileceğimiz tek şey. Ama onun da fazla yaşayacağını sanmıyorum. Bu yüzden bu bebek bir alternatif olabilir. Izabel'e çok düşkünüm ve onu hiçbir zaman incitmek istemem. Ancak o Faust'un tek zaafı. Biliyorum, kardeşi de onun için zayıf bir nokta ama belli bir yere kadar. Oysa Izabel... O, kesinlikle Faust'un devrilmesine sebep olabilecek tek kişi. Öte yandan bence Faust, bizimle iş birliği yapacak. Ona parayı ödediğimiz ve anlaşmanın bize düşen kısmını sürdürdüğümüz müddetçe tabii. Bence böyle yapmak akıllıca olur, çünkü Faust'un düşman olarak karşımızda yer almasındansa, dost olarak yanımızda olması çok daha iyi. Ve ben, Fredrik hariç tüm herkesi seviyorum. Umarım her şey planlandığı gibi olur.

O anda biri kapıyı vurdu.

"İçeri gir," diye seslendim dosyayı kaparken.

Nora, odaya girerek, "Bulduğum şeyleri rapor etmemi istemiştin," dedi.

"Evet," dedim ve Nora'ya oturabileceği boş bir sandalye gösterdim. "Benim için elinde neler var?"

Bacak bacak üstüne atarak, "Niklas tam da düşündüğün şeyi yaptı," dedi. "Izabel'e hiçbir şekilde köle rolü vermedi. Çünkü bir noktada planların ters gidebileceğini ve ona yapmak istemediği şeyler yapmak zorunda kalacağını biliyordu. Ona kız arkadaş gibi bir rol biçip rahatça hareket etmesini sağladı. Böylelikle ona zarar vermeyecek ve katlanması güç bir şeye zorlamayacaktı."

Başımla onayladım ve parmaklarımın arasındaki dosyanın ucuna şöyle bir baktım.

"Niklas, onu sana karşı kullanabilirdi," diye devam etti. "Öpücüğü çok daha ileri bir boyuta taşımak için elinde fırsat vardı."

"Bunu yapmazdı," dedim.

"Sana olan sadakatinden dolayı mı?"

"Hayır," dedim, "ondan değil."

Bir an sessizlik oldu.

Ardından Nora, "Kafandan neler geçiyor diye sormak istiyorum ama cevabı zaten bildiğimi düşünüyorum," dedi.

"Pekâlâ mümkün."

"Ama onu seviyorsun," dedi. "Öyle değil mi?" Nora pek de emin değildi.

"Evet, onu seviyorum."

"Öyleyse neden bunu yapıyorsun?"

Dosyayı ittirerek kendimden uzaklaştırdım ve "Bunu yapıyorum," dedim, "*çünkü* onu seviyorum."

"Fakat senden nefret edecek, Victor."

"Bu istediğim en son şey," dedim, tek zayıf noktam Izabel'i düşünerek boşluğa bakarken. "Ama ona da söylediğim gibi, Izabel'i korumak için *her şeyi* yapmaya hazırım."

"Tek derdin bu mu, onu korumak? Oysa benim dediğim gibi yapmak çok daha kolay."

Soğuk bir şekilde Nora'ya baktım.

"Senin yöntemin, Kessler, bir seçenek değil. Aynı aynaya bakıyor olabiliriz ama aynı kişi değiliz."

"Belki değiliz," dedi. "Ama onu hakikaten seviyorsan, işleri halletme şeklin çok gereksiz problemler doğuracak. Üstelik bu peşini hiçbir zaman bırakmayacak, çünkü Izabel her zaman yüzüne bakıyor olacak. Bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlü müsün gerçekten?"

Cevap vermedim. Açıkçası cevabın ne olması gerektiğinden de emin değildim.

Sandalyeden kalktı.

"Eğer başka bir şeye ihtiyacın yoksa," dedi, "odama gidip uyumak istiyorum."

"Hayır, yok. Hepsi bu."

Kapıya doğru ilerledi ama sonra durup, "Dorian öldü, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Nora'nın yüzünde, birkaç dakika önce benim Dorian'ın mektubunu okurken hissettiğim türden bir gerginlik sezdim; ama çok geçmeden onu yüzünden silip atmayı başardı ve gülerek, "Benim yerime onun ölmesi daha iyi," deyip hızlı adımlarla dışarı çıktı

Dosyayı çantamın içine koyarak içindeki sırlarla birlikte kilitledim.

31. BÖLÜM

Niklas

Jackie odaya girer girmez soyunmaya başladı. Benim kadar azgındı galiba. "Sevişelim diye mi beni aradın bilmiyorum ama aramana sevindim."

Yataktan kalktım ve bir sigarayı yakıp pencerenin yanındaki masada duran ufak bavulumu açtım.

"Hasiktir! Bu..."

Ona yüzlük dolarlardan oluşan bir deste attım. Sonra bir tane ve bir tane daha...

"50.000 dolar," dedim.

Jackie, ellerinde duran paraya baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yeşil renk başını döndürüyor gibiydi. Onun gibi biri, bu kadar parayı hiç bir arada görmemişti muhtemelen.

"Lanet olasıca, bu da ne?" Bana şüpheyle baktı. "Bunu nereden aldın?"

"Bunun için çalıştım." Kendimi yatağa atıp onu da yanıma çektim. "Hepsi senin."

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun? Ciddi olamazsın?" Parayı bana geri vermeye çalışarak, "Hayır, ben... ben, Niklas, bu parayı alamam," dedi.

"Tabii ki alabilirsin." Israr ettim ve ellerini ittirdim. "Alacaksın. Çünkü bunu hak ediyorsun."

"Hey, şimdi bu... Niklas, hani sen seks için hiç para ödemezdin?" derken gülmeye başladı.

Ben de güldüm ve sigaramı küllüğe bırakmak için komodine uzandım. "Lanet olsun, sana seks için 50.000 ödeyeceğimi mi düşünüyorsun? On gece için falan hem de?"

Koluma bir tane patlattı ve "Çok pisliksin!" deyip güldü. "Yani demek istediğim..."

"Bu parayı sana seks için vermiyorum," diye açıkladım. "Bu iğrenç apartman dairesinden kendini kurtarmanı istiyorum ve kendine güzel bir şeyler almanı. Belki yeğenini Disneyland'e götürürsün veya çocuklar nereye gitmek istiyorsa artık. Harry Potter'ın lanet olası harikalar diyarı da olabilir tabii. Bilmiyorum işte, git ve iyi bir şeyler yap."

Artık gülmüyor ve ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemeden bana bakıyordu.

"Anlamıyorum." Yüzünden düşen bir damla yaşı sildi.

"Hey, sakın duygusal muhabbetlere girmeyelim," dedim. "Ben çok rahatsız oluyorum yoksa." Güldü ve yüzünden düşen bir başka yaşı daha sildi. Ben de tekrar

gülümsedim. "Jackie, senin gerçekten bulunması zor bir türden arkadaş olduğunu düşünüyorum."

Başını kucağıma koydu.

"Kim bilebilirdi..." dedi, gözlerinde muzip bir parıltıyla.

"Neyi?" diye sordum.

Sırıttı.

"Senin gibi kancık bir adamın nasıl bu kadar... tatlı olabileceğini tabii ki."

Elimle saçlarını tuttum ve başını kucağımdan kaldırdım. "Eğer bir daha bana tatlı dersen-"

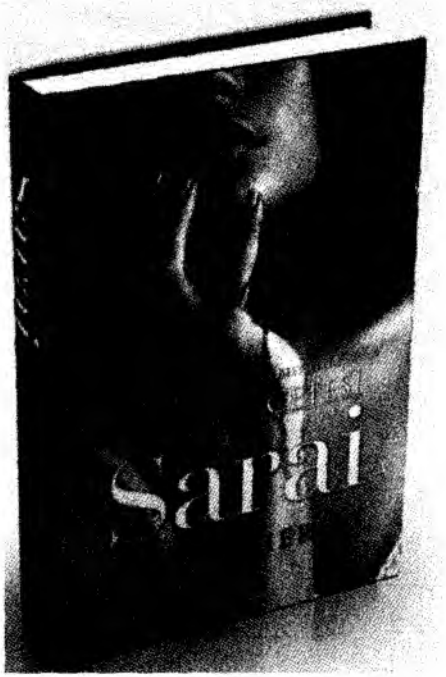
Alay edercesine "Ne yapacaksın?" diye çıkıştı. "Tatlı, tatlı, *tatlı* Niklas."

Üstüne çıkıp külotunu sıyırdım.

"Ne istersem onu yaparım," dedim ve onu sert bir şekilde öpüp bacaklarının arasına indim.

Ne istersem onu yapacaktım çünkü ben kendime has biriydim. Ve beni ben yapan her neye ihtiyaç duyarsam, onu elde etmek için mücadele edecektim.

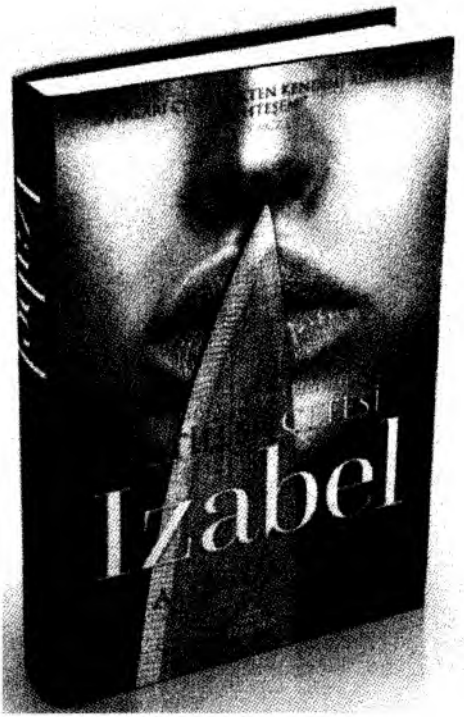
Ya da beni ben yapacak *her kim* olursa onun için...

"Beş yıldız!" -The Book Enthusiast
"Bu seri inanılmaz." -SMI BOOK CLUB

The New York Times, USA Today ve The Wall Street Journal'ın çok satan yazarı J.A. Redmerski'den tutkunun ve hayatta kalma mücadelesinin romanı...

Sarai henüz on dört yaşındayken annesi tarafından Meksika'daki bir uyuşturucu baronunun yanında yaşamaya zorlanmıştır. Fakat Sarai, normal bir hayatın ne demek olduğunu unutmasına rağmen, zorla alıkonulduğu evden kaçma umudunu da hiç yitirmemiştir. Soğukkanlı bir katil olan Victor da tıpkı Sarai gibi çocukluğundan beri hep ölüme ve şiddete tanık olmuştur. Victor öldüreceği yeni hedefiyle ilgili bilgi almak için Sarai'ın bulunduğu yere geldiğinde genç kız ,buradan kaçabilmek için elindeki tek fırsatın bu adam olduğunu anlar. Ne var ki, işler Sarai'ın planladığı gibi gitmez ve tehlikeli bir adamın elinden kaçarken, kendini Tucson'a giden bir kamyonun arkasında değil, bambaşka tehlikelerin içinde bulur. Firar sırasında Victor içgüdülerinin etkisindeki kişiliğinden sıyrılır, vicdanının sesini dinler ve Sarai'a yardım etmeye karar verir. Çift birbirine gittikçe yakınlaşırken, Victor kızı korumak için her şeyini, hatta herkes gibi Sarai'ın ölmesini isteyen erkek kardeşi Niklas'la aralarındaki ilişkiyi bile tehlikeye atar. Victor ve Sarai birbirlerine olan güvenlerini arttırırken, aralarındaki uyuşmazlıklar da zamanla azalmaya başlar. Peki Victor'un kaba kuvvete dayanan yetenekleri ve tecrübesi Sarai'ın hayatta kalmasına yetecek midir? Bu kitap Sarai ve Victor'un hikâyesidir.

"Sayfaları çevirmekten kendimi alamadım. Muhteşem!" – Kelly Mcbride

"Izabel'i ilk kitap gibi çok sevdim. Biraz kan, biraz gözyaşı ve tabii ki bolca aksiyon." – Devan Fox

"Izabel'de karakterler öyle güçlü ve canlı ki onlarla vakit geçirmek insana tarifsiz bir zevk veriyor." – Jennifer Kyle

Onu esaretten kurtaran katiller çetesiyle karanlık bir hayat sürmeye kararlı olan Sarai, acımasız bir sadistten intikam almaya karar verir. Ama Sarai'ın pervasız halleri onu asla geri dönemeyeceği bir yola sürekler.

Öte yandan Arthur Hamburg'un sağ kolu Willem Stephens da Sarai'ın peşindedir. Fakat Izabel kimliğine bürünen Sarai'ın geçmek zorunda olduğu bambaşka bir sınav vardır ve bu son sınav aynı zamanda genç kızın Victor Faust'a olan güvenini de sorgulamasına neden olacaktır.

Sarai'ın devam kitabı olan Izabel okurları yine karanlık, ölümcül ve heyecan dolu bir serüvene çağırıyor.

"Muazzam bir kitap daha" – *The Book Enthusiast*

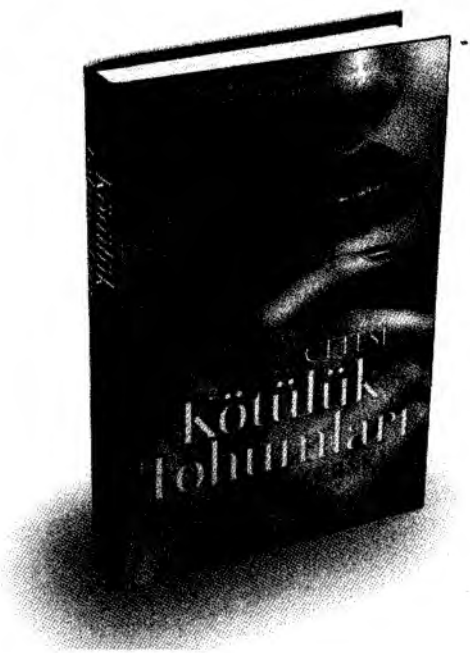
"Kesinlikle çok çarpıcı. Beklentilerimin çok ötesinde." -*Nikki Arivel Larazo*

"Başından sonuna kadar harikaydı. Bir sonraki kitabı dört gözle bekliyorum." -*Catherine Duffy*

Fredrik Gustavsson hiçbir zaman aşka inanmamış ve kimsenin karanlık hayatını kabul edebileceğini düşünmemiştir. Ta ki en az kendisi kadar tekinsiz Seraphina'yla karşılaşana dek... Fredrik ve Seraphina beraber dopdolu iki sene geçirmiş ve aşkın en karanlık halini tatmıştır. Fakat bir gün Seraphina Fredrik'i geride bırakıp kayıplara karışır.

Gelgelelim Fredrik Seraphina'yı bulmaya kararlıdır. Fredrik'in elindeki tek koz ise Cassia adında, hafıza kaybı yaşayan masum bir kızdan başkası değildir. Fredrik'in Cassia'nın yaşananları hatırlaması için çabalamaktan başka şansı yoktur. Ve bu esnada hiç umulmadık olaylar yaşanır ve Fredrik kendini türlü açmazın içinde bulur.

Katiller Çetesi'nde macera Sarai ve Izabel'in ardından devam ediyor, gerilim iyiden iyiye tırmanıyor. Kuğu ve Çakal J.A. Redmerski'nin dünya çapında büyük yankı uyandıran serisinin üçüncü kitabı.

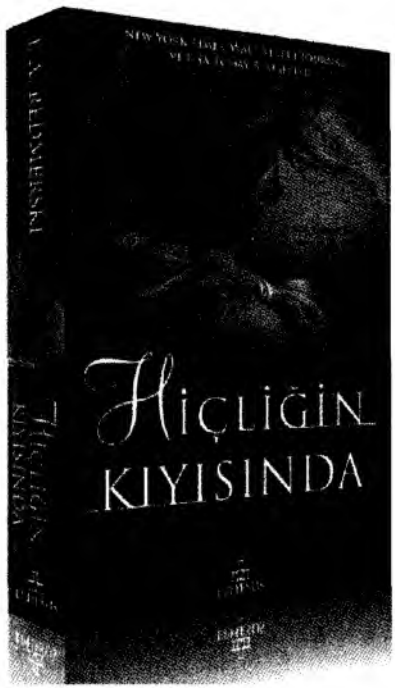
"Kötülük Tohumları'yla Redmerski, okurlarını yeniden tadına doyulmaz, karanlık bir maceraya çağırıyor." -The New York Times

"Redmerski, Katiller Çetesi'nin bu yeni kitabında da hedefi on ikiden vuruyor." -USA Today

"Kötülük Tohumları'nda karanlık sırlar tek tek ortaya dökülürken, çoktan bağımlılık yapmış bu seriye okurlar bir kez daha hayran kalacak." - Wall Street Journal

Victor Faust'un yeni Birlik'i hızla büyümektedir. Fakat çete üyeleri arasındaki ilişki, beklenmedik bir düşmanın, örgütteki kişilerin sevdiği insanları kaçırmasıyla derinden sarsılır. Düşmanın, kaçırdığı kişileri serbest bırakmak için çetenin karanlık sırlarını kendisine itiraf etme koşulu koymasıyla da işler iyice karışır.

Oysa Nora adında, genç ve güzel bir kadın olan bu son derece tehlikeli düşman, çete üyelerinin birbiriyle ilgili bildiklerinden çok daha fazla şeye vakıftır. Gelgelelim örgütün elinde bu kadına dair hiçbir ipucu yoktur. Üstelik çok geçmeden kadının gerçek niyeti tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıp Birlik'i yeni başlangıçlar yapmaya zorlayacak ve hatta yıkıma sürükleyecektir.

Yirmi yaşındaki Camryn, alışılmışın dışında bir yaşam tarzı düşlemektedir. Fakat başına gelen trajediler bu yaşamı kendisinden zorla çekip alınca, ilk bulduğu otobüse atlayarak varış noktasını bilmediği bir yolculuğa çıkar. Çıktığı bu kendini yeniden keşfetme yolculuğunda, kendisi gibi nereye gideceğini bilmeyen, Andrew Parrish adında biriyle tanışır. Fakat Andrew'un da bazı karanlık sırları vardır...

Andrew yolculukları esnasında Camryn'e kimseye bağlı kalmadan, içinden geldiği gibi yaşama, en derin ve kuytu arzularına teslim olma sanatını öğretir. Ancak Andrew'un ondan gizlediği sır yolun sonunda kendisini beklemektedir. Bu sır ikiliyi bir araya getirebilecek midir, yoksa onları sonsuza dek birbirlerinden ayrılmaya mı mahkûm edecektir?

"Hiçliğin Kıyısında mı? 'Muhteşemliğin Kıyısı'na ne dersiniz? Çünkü şu anda tam olarak bu durumdayım."
-USA Today

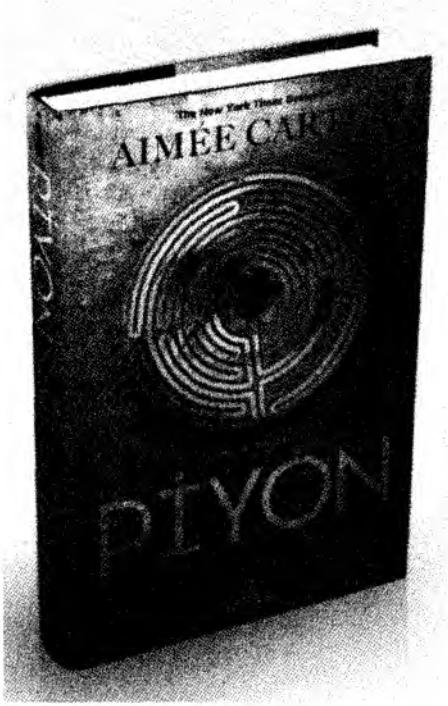

"Duygusal, kalp atışınızı hızlandıracak ve hep daha fazlasını isteyeceğiniz bir serüven." – Reveal

Camryn Bennett hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutludur. Ruh eşi Andrew Parrish'le bir otobüste tanışmalarından beş ay sonra nişanlanmışlardır. Üstelik onları bekleyen tek şey evlilik de değildir. Hem endişeli, hem heyecanlı olan Camryn, hayatının geri kalanını Andrew ile geçirmek için sabırsızlanıyordur. Onun kendisini daima seveceğinden emindir, çiftin hayattan pek çok beklentisi vardır fakat kötü bir olay, hayatlarını bir anda tepetaklak eder.

Andrew yaşama tutunmaya çalışır, Camryn'in de aynı çabayı göstereceğini düşünür. Ama Camryn'in yarasını tehlikeli yollardan sarmaya çalıştığını fark edince, onu hayata döndürmek için bir şey yapması gerektiğini anlar. Aşklarının her şeyin üstesinden geleceğini ispatlamaya çalışan Andrew, Camryn'i umut ve tutkuyla dolu yeni bir yolculuğa davet eder.

Aşkın en güzel hali yine Redmerski'nin kalemiyle okurla buluşuyor. Sonsuzluğun Kıyısında hayata ve aşka dair çarpıcı bir hikâye...

"Bu kitapta her şey var: İsyan, şiddet ve ilk aşk. Carter, derinlikli, genç bir kadın kahraman ve keskin dönüşlerle dolu, sürükleyici bir dünya yaratmış." –Booklist

"Piyon hızlı temposunun yanı sıra kendini derinden hissettiren bir gerilimi de barındırıyor. Kitty mükemmel olmayan bir kahraman ve zor kararlar vererek yoluna devam ederken, okurların da desteğini kazanacağa benziyor." –School Library Journal

VII olabilirsin. Eğer her şeyden vazgeçersen...

Kitty Doe için bu seçim kolay görünüyordu. Hayatını ya bir III olarak sefalet içinde geçirecek ve sevdiği insanları terk etmek zorunda kalacak ya da VII olarak ülkenin en nüfuzlu ailesine katılacaktı.

Eğer Kitty evet derse, ameliyatla başbakanın yeğeni olan, sır dolu bir ölümle hayata gözlerini yuman Lila Hart'a dönüşecek ve Hart ailesinin bir ferdi olarak ünlenip hayatına belki de ilk kez bir mana katacaktı.

Bu işin tek bir şartı vardı: Kitty Doe'nun Lila'nın gizlice başlattığı ve onu ölüme sürükleyen isyanı durdurması gerekiyordu.Gelgelelim Kitty de bu isyanın bir destekçisiydi. Aldığı tehditler, tuttuğu sırlar ve kendine ait olmayan bir hayatla Kitty'nin hangi yolu seçeceğine karar vermesi ve yeni anlamaya başladığı bu karmaşık oyunda, piyonun ötesine geçebilmeyi keşfetmesi sandığından da zor olacaktı.

West Hall'da insanlar gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor ve bu vakalara dair kasabada çeşitli efsaneler dolaşıyordur. En tuhaf olaysa 1908 yılına dek uzanır. Sara Harrison Shea, biricik kızının ölümünden birkaç ay sonra evinin arkasındaki tarlada ölü bulunur.

Bugünse on dokuz yaşındaki Ruthie, annesi ve kız kardeşiyle birlikte Sara'nın evinde yaşamaktadır. Genç kızın annesi Alice, daima insanlardan uzak olmak konusunda ısrarcı bir tavır sergilemiştir. Ne var ki bu kararı, acı verici sonuçlara yol açar. Ruthie bir sabah uyandığında, annesinin kaybolduğunu fark eder. İpuçlarının peşine düşen genç kız, annesinin yatak odasındaki döşeme tahtalarının altına gizlenmiş bir kitap bulur. İçinde yazılanlar Sara Harrison Shea'ya aittir. Ruthie bu tarihi gizemin içine çekildiğinde, annesini arayan tek kişinin kendisi olmadığını da fark eder.

J. A. REDMERSKI

25 Kasım 1975 doğumludur. *Hiçliğin Kıyısında* adlı romanıyla *New York Times, Wall Street Journal* ve *USA Today* çok satanlar listelerine girmeyi başarmıştır.

Üç çocuğu ve Maltiz köpeğiyle birlikte North Little Rock, Arkansas'ta yaşamaktadır. Sınırları zorlayan kitap ve televizyon programlarını sever ve sıkı bir *The Walking Dead* takipçisidir.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

KATİLLER ÇETESİ

Kara Kurt

Katiller Çetesi'nde heyecan *Kara Kurt*'la devam ediyor... Nora'nın ortaya çıkardığı sırların ardından, Niklas ve Victor arasındaki iş arkadaşlığı da kardeşlik de derinden sarsılmıştır. Fakat Niklas her şeye rağmen yalnızca kendisinin başarıyla yerine getirebileceği düşünülen bir görev için İtalya'ya gitmeyi kabul eder. Çünkü bunu kardeşinin ihanetine karşı bir merhamet –ya da bir intikam – fırsatı olarak görmektedir. Öte yandan Niklas'a İtalya'da Izabel ve çetenin yeni üyesi Nora da eşlik edecektir. Gelgelelim İtalya'da Birlik'in düşündüğünden çok daha zorlu bir süreç yaşanacak ve çete üyeleri hiç beklenmedik olaylarla yüzleşip zor kararlar vermeye mahkûm edileceklerdir.

"KARA KURT OKURLARA YİNE KARANLIK VE TUTKULU DOLU BİR MACERA VADEDİYOR."
-THE NEW YORK TIMES

"REDMERSKI, KATİLLER ÇETESİ'NDE ÇITAYI HEP ÇOK DAHA YÜKSEĞE KOYUYOR."
-PUBLISHERS WEEKLY

www.ephesusyayinlari.com

₺27,5

